

Seria Literatura fără vârstă

101 Basme Românești

Colectiv de editare: Bibliotecarii din rețelele de biblioteci publice ale
BMB și B.P. Hasdeu – Chișinău

Corector: Anca Ivan, Florentina Dobrogeanu-Ipsilante, Elena David

Copertă, layout & DTP: IvanA

© 2019 **Biblioteca Metropolitană București.**
Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.

ISBN 978-606-93494-3-4

Un proiect realizat de Primăria Capitalei
prin Biblioteca Metropolitană București

**Primăria
Capitalei**

Seria *Literatura fără vârstă*

101 Basme Românești

[scrise de copii, în cadrul atelierelor de scriere și ilustrare
creativă, derulate în rețelele de biblioteci publice
a Bibliotecii Metropolitane București
și a B.P. Hasdeu din Chișinău]

Editura Bibliotecii Metropolitane București
București – 2019

A FOST ODATĂ, ȘI ÎNCĂ ODATĂ...

Dragă cititorule,

ții în mâinile tale un volum de basme românești născute din imaginația extraordinară a copiilor care nu uită de bibliotecă nici în vacanță. Poate nu toate sunt chiar „basmе“ – s-o fi strecurat și vreo scurtă povestire, mici anecdote sau parabole – dar cu siguranță aceasta a fost intenția cu care au fost create.

Și iată de ce...

Puterea pe care o dețin cuvintele este una dintre cele mai mari pe care le cunoaștem. Cu ajutorul lor, din vremuri imemorabile, o generație își transmitea alteia informații prețioase, valori și experiențe de viață. Astăzi, scrierea este o parte atât de integrantă a vieții noastre, încât ne este imposibil să ne imaginăm viața fără ea.

Bibliotecile publice acordă prioritate dezvoltării personalității copiilor, vizând latura non-formală a educației, prin stimularea inteligenței lingvistice și emoționale, a abilităților de rezolvare a problemelor, îmbogățirea vocabularului, stimularea încrederii de a exprima liber trăiri și emoții, susținerea exprimării creative prin intermediul scrisului sau a ilustrației, stimularea imaginației specifice vârstei, într-un mediu plăcut și lipsit de constrângeri.

Așadar...

Anul acesta două rețele de biblioteci publice – a Bibliotecii Metropolitane București și a Bibliotecii B.P. Hasdeu din Chișinău – au demonstrat că distanța nu este un obstacol și s-au întâlnit în dragostea pentru frumos, în prietenie și adevăr, într-un altfel de cunoaștere. Ele au înțeles că viitorul se construiește azi, acum, și că pot contribui la „șlefuirea“ generației de mâine. Așa a luat naștere acest proiect „101 Basme românești“ menit să dea aripi micilor scriitori și să le reamintească de valori și modele.

Pe durata vacanței de vară, în bibliotecile publice s-au derulat, gratuit și în atenta coordonare a bibliotecarilor, ateliere de scriere și ilustrare creativă pentru preadolescenți. Cu câteva consumabile la dispoziție, dar cu nenumărate surse de inspirație pe fiecare raft al bibliotecii, atelierelor

au incitat la lectură, au stârnit imaginația, curiozitatea și creativitatea copiilor, dând naștere acestei Antologii de creații literare.

Și mai mult decât atât, aceste „101 Basme românești“ aduc un frumos omagiu celor 101 ani împliniți de la Marea Unire.

„Unirea“, după cum veți observa, este de multe ori elementul definitiv pe care eroii acestor basme – fie oameni, fie animale sau chiar obiecte însuflețite – îl descoperă și ajung să-l prețuiască cu adevărat. Valori ca „dreptate“, „adevăr“, „curaj“ și „prietenie“ străbat aceste basme și ne îndeamnă să credem că acest proiect, a devenit mai mult decât un frumos exercițiu de imaginație.

Și nu uita...

„Copiii spun povești tot timpul. Sunt creatori și povestitori înnașcuți, iar imaginația lor nu este (încă) îngrădită de convenții și limite. Uneori, ei simt instinctiv că un cuvânt scris nu este doar un cuvânt scris, ci mult mai mult. Ei știu că poveștile sunt universuri în sine, că personajele sunt vii și se transformă uneori – de-a binelea! – în aliați pentru jocurile și întâmplările copilăriei. Și, îți vine să crezi sau nu, poveștile lor îi ajută să aibă răbdare cu adulții...“ (Ana Maria Ștefănescu – terapeut)

Nu ne crezi?

Ei bine, nu trebuie decât să începi să citești...

POVEȘTEA LUI ȘTEFAN

de *Ilinca Ivanciu*

A fost odată ca niciodată o împărăție a unui împărat pe nume Barbă Roșie. Ea se întindea de la Munții Dragonilor până la magnificul Lac de Sticlă, înconjurat de flori nenumărate, unde locuiau lebedele de argint.

Veneau mulți pețitori din toată lumea la castelul împăratului Barbă Roșie pentru a o cere de soție pe fiica lui, prințesa Ilinca. Ea era așa de frumoasă încât nu puțini credeau că Soarele și Luna îi sunt adevărații părinți. Părul ei castaniu era împletit cu flori parfumate, iar când și-l lăsa liber, buclele i se revărsau până la mijloc. În ochii ei căprui se reflectau bunătatea și gingășia, iar buzele ei trandafirii o făceau să pară o zână.

Ilinca însă voia să se cunune doar cu cineva asemenea ei ca bunătate și cinste și cum asemenea oameni sunt rari, nimeni nu reușise să o convingă.

Într-o zi, un băiat sărac, pe nume Ștefan, care auzise și el de fermecătoarea prințesă, se prezentă la castel. Străjerii și boierii au început să râdă văzându-l așa de ponosit îmbrăcat și să-i spună să facă bine și să plece de unde a venit până nu se face de rușine. Dar Ștefan nu i-a luat în seamă și ridicându-și semeț capul, merse în fața împăratului și spuse:

– Mărite Împărate, sunt în stare să fac orice dacă binevoiești să mi-o dai pe prințesă de soție!

– Ei băiete, răspunse împăratul, dacă ești sigur că vrei să încerci, va trebui să treci trei probe, la fel ca și ceilalți! Trebuie să-mi aduci Rubinul Dragonului de Foc, o Bufniță de Cristal și un ou de argint. Ai timp până apune soarele de trei ori, altfel ți se va tăia capul!

Ștefan, uitându-se în ochii prințesei, răspunse hotărât:

– Voi aduce tot ce mi-ai cerut, așa să-mi ajute Dumnezeu!

Împăratul surâse viclean pentru că își dorea nespus de mult cele trei lucruri, ca să fie cel mai bogat împărat din lume.

A doua zi, de cum s-au ivit primele raze de soare, Ștefan plecă să caute rubinul. Când ajunsese în peștera dragonilor, aceștia dormeau profund încă. În mijlocul lor era un dragon mare și roșu aprins, care ținea între gheare un rubin. Ștefan se strecură cu grijă printre dragonii adormiți, atent să pășească mai ușor decât un fulg, și ajunsese la dragonul cel roșu. Cu o mișcare rapidă, luă piatra prețioasă și o înlocui cu una obișnuită, dar de aceeași mărime. Tocmai pleca când, în spatele lui, se auzi o voce ca un tunet:

– Cine te crezi tu, muritorule, să-mi intri în casă și să-mi iei Rubinul?

– Dacă vrei, putem face un schimb, îi răspuse Ștefan. Dacă mă lași să iau Rubinul, când voi ajunge rege, îmi dau cuvântul ca dragonii vor putea zbura oriunde în regat, nu ca acum, când sunteți obligați să stați doar în munții aceștia! Am mare nevoie de el, ca să o pot lua pe prințesă de soție...

– Bine, omule, sunt de acord, dar dacă încerci să mă înșeli, vom face împărăția ta una cu pământul!

Ștefan, mulțumit că a reușit să ia Rubinul, porni a doua zi spre Pădurea Neagră, pentru a găsi o Bufniță de Cristal. Bufnițele acestea erau ființe magice, care își aveau cuiburile în copacii cei mai înalți din pădure, atât de înalți încât vârfurile lor se pierdeau în nori.

Merse el ce merse, încercând să găsească un cuib de bufniță, ciulind urechile cât putea pentru a auzi strigătul lor sfâșietor. Spre seară, când aproape îl părăsise speranța, zări un cuib, iar la baza copacului în care se afla, aștepta răbdătoare o vulpe argintie. Un ou se clătina și căzu din cuib. Ștefan alergă într-un suflet și îl prinse până să apuce să atingă pământul și să ajungă în ghearele vulpii. Izgoni vulpea și vru să-i dea înapoi oul mamei bufnițe.

Cum ținea el oul în mână, aceasta se crăpă și din el ieși un delicat pui de bufniță.

– Îți mulțumesc mult, Ștefan, că mi-ai salvat puiul de la moarte! Știu că ai nevoie de el pentru împărat, așa că ți-l dăruiesc. Este magic, așa cum știi și te poate ajuta la ultima probă. Odihnește-te bine în noaptea asta, că puiul meu te va păzi de orice pericol din Pădurea Neagră! Cu bine!

A treia zi Ștefan luă puiul de bufniță, care peste noapte crescuse cât mama lui, puse Rubinul într-un săculeț de piele de gât și porni spre Lacul de Sticlă. Dacă te oglindeai în el, așa cum te ademenea, rămâneai prins înăuntrul lui. Pe lac plutea una dintre găștele de argint. Penele ei foșneau metalic și se deplasa pe lac ca și cum aluneca pe o gheață fină ca o oglindă.

Ștefan se hotărî să-i vorbească:

– Gâscă dragă, dă-mi și mie, rogu-te, un ou de argint? Ce vrei în schimbul lui?

– Aș dori niște boabe de grâu, că nu pot părăsi Lacul de Sticlă și îmi e foame de sute de ani. Simt că holdele de grâu ale împăratului Barbă Roșie sunt aurii deja...

– Merg eu să aduc, îi spuse lui Ștefan, Bufnița de Cristal. Te rog însă să nu te apropii de lac până nu mă întorc.

– Așa voi face, spuse Ștefan.

Se așeză el lângă trunchiul unui copac și așteptă întoarcerea bufniței. Se făcuse târziu și Ștefan se temea să nu apuce soarele să apună a treia oară,

când se auzi un fâlfâit de aripi și boabele de grâu cum cădeau pe suprafața lacului.

Mulțumită, gâsca îi dădu un ou de argint lui Ștefan și aceasta plecă în fugă până la împărat.

– Iată, Mărite Împărate: Rubinul de Foc, Bufnița de Cristal și Oul de Argint.

Împăratul, rămas fără cuvinte, nu avu ce face și i-o dădu lui Ștefan pe Ilinca de soție și, cu greu, și jumătate din împărăție.

Ștefan își ținu promisiunea și îi lăsă pe dragoni să zboare liberi peste tot, începând cu nunta lor care ținu trei zile și trei nopți, la care participară toți locuitorii și toate vietățile magice.

Și uite așa, au trăit Ștefan și Ilinca fericiți și au avut mulți copii.

*Și-am încălecat pe o șa
și v-am spus povestea așa!*

REGATUL CURCUBEU

de Daria Ioana Zalangă

Au fost odată... chiar au fost ca niciodată... un rege și o regină care domneau peste Regatul Curcubeu. În acest regat minunat, colorat și parfumat, plutea o liniște adâncă și toată lumea era fericită și veselă.

Într-o zi, regina a dat naștere la două fete. Regele era mânios, deoarece nu erau băieți iar regina se ocupa numai de ele.

Forțele negre și magia întunecată l-au transformat pe rege într-un spirit malefic, pe nume Haos, care dorea să se răzbune pe regină și fetele ei. Haos a pornit un război contra reginei, astfel că soldații castelului au devenit drăcușori, iar cetățenii Regatului Curcubeu s-au transformat în oameni triști și răi.

Regina, pentru a le proteja pe cele două prințese, le-a trimis cu Zâna Floare de Curcubeu pe Pământ. Acolo le-a dat nume, Sara și Daria și le-a găsit câte o familie.

Peste câțiva ani cele două fete s-au întâlnit în parc și s-au împrietenit. Într-o zi, vântul le-a șoptit, că ele au puteri magice și când va apărea curcubeul care este regatul de unde vin, să urce pe el și să-și ajute mama, care era închisă în temniță de către tatăl lor.

După multe căutări, o rază de soare le-a șoptit că va apărea un curcubeu gri.

Acolo le va aștepta Zâna Floare de Curcubeu, care le va duce în regat.

Când au ajuns acolo, au aflat că mama lor scăpase din temniță, dar drăcușorii și pisicile de foc n-au mai vrut să le dea drumul.

Ele s-au luptat zile și nopți, până când toți au obosit. Haos și-a chemat pisicile de foc, iar Daria și Sara și-au chemat unicornii.

Unicornii au învins pisicile de foc cu puterile binelui. Spiritul malefic, Haos, a fost bătut, iar regele tată a devenit bun și înțelegător cum a fost.

Fetele au fost încoronate ca prințese și și-au regăsit mama. Părinții de pe Pământ au primit titluri regale, iar cetățenii regatului au devenit din nou veseli și colorați.

Regatul și-a recăpătat culorile curcubeului.

*Și acum, în încheiere, pe o bomboană colorată,
v-am spus o poveste... chiar adevărată!*

ȘORICIOAICA

de *Gabriela Panait*

A fost odată ca niciodată o șoricioaică pe numele Floricica, mai mare decât orice om de pe planeta Fata Veselă. Floricica, deși era foarte mare, era blândă și se juca foarte frumos cu toți prietenii ei, mici și mari, din pădure. Cea mai bună prietenă a ei era veverița Alunița, cu care se întâlnea deseori ca să se joace leapșa și de-a v-ați ascunselea.

Dar într-o zi, în pădure apărură fiul cel mai mare al regelui Întuneric. Acesta era foarte lacom, voia să fure alunele magice strânse de veverița Alunița.

S-au luptat zi de vară până-n seară – prințul cu o ghindă imensă drept armă, iar șoricioaica cu o sabie de lemn. Au venit toți prietenii să o ajute, chiar și micuța veveriță.

Au sosit în grabă ariciul cu țepii lui ascuțiți, lupul cel blond cu pistolul lui cu apă, vulpea cu un ciocan mare de plastic – și astfel au putut să-l

învingă pe prinț, care a fugit. După luptă, pe cer au apărut multe culori care păreau că urcă până la soare. Era prima oară când vedeau asta pe planeta Fata Veselă. Din fericire, printre prietenii veniți în ajutor era și un urs care venise tocmai din România, iar ursul – pe numele lui Miere – le-a spus că el vine de pe Pământ și acolo culorile de pe cer se numesc curcubeu.

Ca să sărbătorească victoria au făcut un picnic cu limonadă, miere și cu multe fructe din pădure. Spre seară, au făcut un foc de tabără și au dansat și au cântat în jurul lui.

Și astfel prietenii au trăit fericiți până la adânci bătrâneți în pădurea fermecată.

CRIZA PRINGLES-ULUI

de *Mihai Panait*

A fost odată ca niciodată un regat în care plutea armonia, plin de oameni buni. Acesta se întindea de la munte până la mare, peste tot întâlneai oameni înțelepți și harnici care locuiau în sate și cetăți. Regele ținutului, un om bătrân, drept și bun, avea 3 feciori. Fiul cel mare era un luptător pe cinste, fiind cel mai bun din regat la box. Fiul cel mijlociu era foarte bun la alergat, fiind cel mai bun la atletism. Mezinul era un artist desăvârșit, nefiind deloc cu picioarele pe pământ. Fiul cel mic picta foarte frumos, oameni din regatele vecine veneau pentru a-i vedea operele. Însă, cu toate aceste minunății în jur, sărmanii oameni aveau de îndurat o pacoste de care nu reușeau să scape de când se știau ei pe acele meleaguri.

În munții cei mai înalți din regat, numiți munții bradului negru, trăia un dragon care se încăpățâna să nu doarmă de după-amiază, de aceea era foarte obraznic: le cerea câte 10.000 cutii de Pringles cu chilli pe zi – altfel îi amenința că ar fi dat foc satelor din jur și apoi la tot ținutul. Regele era disperat, era conștient că în câteva luni se va epuiza rezerva de Pringles și atunci regatul său va avea mult de suferit. Fiul cel mare își luă inima în dinți

și se duse la tatăl său, spunându-i că vrea să meargă pe tărâmul balaurului cel rău. Tatăl său încercă să îl convingă să rămână acasă, dar după 3 zile fiul cel mare își lua tălpășița de la casa părintească, ducându-se să se lupte cu balaurul cel rău și dus a fost, căci balaurul era de 10 ori mai mare decât el, așa că îl transformă în pisică pe dată. Fratele său mai mic, mijlociul, de cum a aflat că fratele său a fost transformat de balaur, porni și el să se lupte cu el, furios nevoie mare. Fiul cel mijlociu se luptă mai mult cu balaurul, fu o luptă mai aprinsă între cei doi, dar sfârși la fel ca fratele său, transformat în pisică. Singura speranță pe care o mai avea regatul era în mâinile fiului cel mic, care avea un plan excelent pentru a salva regatul. Mezinul avea foarte multe cunoștințe în ale picturii. Acesta știa o culoare otrăvitoare, numită albastru cobalt, culoare care nu era prea cunoscută în acele vremuri. Fiul cel mic voia să îi ducă o cutie de Pringles, spunându-i că este una specială, de culoare albastră cobalt. Regele era foarte trist de pierderea celor doi fii mai mari, așa că nu voia să riște să îl piardă și pe cel mic, dar după o zi mezinul plecă spre balaur mândru și sigur de planul său.

După un drum lung și ostenitor, ajunse pe tărâmul balaurului, merse către peștera lui și lăsă cutia de Pringles în fața peșterii așteptând după un bolovan.

După un timp se trezi și uriașa bestie, mănăcă lacom cutia pregătită de prințul cel chipeș. Prințul fiind milos din fire, i se făcu mila de balaur și îl transformă pe acesta în șoarece, să fie mereu urmărit de cei doi prinți care fuseseră transformați de el în pisici. Și așa scăpă regatul de balaurul cel rău pentru totdeauna.

Făcură o petrecere mare, de trei zile și trei nopți, la care participă tot regatul. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

AVENTURA CELOR DOUĂ GEMENE

de *Maya Raita* (10 ani)

A fost o dată ca niciodată o casă unde trăiau două gemene. Pe una o cheama Suzana, iar pe cealaltă Vaiana. Suzana are 14 ani, ochii albaștri, părul ca de culoarea aurului și are foarte mulți prieteni. Prietenele ei cele mai bune erau Elia și Tea. Vaiana are 14 ani, are ochii verzi și părul șaten, îi place să gătească și să îngrijească animale. Are un câine pe nume Fulger.

Este o zi de luni.

– Fetelor! a strigat tatăl lor. Aduceți imediat o cană cu lapte proaspăt!

– Vaiana! a strigat mama. Du-te de grabă la magazin și cumpără biscuiți!! Haide, haide repede!

– Suzana! a strigat tatal. Haide!

– M-am întors, a zis Vaiana.

– Adu-mi biscuiții și aprinde-mi televizorul! Apoi du-te și mătură în ogradă! a repezit-o mama.

Ați observat cu toții. Era greu.

– Vaiana, haide să plecăm de aici!

– Pai, da... La ce rău se comportă față de noi... Accept.

Zis și făcut! Cele două gemene și-au făcut bagajul și au plecat. Au mers unde au văzut cu ochii, timp de șapte nopți și șapte zile în șir. Până la urmă, obosite cum erau au văzut o căsuță în depărtare. Așa că s-au apropiat mai bine și înăuntru au zărit o femeie îmbrăcată într-o rochie atât de verde, încât părea țesută din safire.

Fetele au bătut la ușă curioase. Femeia în rochie verde și cu părul roșcat a deschis ușa și a zis:

– Bine ați venit, dragele mele, vă așteptam.

Gemenele au stat pe loc nedumerite câteva secunde. Apoi au intrat.

– Casa aceasta este încântătoare! i-a zis Vaiana femeii îmbrăcate în rochie verde.

– Dumneavoastră cum vă numiți? a întrebat Suzana.

– Numele meu este Erena și sunt Zâna Animalelor, a răspuns femeia cu rochie verde. Vă este foame, fetelor?

– Daaa! au spus gemenele în cor.

Erena a așezat pe masă drept băutură chiar roua dimineții, drept mâncare un fagure, miere și fel de fel de fructe de pădure: afine, căpșune,

zmeură, mure și multe altele. Fetele s-au așezat la masă și au mâncat, și au mâncat, și au mâncat până când s-au săturat.

– A fost delicios! a zis Vaiana.

– Da! a aprobat Suzana.

Apoi au dormit. Dis-de-dimineață s-au trezit și au considerat că este momentul să plece. Așa că și-au făcut bagajul și erau gata-gata să iasă pe ușă, dar Zâna Erena le-a oprit.

– Vin și eu cu voi ca să vă ajut în caz de nevoie, a zis Erena.

– Sigur! au răspuns fetele.

Apoi au pornit la drum. Și mergând și mergând au intrat într-un oraș și au întâlnit niște oameni triști, nervoși și rău dispuși. În acel oraș, totul părea plictisitor și fără rost.

– Haide să plecăm mai repede de aici! a spus Suzana.

– Haide mai bine să vedem ce se întâmplă acolo, a răspuns Erena. Și să vedem de ce toți oamenii sunt prost dispuși.

– Bine... au încuviințat fetele.

Apoi s-au apropiat mai bine. Au mers la un om și l-au întrebat de ce este trist.

– Pentru că mă simt singur, a răspuns acesta.

Au continuat să-i întrebe și pe alții și era problema era aceeași. Așa că s-au gândit că îi pot ajuta. Fetele s-au îndreptat spre un bărbat din apropiere și l-au întrebat:

– Tu ai prieteni?

– Nu... a răspuns acesta cu fața tristă.

– Pot să fiu eu prietena ta, i-a spus Suzana.

În acel moment, locuitorul celui mai trist oraș s-a simțit pentru prima oară în viața lui fericit. Așa că s-a dus și și-a făcut mai mulți prieteni. Și în felul ăsta tot orașul a ajuns să fie într-o completă armonie! Dar gemenele nu se simțeau așa de bine. Acum ele erau cele care se simțeau singure.

– Poți să ne ajuți să mergem acasă? au întrebat-o pe Zâna Erena. Ne simțim prea singure.

– Uitați-vă în inimile voastre și imaginați-vă că sunteți acasă, le-a răspuns ea, cu o voce blândă.

Fetele au ascultat-o și în secunda următoare erau acasă la părinții lor. Când le-au văzut, părinții le-au certat că au lipsit. Dar fetele au transmis pace și fericire către ei. Amândoi au fost copleșiți de iubirea lor și au devenit mai buni și mai blânzi.

Și așa au trăit mult timp de acum încolo.

DRUMUL SPRE CASĂ

de *Vanessa Cătăneț* (11 ani)

A fost odată un sat micuț, sărac, dar drăguț și pașnic, care se numea Viscri. În el locuiau puțini oameni și animale.

Locuitorii acestui sat erau foarte prietenoși unii cu ceilalți, aveau sărbători, plante, case mici din lemn, mâncare, puține jucării, dar erau fericiți. Printre ei se mai aflau un băiat de 16 ani pe nume Eduard, o soră mai mică decât el și părinții lor.

Eduard era un băiat român cu părul bălai și cărlionțat, ochii limpezi și albaștri, obrații roșii și pătați de pistrui și era întotdeauna îmbrăcat cu o salopetă veche de blugi.

Eduard se plictisise să locuiască în acest sat mic. Spunea că nu mai are chef să vadă același peisaj zi de zi, să respecte aceleași obiceiuri, să mănânce întotdeauna aceeași mâncare. De fapt, pe scurt, voia să se mute în altă țară. Vreau ceva nou, spunea el adesea cu voce plictisită.

Într-o noapte, așa, pe nesimțite, când a împlinit vârsta de 18 ani, a plecat la drum.

După 7 ceasuri, Eduard a ieșit din țara sa. A intrat într-o pădure care părea fermecată. Erau copaci roz, verzi, roșii, mov, cu carouri și cu stelute! Pe jos erau multe flori și frunze multicolore: „Straniu”, se gândi Eduard.

Pădurea însă părea liniștită. A mai înaintat puțin și s-a oprit pentru că a auzit o voce groasă. Vocea aceea groasă i s-a adresat chiar lui!

– Cine ești? Și ce te aduce în lumea noastră? a spus un copac uriaș și bătrân din spatele băiatului.

Eduard a tresărit. Nu mai auzise un copac să vorbească până acum.

– Sunt Eduard și sunt în căutarea unei case noi pentru că m-am plictisit de cea veche. Mă puteți ajuta?

– Bine, a spus copacul. Avem ceva care te-ar putea ajuta, spuse el cu o voce șireată.

Copacul i-a dăruit lui Eduard o creangă aurie care sclipea deosebit de frumos.

Cu această baghetă poți desena ce vrei tu. Când va răsări soarele, desenul tău va prinde viață și tu te vei micșora. Gândește-te bine înainte să desenezi ceva.

Eduard era foarte fericit! De când a primit creionul magic, i-au venit o groază de idei. A început să deseneze străzi, case și oameni. Apoi a mai adăugat și câteva detalii:

Parcuri în care să te plimbi nestingherit cu bicicleta și cu rotele, în care să zbori cu niște aripi fermecate;

Cofetării cu prăjiturile lui preferate și altele pe care le visase cu ochii deschiși de atâtea ori;

O școală în care să se ducă atunci când vrea el și să nu primească teme;

O casă care se curăță singură și multe haine fermecate care intrau singure în dulap;

În fiecare zi o altă sărbătoare cu obiceiuri total diferite de cele din țara lui natală.

A așteptat să răsară soarele și a făcut întocmai cum i-a spus copacul. Foaia a fost luată de vânt, iar în locul pădurii în care a înnoptat Eduard s-a ivit o țară nouă.

Însă în locul țării mult dorite, s-a trezit mic, cât o boabă de fasole, pe un cu totul alt tărâm decât cel imaginat. Parcurile erau neîngrijite, cofetăriile pustii, iar profesorii erau severi și primea mai multe teme ca niciodată. Deși ar fi trebuit să se simtă minunat, era bosumflat și începea să înțeleagă că luase o decizie nepotrivită.

Nu înțelegea unde a greșit! S-a decis să plece în căutarea copacului din pădurea fermecată. Așa mic cum era, a trecut peste nouă mări, nouă zări, nouă țări. Pe drum a întâlnit o pasăre măiastră care se tânguia în lațul unui vânător. A eliberat-o cu mâinile lui mici. I-a îngrijit rana și i-a povestit problema lui. A rugat-o să îl ajute să se întoarcă la copacul magic.

Păsărea a zburat multe zile în căutarea pădurii fermecate întrebând toate păsările dacă au auzit de ea. După șapte zile s-a reîntors la Eduard cu vești bune. L-a luat cu ea în zbor, iar copacul privind-i lacrimile și înțelegându-i suferința, i-a dat o altă crenguță fermecată cu care să își deseneze drumul spre casă.

Și astfel Eduard și-a dat seama că acasă este locul unde poate trăi fericit până la adânci bătrâneți.

PORTALUL LECTURII

de *Maria Ambrușan* (12 ani)

Lui Matei Mihăilescu, din Cluj, îi plăceau cărțile. El avea o carte proprie în care scria zi de zi.

Într-o zi vântul începu să bată și nu se mai opri până când băiatul nu uită tot ce scrisese în cartea sa. Matei, neștiind ce să facă, începu să rătăcească. Într-o zi se petrecu o întâmplare stranie: el văzu pe cer o domniță frumoasă, plutind. Ea se ținea de câteva cărți care zburau. Băiatul se întrebă dacă și cartea lui poate zbura, însă de fiecare dată ea cădea.

Domnița, văzând că Matei este supărat, îi trimise o carte frumoasă, pe care băiatul, încântat, începu s-o urmeze și uită de cartea sa, care rămase singură și fără rost.

Matei continuă să umble prin lume, urmându-și noua prietenă. Dintr-o dată, cartea se opri în fața unor uși. Una dintre ele era din fier ruginit, iar cealaltă, din aur strălucitor. Atunci, cartea îl întrebă pe băiat pe ce ușă ar dori să intre, iar el, fără să stea pe gânduri o alese pe cea din aur, necitind ce scria pe cele două. În acel moment ușile se deschiseră și băiatul văzu că în spatele ușii ruginite se afla o poveste frumoasă și amuzantă, într-o poieniță plină ochi cu flori albe ca neaua, iar în spatele ușii aurite era o poveste cu monștri ai pădurii negre, cea mai înfricoșătoare dintre cele auzite de băiat. După ce văzu ce se afla în spatele ușilor, cartea care îl ghidase, îi spuse băiatului:

– Atunci când am plecat la drum te-am întrebat dacă dorești să mă urmezi, iar tu, fără a te gândi la vechea ta carte, ai spus că da. Așa s-a întâmplat și cu cele două uși. În loc să citești ce scria pe ele, tu ai ales-o imediat pe cea mai strălucitoare. Toată această călătorie a fost un test pentru a vedea cât de mult prețuiești tu lectura și cărțile, iar tu l-ai picat. Pentru asta, pedeapsa ta va fi să intri în povestea de groază și să-ți petreci următorul an acolo, până când vei da alt test. Dacă îl vei trece, te vei întoarce din acel basm din nou la viața ta, iar dacă nu îl vei trece, îți vei petrece restul vieții în teribila poveste.

După cele auzite, Matei intră pe ușa aurită și nu mai ieși de acolo mult timp după această întâmplare. Până când, într-o zi, băiatului îi veni o idee...

Se gândi să înceapă să exploreze pădurea, că poate găsește o ieșire. Matei locuia în mijlocul pădurii negre, aflată lângă pădurea vârcolacilor verzi, care se învecina cu mlaștina broaștelor râioase și cu pădurea gândacilor

puturoși. Băiatul îi avea ca vecini pe vampirii negri (conducătorii pădurii) și o familie formată dintr-un vampir din zona de est a pădurii și soția sa, pe jumătate om și jumătate vârcolac, care aveau o fetiță ce semăna cu un om, avea colți de vampir și urla la lună, doar când era eclipsă. În concluzie, toți vecinii erau diferiți de cei pe care îi avea înainte de a ajunge în pădure. Totuși, Matei își făcu câțiva prieteni în blocul vampirilor: Colțindrei (porecla Colți), Sângenrina (cu porecla Sângi) și Osișor (cu porecla Osi).

Toți erau foarte buni prieteni și erau foarte diferiți față de vecinii lor, căroră le plăcea să-și fure colții unul altuia, pentru a avea colecția mai mare sau să sugă sângele tuturor broaștelor și șobolanilor pe care îi întâlneau.

Într-adevăr, pădurea poate nu vi se pare chiar atât de înfricoșătoare, așa cum v-ați imaginat, dar să locuiești într-o pădure plină de copaci (unii cu viață, căroră dacă le rupi o creangă, te urmăresc până acasă și-ți distrug acoperișul sau alții, fără viață, care te sperie cu umbrele pe care le formează pe pământul mlăștinos, în care simți că te scufunzi), plină de broaște râioase, păianjeni veninoși sau vârcolaci, nu este tocmai plăcut. Mai ales că tot timpul este noapte, iar singura lor mâncare este terciul de ciuperci.

În concluzie, este o pădure din care ai vrea să scapi. Așa că, Matei își făcu bagajul pentru drum și se duse să le spună prietenilor lui că pleacă. Când auziră, amicii lui îi spuseră că și ei își doresc să-l însoțească în călătorie. Matei se bucură și le spuse să-și facă bagajele, că urmează un drum lung.

După vreo oră, plecară la drum. Au reușit să treacă de granița dintre pădurea neagră și pădurea vârcolacilor verzi, răspunzând la o ghicitoare. Apoi, au trecut prin pădurea vârcolacilor verzi, iar la mijlocul ei s-au întâlnit cu niște cai sălbatici care i-au atacat. Pentru a se salva, Matei a citit o vrajă din cartea vrăjitorilor iar caii s-au îmblânzit pe loc. După aceea, la granița dintre pădure și mlaștina broaștelor a trebuit să spună un vers din poezia „Vârcolacii Urlători”. Când au ajuns în mlaștina broaștelor, prietenii lui Matei s-au scufundat până la brâu în apa murdară. Atunci, Matei a scos din geantă cartea „Cum să supraviețuiești în mlaștină”. După asta, au trecut de graniță, spre pădurea gândacilor, citind alfabetul gândacilor. Trecură cu bine de pădure, însă la capătul ei se aflau două pietre: una prețioasă, iar cealaltă dintr-o stâncă neagră. În spatele lor se afla o broască, care îi puse să aleagă una dintre pietre. Prietenii lui Matei i-au spus băiatului s-o aleagă pe cea prețioasă însă, amintindu-și de ce a ajuns în pădure, el luă cele două pietre, citi ce scria pe ele și o alese pe cea din stâncă. Atunci din noapte se făcu zi, iar broasca se transformă în cartea ce îl însoțise pe băiat în prima sa călătorie. Atunci cartea îi spuse băiatului: „Felicitări, Matei!

Ai trecut testul pe care eu, împreună cu prietenii tăi, îl punem la cale de ceva timp! În sfârșit ai demonstrat că prețuiești lectura! La fiecare obstacol pe care îl întâlneai, deschideai o carte și te ajutai de ea! Iar acum n-ai mai ținut cont de aspect și te-ai ajutat de ceea ce scria pe pietre pentru a lua o decizie. Pentru lucrul acesta, eu îți voi da de ales: dacă vrei, te poți întoarce

la viața ta obișnuită, îți primești cartea înapoi și continui să-ți scrii viața sau ai putea să rămâi în lumea lecturii și să mergi în povestea ce se află după ușa de fier ruginit. Însă, dacă alegi a doua variantă, trebuie să-mi promiți că vei continua să explorezi basme și povești noi, până când îți vei termina povestea ta și te vei muta în ea.”

După cele auzite, Matei, dornic să își înceapă un nou capitol în carte, acceptă a doua variantă, de a călători din basm în basm. Atunci, cartea deschise un portal către tărâmul minunat, de care doar auzise până atunci, îi spuse lui Matei rămas bun și dispăru. Matei îi ascultă sfatul cărții și luă vechea carte, intră pe portal și își începu noul capitol din viață.

VISUL ELISABETEI

de *Maya Enache* (9 ani)

A fost odată ca niciodată o fetiță pe nume Elisabeta. Ea avea zece ani și era singură la părinți. S-a născut și locuia în Vaslui.

Se plimba în fiecare zi cu bicicleta pe malul Bârladului. Îi plăcea să stea pe iarbă și să privească norii cei pufoși, după plimbările lungi cu bicicleta.

Cel mai bun prieten al ei era un câțel pe nume Atmon. Când erau împreună și se jucau, totul era minunat, își imaginau că erau în altă lume.

Într-o zi ploioasă de toamnă, ei se plimbau printr-un parc. Lor le plăcea foarte mult să se joace prin bălți. Au sărit într-o baltă care părea magică și dintr-o dată au ajuns în altă lume.

Totul era diferit, nu mai existau blocuri, erau doar case mici și sărăcicioase. Nu mai existau străzi și mașini, erau doar ulițe și cai cu căruță. Toți oamenii erau îmbrăcați diferit, hainele păreau costume populare, totul părea din trecut.

Deodată, auzi vocea mamei sale:

– Elisabeta, trebuie să ne întoarcem acasă! Am terminat de cules păpușoiul.

Elisabeta își urmează mama mirată și nu mai înțelege nimic. Casa ei mare este acum un bordei, iar mama ei e o simplă țărăncă.

- Elisabeta, s-au întors ostașii români și tatăl tău! Hai să-l întâmpinăm!
- Ostași români, tata luptă?
- Nu știi?

Tatăl ei veni alergând spre ele și le luă în brațe, bucurându-se:

– Am câștigat bătălia, otomanii au avut aici, la Vaslui, cea mai mare înfrângere. Datorită voievodului nostru, Ștefan cel Mare, acum suntem liberi.

Elisabeta își dădu seama acum unde este. Într-o poveste a bunicului ei, care îi povestea deseori de vremurile trecute, de Marele Ștefan. Era în anul 1475.

Viața ei părea mai frumoasă, visul ei a devenit real.

TALISMANUL MAGIC

de *Ania Bărăscu* (9 ani)

A fost odată ca niciodată o casă, lângă o poieniță. Acolo locuiau două surori gemene. Numele fetelor erau Irina și Elena.

Fetele trăiau fericite alături de bunica lor, dar bunica stătea mai tot timpul pe gânduri și era cam tăcută, în schimb, când gătea, ea era veselă și foarte harnică.

Într-o zi, pe când bunica stătea îngândurată, Elena o întrebă:

– De ce ești supărată, bunico?

– Fetelor, o să vă spun înainte de culcare. Haideți, mergeți la joacă!

Peste cinci ore o să vă spun de ce sunt tăcută.

Fetele erau cam nemulțumite de răspunsul bunicii, pentru că nu prea aveau răbdare.

– Peste cinci ore a spus bunica, iar noi vrem acum!

Au trecut cele cinci ore și fetele erau foarte curioase cu ochii mari, s-au așezat pe scaune. Bunica a început să le povestească:

- Fetelor, ați auzit de „Talismanul magic”?
- Da, îmi doresc să-l văd, dar nu știu dacă există, spuse Irina.
- Există cu adevărat, spuse bunica. Știți acel medalion de la nuntă?

Acela e.

– Nu e adevărat! E un medalion fermecat, spuse Elena cu uimire.

– Tu îl ai? a întrebat Irina.

– Da, eu îl am, a răspuns bunica. Dar să nu spuneți nimănui. Închideți ochii și veniți cu mine.

În câteva secunde au ajuns în locul fermecat. Acolo erau păsări, flori și căsuțe în bobocii acestora. Totul era minunat. Fetele erau zânele florilor și ele puteau controla apa, muzica, fulgerele și cristalele. Puteau să zboare, să vorbească cu plantele și animalele, să-și facă prieteni mulți, să ascundă norii, să facă soarele să strălucească mai tare, puteau și să facă să ningă cu vată de zahăr.

La întoarcere, Elena rămase un moment blocată în lumea fermecată. Cu ajutorul surorii sale și a bunicii, care făcură pe loc o magie, ea se întoarse bucuroasă acasă împreună cu ele. Și au trăit fericite, cu secretul talismanului bine păstrat.

FLOAREA FERICIRII

de *Ilinca Dragomir și Sophia Dragomir* (12 ani)

Am auzit demult de o frumoasă prințesă cu glas cristalin, păr lung și obraji rozalii. Aceasta era o româncă din Ardeal. Prințesa era pețită de mulți cavaleri, însă niciunul nu era pe placul ei deoarece aceștia nu reușiseră să-i îndeplinească cea mai fierbinte dorință, anume să-i aducă floarea fericirii de pe Muntele Nesfârșit. Muntele acesta avea multe capcane și ocolișuri.

Într-o zi își făcu curaj un anume prinț, despre care unii spuneau că ar stăpâni peste Munții Zarandului aflat în binecuvântatul ținut al Apusenilor, înfățișându-se prințesei cu făgăduința că îi va aduce floarea mult-dorită.

Prințul a pornit la drum. După un timp a ajuns la munte și a început a căuta floarea. Nu a apucat să meargă mult că a și dat peste un dragon uriaș. Dihania a încercat să-l atace, dar prințul având o licoare fermecată a băut din ea și pe loc a devenit de o sută de ori mai puternic decât namila uriașă, zdrobind-o ca pe un purice. Apoi, s-a odihnit puțin și întremat a pornit-o iar la picior.

La scurt timp, întâlnește o bătrânică zdrențăroasă înfometată și însetată care îi ceru milostenie, o bucată de pâine. Tânărul scoase din bocceluță și îi dădu jumătate din ce avea. Ca prin minune, bătrâna se transformă într-o zână. I-a mulțumit prințului pentru inima sa bună și l-a avertizat că se va întâlni, nu peste mult timp, cu Piticul Barbă Roșie, spaima Muntelui Neroditor. Zâna îl povățui ca atunci când Barbă Roșie îl va provoca la duel să-i ofere o licoare, spunându-i că aceea îl va face de trei ori mai puternic. Zis și făcut.

Când piticul și-a dat seama de otravă l-a rugat pe prinț să-l cruțe.

Prințul i-a spus că-i va da antidotul dar, în schimb, piticul să-i dea floarea fericirii. Piticul i-a dat floarea și și-a cerut iertare pentru comportamentul lui.

După un timp prințul ajunsese la palat și îi ceru mâna prințesei.

Aceasta acceptă fericită să se căsătorească, iar nunta lor a durat trei nopți și trei zile!

LIMBA DULCE SCOATE ȘARPELE DIN GAURĂ

– Poveste inspirată după un proverb marocan –

de Ștefan Matei Marinescu (9 ani)

O familie săracă trăia într-un sat ascuns în inima munților Atlas, în Maroc. Imlil se numea singurul lor copil, un băiețel de șase ani, care-și dorea mult să învețe despre tot ce îl înconjură, dar din cauza lipsurilor familiei nu avea parte de învățătură. Cum la școală nu putea merge, îi întreba mereu pe copiii din sat despre fel și fel de lucruri dar ei abia de-i răspundeau.

Într-o zi i-a întrebat pe copii ce înseamnă vorba pe care o auzise pe drum despre cum poți scoate un șarpe din gaură dacă ai limba dulce. Amicii săi enervați de atâtea întrebări puse de Imlil l-au sfătuit în glumă să-l întrebe pe șarpe, căci ei nu aveau de unde ști nemâncând nimic dulce în dimineața aceea. Așa că Imlil se puse pe căutat șerpi și nu după mult timp dădu de unul ce își făcuse culcuș sub fântâna vecinului mai înstărit. Îl luă și fugi cu el la marginea satului pentru ca șarpele să nu rănească pe nimeni. Începu să vorbească cu șarpele, să-l întrebe despre vorba auzită și care nu-i mai ieșea din minte, apoi despre vrute și nevrute. Însă șarpele nu glăsua nimic, stând de frică încolăcit la picioarele lui Imlil. După multe încercări avură noroc fiindcă pe lângă ei trecu un bătrân al satului în căutare de surcele pentru foc. Copilul îl și întreabă dacă are habar de ce șarpele nu-i vorbește nimic. Acesta se opri din culesul lemnului, îl privi cu coada ochiului în timp ce-și scărpină barba și aruncă un sfat glumeț cum că deși dorește un șarpe cu asemenea calitate trebuie mai întâi să-l drezeze. Zile și nopți întregi Imlil se strădui să îi facă pe plac șarpelui, ba momindu-l cu dulciuri, ba împungându-l cu bățul în diverse găuri făcute în pământ, vopsindu-i coada ori punându-l pe gât sau în buzunar pentru a-i arăta locuri din sat doar de Imlil știute, rostindu-i vorbe frumoase sau la înserat privind amândoi cerul îngrămădit de stele. Toate acestea adunate nu aveau niciun rezultat dar cumva băiatul și șarpele deveniseră prieteni foarte buni.

Noapte fiind, obosiți de atâtea încercări, copilul dădu să ațipească cu șarpele-i alături nu înainte de a fluiera încet unul dintre cântecele de leagăn pe care i le cânta mămica sa. Pe jumătate adormit privi la șarpe cum dintr-o dată se ridică în coadă, își întinse trupul și șuieră abia auzit. Imlil își drese glasul și începu să fluiera mai melodios iar șarpele cu atât mai mult se încorda

în coadă și prinse a dansa. Dansa și șuiera. În șuieratul acela Imlil auzi vocea șarpelui care-i răspundea la întrebările cerute de zile întregi. Cu cât îi fluiera mai melodos cu atât șarpele devenea mai vorbăreț și astfel îi putu povesti despre toate lucrurile din lume de care Imlil voia atât de mult să afle.

SCRAW ÎN VIZITĂ PE TERRA

de *Ciofu Lorenzo* (10 ani)

Scraw este un extraterestru de pe Marte. El este grăsuț, verde și are dinții foarte ascuțiți. El se hrănește cu pământ, iar când se enervează, se face roșu.

Scraw se plictisise de viața de pe Marte, așa că a venit în vizită pe Terra cu un OZN.

Când a ajuns pe Terra, a fost uimit de cât de multă lume era, precum și de casele pământenilor. Scraw aterizase în România.

El se minuna și se uita în jur foarte nedumerit, de ce oamenii nu sunt verzi ca el, așa că întrebă pe cineva:

- Bună ziua domnule, dumneavoastră de ce nu sunteți verde?
- Dar ce, dumneavoastră sunteți verde?

- Păi nu vedeți? Și atunci Scraw își dădu jos pălăria de pe cap.
- Uau!!! Un extraterestru este la noi pe pământ!!!

Vestea s-a răspândit rapid, ajungând să fie dată și la știri. Când a văzut asta, unui om de știință nu i-a venit să creadă, așa că s-a dus să vadă cu ochii lui minunea. Când l-a văzut, a înțepenit de spaimă, iar atunci când i-a văzut și dinții, a luat-o la goană fără să-i mai pese de nimic.

Scraw a stat câteva zile în această țară fără să facă nimic altceva, doar încercând să înțeleagă oamenii. Nereușindu-i ceea și-a propus, s-a plictisit de moarte. Văzând că s-a plictisit în România, el a zburat în Italia. Când a ajuns în Italia, a comandat o pizza, și cu ochii sclipindu-i la o imagine din meniu, văzând ardeii, verzi ca și el, a cerut și câțiva ardei verzi. Când a fost servit, crezând că ardeii îi sunt rude, a început să le vorbească. În acel moment, toți oamenii din local au început să râdă în hohote de el.

Și astfel, văzând Scraw că nu este de glumit cu pământeni, s-a urcat în aparatul lui zburător și s-a întors pe Marte unde a rămas doar cu amintirile de pe Terra.

REGINA

de Ciofu Alexandra (10 ani)

A fost odată, într-un tărâm foarte îndepărtat o pădure unde se afla un palat în care trăiau multe zâne. Regina zânelor avea o soră pe nume Marisa. Sora reginei având un suflet mai hain, a închis-o pe regină în temniță, chiar dacă aceasta avea un bebeluș în pântec.

Marisa avea niște balauri înfricoșători, care o ajutau numai pe ea, dar Marisa cu balaurii ei s-au dus la regină obligând-o să-i dea ei coroana.

Următoarea zi a adunat tot poporul pentru încoronarea ei. În ziua încoronării, regina a născut o fetiță, un înger de copil.

Atunci regina s-a gândit cum să-și salveze pruncul.

Regina avea niște puteri magice pe care nu le știa nimeni, așa că s-a gândit să o transforme pe fetiță într-o turturică pentru a putea să o salveze din temniță.

Regina a început să cânte cu vocea ei de privighetoare, ca să știe codrul și poporul că este în pericol. Atunci pădurea cea sclipitoare când a auzit-o, a provocat o mare ploaie și vijelie ca să o împiedice pe Marisa să ajungă la ea ca să îi facă rău. Dar pe Marisa nu a împiedicat-o nici ploaia, nici vijelia. Ajunse și mai furioasă la temniță, când văzu că lipsește și pruncul se înfurie mai rău pentru că era ziua încoronării ei.

Atunci dădu ordine balaurilor să se năpustească asupra reginei și plecă.

Dar ce să vezi!

Balaurii, când au văzut cine este în temniță, au plecat capetele în jos și i-au spus că nu-i pot face rău reginei deoarece avea un suflet blând și măreț pentru popor.

Când veni Marisa, balaurii s-au năpustit asupra ei și au băgat-o în temniță, apoi au eliberat regina.

Regina a transformat turturica în fetiță și au trăit fericite până la adânci bătrâneți în palat, alături de popor.

CEI TREI FRAȚI

de *Dobrilă Raisa-Maria* și *Voicu Maria* (14 ani),
Ciofu Lorenzo, *Ciofu Alexandra*, *Defta Calin-Petru*,
Țuțuianu Ioana, *Țuțuianu Maria* și *Penescu Ștefania* (10 ani)

A fost odată ca niciodată un rege ce se putea transforma oricând dorea într-un dragon feroce pentru a-și apăra împărăția și, mai ales, pe ai săi copii.

Acesta avea trei copii: Smaranda, Archie și Anais, însă doar doi dintre aceștia aveau puteri nemaîntâlnite. Anais era o pianistă desăvârșită, care prin cântecul ei, putea să controleze emoțiile negative ale oricărei persoane la care se gândea. Archie, în ciuda faptului că era un luptător curajos și experimentat, era și un mare violonist la curtea tatălui său. Prin cântecul lui putea chema animalele din apropiere. Spre deosebire de cei doi, Smaranda, fiind geloasă pe frații ei că nu are nicio putere, s-a gândit că ar fi bine să se răzbune pe aceștia.

Așa că, într-o bună zi, împreună cu prietenul ei Leviathan, a pus la cale un plan malefic și anume să-i arunce pe frații ei în apă. Leviathan era o fiară teribilă, ce era imună la toate loviturile de arme. Această fiară se ascundea în adâncurile oceanelor și distrugea tot ce vedea.

În acea seară, Smaranda a pus somnifere în ceaiul familiei sale pentru a-i adormi cât mai repede, având astfel șanse mai puține să fie observată. Planul a fost un succes, Anais și Archie au adormit imediat. Însă nu a fost atât de ușor să-i păcălească pe toți din regat, deoarece paznicul regelui a văzut-o. Acesta a văzut-o pe Smaranda când i-a aruncat pe cei doi frați în apă și cât a putut de repede l-a anunțat pe rege.

În cameră, regele dormea buștean. Și el băuse ceai. S-a trezit repede, surprins că adormise. Omul său fidel îi povesti tot ceea ce văzuse și înfuriindu-se peste măsură se transformă într-un dragon feroce care era în stare să facă orice pentru a-și salva copiii.

Își acoperi regatul cu o mantie uriașă ca o cupolă, care avea rolul de a păstra dușmanii la distanță, și porni la drum pentru a-și salva copiii, călăuzit de credinciosul său slujitor.

Cei doi frați se treziră imediat ce atinseră apa, însă Leviathan era deja pe urmele lor și trebuiau să înoate cât de repede puteau. Din apă nu puteau să iasă deoarece le lua prea mult timp. Uitându-se în spate îl văzură pe Leviathan că se apropia cu „pași repezi“. În timp ce se panicau, văzură cu coada ochiului pe tatăl lor ce se aruncase deja în apă pentru a-i salva.

De îndată a pornit o luptă corp la corp ce a durat nici mai mult nici mai puțin decât trei zile și trei nopți, pentru ca în final regele să fie învins de Leviathan.

Dar, Anais și Archie își amintiră imediat că aveau la ei instrumentele muzicale cu care puteau să-l învingă pe monstrul apelor. Anais a început să cânte la pian și astfel l-a liniștit într-o clipă, iar Archie a chemat toate animalele cu vioara și astel l-au învins definitiv pe monstru.

Și-au scos tatăl din apă și l-au dus cât au putut de repede la palat pentru a-l salva.

Smaranda a fost alungată de la curte, iar regele, chiar dacă a fost înfrânt în luptă, a reușit să-și recapete puterile.

Regele, Anais, Archie și toți oamenii din regat au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, bucurându-se de fiecare zi rămasă. Poate și azi mai trăiesc, cine știe ?

*Și-am încălecat pe-o șa,
Și v-am spus povestea așa!*

OMUL SĂRAC ȘI CERȘETORUL FUDUL

de Țuțuianu Maria (10 ani)

A fost odată ca niciodată...

Cu foarte mulți ani în urmă, pe malul râului Iordan, era un oraș care se numea Orașul Turnurilor. Aici oamenii trăiau în case cu turnuri. Într-una dintre case trăia un bătrân foarte sărac. Cu toată sărăcia lui, omul făcea întotdeauna milostenie din puținul pe care îl avea.

Odată, ajunse la el acasă un cerșetor. Văzându-l, bătrânul om i-a întins singura pâine pe care o avea. Cerșetorul însă zise supărat:

– Nu vreau pâine, vreau o cămașă!

Săracului i s-a făcut milă de cerșetor și l-a chemat în casă să se odihnească.

Când intră în casa bătrânului, cerșetorul se minună foarte tare. Omul nu mai avea nimic în casă. Singurul lucru, în afară de lucrurile de pe el, era chiar o cămașă.

Atunci, dezlegându-și traista, cerșetorul a deșertat-o în mijlocul casei și spuse:

– Ia acestea, omule, că eu poate mai găsesc în altă parte ce am nevoie!

Cerșetorul a plecat gândindu-se în sinea lui cât de bun era acel biet bătrân sărac, dacă i-a întins lui, singura bucată de pâine pe care o avea.

Din ziua aceea, cerșetorul s-a hotărât să fie mai bun, să nu mai refuze atunci când i se dă ceva și să primească totul cu mulțumire.

FIUL CEL ÎNȚELEPT

de *Penescu Ștefania* (10 ani)

A fost odată ca niciodată un împărat blând, înțelept și putred de bogat care avea trei feciori: Antonio, Nicholas și Teodor. Într-o zi împăratul i-a chemat pe toți cei trei fii la el și le-a spus că acela care va reuși să o ia de soție pe fata lui Serdes împărat va primi jumătate din împărăție.

A doua zi, dis-de-diminează, primul dintre fii, Antonio, a plecat spre împărăția lui Serdes. Pe drum s-a întâlnit cu un cal flămând, dar nici nu l-a băgat în seamă. Apoi s-a întâlnit cu un om sărac, dar nici la acesta nu s-a uitat. Spre finalul drumului s-a întâlnit cu un câine șchiop, dar și pe acesta la ignorat. Antonio a ajuns la palat însă, împăratul, fără să-i dea vreo explicație nu l-a primit înăuntru. Cu coada între picioare, Antonio s-a întors acasă și i-a dat vestea tatălui său, care nu a fost prea încântat.

Al doilea fiu, Nicholas a purces la drum ca să își încerce și el norocul. De asemenea, acesta nu s-a oprit nici la calul flămând, nici la omul sărac și nici la câinele șchiop. A pățit același lucru ca și fratele său mai mare: Serdes împărat a refuzat să-l primească fără a-i da vreo explicație. Și Nicholas s-a întors acasă și i-a povestit tatălui său cele întâmplate, iar împăratul a fost tare mâhnit.

Ultimul fiu, cel mai mic dintre cei trei, Teodor, a plecat dis-de-dimineață plin de încredere că el va reuși. Pe drum a întâlnit calul flămând, s-a oprit, l-a hrănit cu merindele pe care le avea în desagă și i-a dat apă să bea din plosca lui. Calul a nechezat bucuros și i-a dăruit lui Teodor o coroană spunându-i să i-o dea împăratului Serdes.

Apoi Teodor s-a întâlnit cu omul sărac și fiindu-i milă de el i-a dat câțiva bănuți. Săracul i-a mulțumit și i-a dăruit o carte, spunându-i să i-o dea împăratului Serdes.

Spre finalul drumului Teodor s-a întâlnit cu câinele șchiop pe care l-a ajutat să treacă un pod și să își continue drumul spre pădurea unde locuia. Câinele i-a dat lui Teodor o pușcă, spunându-i să i-o dea lui Serdes împărat.

Teodor a ajuns la palatul împăratului Serdes, iar acesta l-a primit cu brațele deschise. După ce i-a povestit cele întâmplate pe drum, Teodor i-a dat coroana, cartea și pușca. Împăratul a zâmbit, iar după ce i-a pus coroana pe cap, cartea la subraț și pușca în mână i-a spus:

– Să fii un rege bun, înțelept și viteaz! Eu sunt bătrân și bolnav și nu mai pot conduce împărăția mea. De aceea am trimis vorbă tatălui tău să îmi trimită, pe rând, pe fii săi la palat. Calul, omul sărac și câinele șchiop au fost încercările pe care vi le-am pus în cale. Tu, Teodor ești cel mai vrednic dintre frații tăi și îți voi da singura mea fiică de soție!

Serdes împărat a trimis vestea la tatăl lui Teodor, iar acesta a venit cu întreaga familie și au petrecut trei zile și trei nopți la nunta celor doi tineri..

De atunci, Teodor și fata împăratului Serdes au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

DORIAN ȘI DRAGONUL IMPENETRABIL

de *Defta Călin-Petru* (10 ani)

Exista de mult, într-un sătuc, un băiat voinic și muncitor numit Dorian. Acesta se pricepea la toate meșteșugurile, dar preferatele lui erau lupta cu sabia și vânătoarea cu arcul.

Într-o zi, un mesager veni la palat grăbit. Fugea de mânca pământul. Cum ajunsese la palat acesta îi spuse împăratului:

– Împărate, vin cu vești oribile la palat, cavalerii n-au reușit să-l învingă pe dragon însă, unul dintre cavaleri, cu o săgetă bine țintită, a reușit

să-i creeze pe gât un punct slab, i-a rupt un solz. Însă, împărate, va fi teribil de greu, căci acest balaur are peste 100 de coți.

– Înțeleg, spuse gânditor împăratul. Atunci cheamă la palat pe cei mai voinici tineri din sat.

Și așa se și întâmplă. Cei mai puternici, rapizi și inteligenți tineri din sat își făcură apariția, printre care și Dorian. Împăratul fu mulțumit de numărul considerabil de tineri care veniră la palat. Acesta le spuse mai întâi pe un ton plăcut, apoi pe unul sever:

– Supușii mei! V-am chemat aici fiindcă am nevoie de ajutorul vostru. Un balaur mi-a ucis toți oamenii. Vreau ca voi să-mi aduceți capul acestuia dar, țineți minte, eșecul nu este o soluție. Cine se va întoarce la palat viu, fără capul balaurului, va ajunge să aibă capul pe picioare!

– Eu mă ofer, împărate, spuse Dorian hotărât.

– Foarte bine! Cum ți se spune, băiete?

– Dorian, împărate. Și îți jur că îți voi aduce capul acestei fiare!

– Bun, aceasta se găsește în vârful muntelui și o să dai de el numai noaptea. Totuși, nu te lăsa păcălit de faptul că este o bestie... Este vicleană și deșteaptă. De asemenea, nu lupta cu sabia, ci cu arcul fiindcă are un singur punct slab și acela este pe gât. Folosește săgețile acestea, sunt cele mai bune, le am de la cei mai buni fierari.

– Da, împărate!

Dorian le luă și, imediat, a doua zi, plecă. Drumul spre munte nu luă mult. Când a ajuns acolo Dorian, era mijlocul zilei, așa că se gândi să se culce până revenea dragonul. Seara fu trezit de un răget mai asurzitor decât un tunet. Se trezi și grăbit își luă sabia pe care o luase pentru a o folosi în caz că va fi atacat de un animal. Se ascunse după o stâncă și auzi:

– Cine îndrăznește să intre în casa mea? Știi că ești aici! Arată-te!

Apoi o lumină puternică se văzu câteva secunde, iar pădurea de pe munte se înjumătățise, căci acesta suflase foc.

Dorian se arătă și începu să alerge spre balaur. Dădu o lovitură mortală cu spada, însă asta nu avea cum să-l rănească pe balaur, sabia se rupse în două, iar balaurul începu să râdă.

– Ha! Crezi că o lovitură de spadă e suficient, am învins zeci ca tine!

Dorian, imediat după asta fugi și se duse să-și ia arcul cu săgeți, apoi se piti după aceeași stâncă și-și pregăti săgeata exact în momentul în care balaurul urma să scuipe foc. Își pregăti ținta și trase direct în punctul fără solz, iar dragonul se prăpădi.

După asta se duse și luă capul balaurului și se întoarse la palat. Tot drumul se gândi cât de aproape a fost să piară, numai fiindcă uitase că balaurul putea să piară numai de arc.

Când a ajuns la palat, acesta a fost premiat și transformat în rege și a trăit o viață prosperă sub numele de „Dorian eroul”.

BĂTĂLIA CELOR PATRU ELEMENTE

de *Dobrilă Raisa Maria și Voicu Maria Daria* (14 ani),
Defta Călin Petru (12 ani), *Ciofu Alexandra* (9 ani) și *Lorenzo* (10 ani)

Erau odată patru regate: Regatul de foc, Regatul de apă, Regatul de aer și Regatul de pământ.

Focul trăia în jurul vulcanilor, apa pe fundul oceanelor în templele sacre ale strămoșilor lor, aerul pe nori în mijlocul infinit al cerului, iar pământul în peșterile subterane săpate de zei odinioară.

În trecut au trăit în pace însă, invidia tărâmurilor de foc și pământ pentru raiul în care trăiau cei din cer, i-a întors împotriva.

Și lupta fu declarată. Tărâmul de foc și-a scos la înaintare cei mai de seamă războinici, care călăreau grifonii cu multă virtuozitate. Aceștia erau niște monștrii înaripați cu cap și trup de leu, aripi de vultur și o coadă de șarpe. Tărâmul de pământ avea să pregătească erupțiile vulcanice, cutremurele și bolovaniile ce urmau să fie acoperiți de foc.

Regele tărâmului de aer, văzând pregătirea temeinică a celor 2 oștiri inamice, trimise un mesager către templele acvatice pentru a le cere să li se alăture. Regele de apă acceptă fără ezitare și pregăti de-ndată trupele marine: călăreți antrenați, pești arcași ce aruncă săgeți de apă. Războinicii erau ajutați de către rechini ciocan, peștii spadă și pisicile de mare.

Războinicii de aer aveau să lupte călare, pe caii lor de luptă foarte bine antrenați – pegașii, chemând cele mai torențiale ploii și ninsori.

Lupta era pe cale să înceapă. Oștirile își luară pozițiile. Era o zi ploioasă de toamnă, ceea ce-i avantaja pe luptătorii acvatici și de aer, făcând lupta să fie egală pentru toate cele 4 regate, ce deveniră 2 tărâmurii: de apă și aer, și de foc și pământ.

Bătălia începu. Călăreții de foc și aer se luptau cot la cot, arcașii de apă lansau săgeți de gheață, iar bilele de foc zdrobeau tot ce le stătea în cale. După 3 zile și 3 nopți de luptă crâncenă se putea vedea cum tărâmurile de foc și pământ aveau să câștige dar, într-un ultim moment, tărâmul de apă și tărâmul de aer își uniră puterile, mai mult ca niciodată, creând cea mai puternică tornadă de apă, o creație nemaiîntâlnită până acum. În ea fură trimise accidental bile de foc, făcând-o și mai puternică. Aceasta eliberă tot câmpul de luptă, atrăgând în aceasta toți războinicii de foc și pământ, călăreții de grifoni și fumul provocat de sferile de foc. Din doar o lovitură a tornadei, victoria fu declarată regatelor de aer și apă.

Regii tărâmurilor din cer și de apă organizară o întâlnire la masa de aur aflată în templul regal de sub apă. Acolo, regii de pământ și foc își spuseră nemulțumirea și motivul începerii războiului. Regele aerului le înțelese nemulțumirile, la fel ca și Regele Apelor, astfel că hotărâră să aplice o nouă lege, în toate cele 4 regate, ca atunci când un cetățean al regatelor de foc sau pământ doare să viziteze regatele de apă sau aer, vor putea veni fără nici o teamă, putând să stea în casele și templele aranjate special pentru aceștia, de asemenea reciproc pentru cetățenii de apă sau aer. Și astfel fusese semnat de către regi tratatul pentru veșnică pace.

De atunci tărâmurile trăiră în armonie și nimic n-ar fi putut să schimbe acest lucru.

BIBLIOTECA „INTERZIS”

de Aron Maria și Ghiță Isabella

A fost odată ca niciodată un oraș mic, foarte mic, în care copiii nu văzuseră niciodată o bibliotecă pentru că oamenii mari considerau că nu mai au nevoie de cărți. În orașul Dena exista o clădire părăsită care fusese odată de mult regatul cărților. În timpul războiului, conducătorii au interzis bibliotecile fiindu-le teamă că alți oameni le-ar putea lua puterea. Ei știau că, prin lectură, oamenii devin mai inteligenți și ar putea să-i conteste. De atunci biblioteca a rămas doar o poveste, nimeni din oraș neștiind unde se află aceasta.

În Dena trăiau doi frați, Miruna și Alex, cărora le plăcea să descopere lucruri și care aveau un spirit de aventură rar întâlnit. Cei doi au fost trimiși de bunicii lor să curețe podul casei. Miruna a observat într-un colț al camerei o cutie prăfuită și curiozitatea a făcut-o să o deschidă. Înăuntru erau niște ziare vechi cu articole despre o bibliotecă interzisă din orașul lor. Miruna a luat ziarul și l-a băgat în ghiozdan pentru a-l investiga mai târziu împreună cu Alex. Frații au coborât în camera lor și au căutat mai multe informații, dar în zadar. În următoarea zi, Miruna, foarte curioasă în legătură cu biblioteca interzisă, a decis să-și întrebe colegii. Majoritatea colegilor mai mici nu știau nici măcar ce e aceea o bibliotecă. În cele din urmă, văzând că nu poate afla nimic se dădu bătută.

Seara, fata stătea cu coatele pe pervazul geamului absorbită de apusul soarelui. Observă clădirea din fața casei sale, cea care părea destul de înfricoșătoare și care în același timp semăna cu clădirea din ziarul găsit în pod. Miruna coboară cu Alex și înaintează spre acel loc. Pe toți pereții erau afișe scrise cu litere mari „INTERZIS“. Vru să deschidă ușa dar era încuiată.

- Miruna, Alex, hai la masă! strigă bunica.
- Imediat! răspunde Alex.

După cină, fata și cu Alex se duseră la culcare. Miruna avusese un vis ciudat și, dimineața, tulburată de visul ei, se duse la Alex:

- Alex, repede, trezește-te!
- Miruna, e 6 dimineața, ce vrei?
- Trebuie să îți povestesc ceva, a spus fata.
- Ce?

– Am visat că am găsit cheia bibliotecii, în pod, în aceeași cutie unde era și ziarul.

– Poftim? Și eu am visat același lucru. Ce se întâmpla, în continuare în visul tău ?

– Păi... am reușit să intrăm în bibliotecă unde am găsit cartea mea preferată „Amintiri din copilărie”. Am deschis-o și lângă mine a apărut Ion Creangă.

– Eu am visat la fel. Am deschis cartea de poezii „Copii eram noi amândoi“ de Mihai Eminescu și, la fel, el a apărut lângă mine, spuse Alex.

Amândoi aveau același plan în minte, să vadă dacă visul se adevărește. Odată ajunși în pod, deschid cutia. Văd un plic mic în colțul ei și Alex îl desfăcu. Înăuntru era o cheie veche la fel ca cea din vis. Au traversat pe cealaltă parte a străzii ajungând în fața fostei biblioteci. Alex a scos cheia din buzunar și a încercat să deschidă ușa. Ca prin minune aceasta s-a deschis. Înăuntru totul era ca în visul lor. Miruna se duse grăbită să își caute cartea pe rândul 44D ca în visul său. Alex urmând exemplul surorii sale a mers direct la rândul 65B. Fata a deschis cartea iar lângă ea a apărut Ion Creangă care le spuse celor doi copii:

– Bună, Miruna! Bună, Alex! Mă aflu aici pentru a vă cere ajutorul.

– Nouă? Ajutorul? Pentru ce?

– Da, Miruna, am nevoie de voi și de toți oamenii din Dena. Toate cărțile minunate de aici vor fi uitate în curând și mai ales aruncate din vina conducătorilor și a adulților pentru că nu se implică în redeschiderea bibliotecii. Treaba voastră va fi să convingeți atât copiii, cât și adulții, să redeschidă biblioteca.

– Vom încerca din răspuțeri, vă promitem, spuseră cei doi.

În următoarele zile, peste tot prin Dena se vorbea de ideea de a redeschide regatul cărților iar oamenii erau de acord, vrând să știe cum e să citești o carte.

– Miruna, am o idee!

– Spune!

– Să organizăm o petiție și cu ajutorul tuturor semnăturilor, conducătorul orașului nu va avea de ales și va redeschide biblioteca, spuse Alex cu un strigăt de bucurie.

– Bine gândit... Hai să o facem!

Seara copiii fericiți de reușita lor, discutară despre ce carte o vor citi prima.

Într-un nor de fum, în camera copiilor apărură Ion Creangă și Mihai Eminescu.

– Copii, ați făcut o treabă excelentă! Vă mulțumim și, pentru că ne-ați ajutat, am vrea să vă dăruim ceva, un cadou.

Mihai Eminescu scoase 2 cărți nemaivăzute și le spuse copiilor că, de fiecare dată când vor deschide cartea va apărea o poveste nouă.

– Vă mulțumim foarte mult, spuseră cei doi frați în timp ce autorii dispărură în fumul straniu.

Aventurile și pățaniile lor în bibliotecă le voi spune altă dată, dar până atunci...

La revedere, dragi cititori!

EXTRATERESTRUL DANTE

de *Patricia Geangu*

Eu mă numesc Dante, locuiesc pe Olo, o planetă micuță și îndepărtată și am câteva milioane de ani. De fapt, nu știu câți. Să vă spun cum arăt: culoarea pielii mele e verde, ochii sunt roz, am părul negru și câțiva pistrui.

În 2018 am plecat spre Terra. M-am întâlnit cu multe creaturi ciudate în drum. În 2019 am ajuns pe Terra și, pentru că aveam puterea să mă transform în orice formă doream, am luat chipul unui om.

Am ajuns la un hotel de 10 inimi, care avea saună, piscină, loc de joacă, muzeu, salină, sală de sport, teatru de păpuși, cinema, disco, bowling și pârtie de schi. Eram ușor nedumerit de locurile acestea, dar am vrut să cunosc mai mult. Prima zi pe Terra a fost ciudată deoarece nu prea știam cum merge treaba pe aici. A doua zi am dorit să încerc câteva meserii cum ar fi: bucătar, dar nu știam să fac limonadă, îmi ieșea ori prea dulce ori prea acră sau mâncarea ori prea sărată, ori fără gust, cântăreț – nici atât, cântam prea ascuțit ori prea gros sau prea lălăit, pompier – nu puteam ține furtunul pentru că eu am două degete la fiecare mână și furtunul era prea gros, am stropit tot în jur și am încercat tot mai multe meserii, fără succes. Dar într-o zi am hotărât să încerc iar, însă nu știam ce, dar am văzut o fată foarte drăguță și m-am prezentat:

– Bună, dragă fată. Nu te speria de mine, mă numesc Dante și am 26 ani... Sunt nou pe aici.

– Bună, mă numesc Beatrice! Am 18 ani. Cu ce te pot ajuta?

– Aș vrea să mă ajuți să îmi găsesc o meserie. Până acum am încercat o grămadă, dar nimic nu mi-a ieșit.

– Ok! Ai încercat inventator?

– Nu.

– Dar să știi că ai 5 teste pentru a intra în rândul inventatorilor.

– Sunt grele?

– Nu, dar trebuie să faci ceva ca să capeți înfățișare omenească.

– Nu-i problemă, Beatrice. Știu ce am de făcut.

– Ok, aștept să văd.

– YAC, TAM, PAM! GATA! M-am transformat.

– Bravo!!!

– Mulțumesc mult!

– Paaa!

Am ajuns la sediul de inventatori și m-am prezentat. Prima zi de lucru a fost ușoară, la fel ca celelalte. De obicei după cinci zile se dau testele. Eu eram acum la a patra zi și deja mă fascina totul. În cea de-a cincea zi am făcut primul test, am luat 10 stele, adică maximum. A șasea, a șaptea, a opta și a noua zi am luat din nou 10 stele. Domnul profesor de la sediul de inventatori mi-a zis că sunt primul elev al lui care era așa de bun și inteligent. El nu știa că sunt extraterestru și că nu am fost niciodată la școală.

O să vă spun programul de inventator. Luni avem liber până marți la trei dimineată și pe urmă până joi eram la muncă. Vineri aveam de inventat ceva nou. Și m-am gândit cum aş putea să transmit tuturor copiilor întreaga știință a lumii. Marți, domnul inventator mi-a dat liber deoarece a auzit ce mi-am propus să fac. Am stat un pic, am mâncat și m-am apucat de treabă. Invenția era una foarte importantă, cel care putea gândi acel lucru devenind faimos în lumea întreagă. Am încercat de vreo două-trei ori, dar nu am reușit, a patra oară a fost cu noroc deoarece m-am concentrat puternic. Am să vă descriu marele meu secret pe care o să îl inventez: este mic ca un ceas, îl poți comanda în orice culoare și răspunde imediat la tot ce vrei să știi de pe planetă. Această invenție o s-o pun în aplicare în România. O să îmi ia 2 luni și 4 zile, deoarece trebuie să îi fac niște accesorii atrăgătoare.

Voi din ce materiale și ce culoare ați dori să aibă ceasul-știe-tot?

FURTUNA MAGICĂ

de *Piele Matei Andrei*

A fost odată ca niciodată, un oraș la malul mării, numit Constanța, în care locuiau patru prieteni: Răzvan, Toma, Andrei și Cosmin. Ei lucrau ca pescari pe barca lui Toma, botezată de acesta *Poseidon* în onoarea Zeului Mărilor.

Într-o zi ca oricare alta, cei patru prieteni au decis să iasă cu barca în largul mării la pescuit. Au pregătit cele necesare și au pornit pe valurile înspumate ale Mării Negre. Pe când navigau au observat pe cer ceva ciudat și nemaivăzut de ei până atunci – norii erau multicolori și începuse să bată vântul aducând o ceață în culorile curcubeului. Pescarii, văzând aceste fenomene, au început să se pregătească pentru furtuna ce urma să vină. Răzvan a strâns pânzele, Andrei a încercat să tragă niște rachete în nori pentru a-i îndepărta ca să nu fie nevoiți să se întoarcă la mal fără pește.

Dar dintr-o dată, se porni furtuna, norii se apropiau din ce în ce mai mult și a început să plouă cu steluțe multicolore.

Cei patru prieteni au rămas muți de uimire, nu mai văzuseră așa ceva niciodată. Parcă erau într-un vis în care norii erau vrăjiți, trimițând spre mare săgeți colorate și transformând-o într-un tărâm fermecat, de poveste.

Pescarii au început să se simtă ciudat, iar din ceața colorată ce învăluia marea, se auzi o voce puternică. Aceasta le-a spus să urmeze niște coordonate care păreau ciudate, iar pescarii nu știau unde vor ajunge. Toma a urmat indicațiile spre acel loc și spre uimirea lor, și-au dat seama că ieșiseră din furtună. Au văzut un loc minunat, o insulă unde totul părea nou, un oraș cu clădiri înalte până spre cer, impunătoare și frumoase de parcă acolo nu ajunseseră încă oamenii. Clădirile înconjurau insula ca o barieră de care părea că nu poți trece.

Dar, dintr-o dată, Toma nu a mai putut controla barca și au fost trași de o forță necunoscută, ajungând chiar în centrul orașului. Orașul era foarte curat, modern, cum nu mai văzuseră dar totuși, li se părea cunoscut. Mergând ei prin oraș au văzut scris pe o clădire ca un arc de triumf sau ca o poartă magică, „Bine ați venit în Constanța”.

Surprinși de ceea ce vedeau, nu înțelegeau ce li se întâmplă... Oare unde ajunseseră? Erau în Constanța... dar care Constanța... cea din viitor? Au hotărât să se mai plimbe prin oraș, recunoscând clădirile din orașul lor

dar care erau acum, mult mai frumoase. Acest lucru le-a confirmat faptul că se aflau tot în orașul lor, dar în cel din viitor.

Dintr-o dată, pe Răzvan l-a strigat cineva dintr-o clădire. Vocea îi era cunoscută, așa că s-au îndreptat cu toții spre locul acela. Au intrat în clădire și au fost întâmpinați de niște oameni care semănau foarte bine cu ei. Aceia s-au prezentat pe rând, se numeau Răz, Tom, And și Cos. Băieții erau foarte speriați, nu știau ce se întâmplă, cine erau acei străini care semănau perfect cu ei.

Cei patru necunoscuți au spus că ei sunt nepoții lor și că furtuna magică i-a adus în viitor pentru a afla că orașul lor este amenințat de un mare dezastru. Un meteorit era pe cale de a lovi orașul, se îndrepta spre Pământ și va cădea chiar în centrul orașului lor.

Răz, Tom, And și Cos i-au sfătuit să se întoarcă repede în orașul lor din trecut și să-i prevină pe conducătorii orașului să îl salveze.

A început din nou o furtună magică, iar cei patru prieteni au ajuns din nou în orașul lor, pentru a-l salva.

Călătoria miraculoasă s-a sfârșit cu bine, orașul a fost salvat, iar fapta curajoasă a pescarilor a devenit cunoscută tuturor locuitorilor. Cei patru prieteni au fost răsplătiți, fiind considerați eroii orașului Constanța.

PASĂREA MAGICĂ

de Diana Tîrnovan

Într-o zi, Diana a trebuit să plece la mătușa ei în altă țară. Părinții nu puteau s-o însoțească, așa că trebuia să meargă singură. Dar, bunica îi dăduse mai demult un colier, care putea să transforme oamenii în animale, dacă aceștia i-ar fi vrut răul vreodată. Din păcate, Diana pierduse o pietricică din colier și vraja nu mai putea să se împlinească. Ce-o să se facă ea, dacă nu mai avea putere colierul? Oare o să fie în siguranță? Și cum se gândea ea așa, destul de tristă, a auzit o pasăre care plângea. Mirată, Diana o întrebă (fiindcă, grație colierului, ea încă putea să înțeleagă limbajul animalelor)

– De ce plângi?

– Ploaia mi-a distrus cuibul și sunt prea bătrână să culeg alte materiale.

– O să îți le aduc eu să iau, spune-mi doar ce-ți trebuie.

– Mai întâi, am nevoie de iarbă fină din ținutul unicornilor, de coamă de unicorn și ramura celui mai fin copac din lume care se numește geană.

– O să îți aduc aceste materiale, îți promit, spuse Diana. Și plecând la drum, Diana se gândea oare cum să ajungă în ținutul unicornilor? În vreme ce se gândea a văzut o lumină... Când se uită mai bine, a observat că era un înger. Dianeii nu îi venea să creadă.

– Eu sunt îngerul Ingrid și pasărea m-a trimis să te ajut. Îți voi împlini trei dorințe. Folosește-le cu grijă! a spus îngerul.

– Aș dori să ajung pe Tărâmul Unicornilor, spuse fata. Și cât ai clipi, poc! Diana a ajuns și a văzut un unicorn, căruia îi zise:

– Mă scuzați, pot să vă iau câteva fire din coamă, vă rog?

– Bine, dar pentru ce îți trebuie?

– O pasăre multicoloră m-a rugat să i le aduc pentru cuibul ei.

– Ok, ia cât vrei!

– Știți unde este iarbă fină? întrebă Diana.

– Da! Este chiar aici... nihaa!!! Și a crescut iarba.

– Vă mulțumesc! spuse Diana.

După aceea a chemat îngerul și i-a spus;

– Te rog să mă duci la copacul geană.

– Bine, a spus el zâmbind. Și a ajuns la copac, care era superb și înflorit. Florile erau aurii și frunzele multicolore, ramura era albastră și fină. Diana a rupt o bucățică din ea, apoi a rechemat îngerul și împreună, i-au dus-o pasării.

– Poftim, ți-am adus tot ce aveai nevoie și am promis că fac rost, a spus Diana. Pasărea era fericită și îi dădu Dianei piatra. Aceasta putea să zboare acum, exact ca o pasăre așa că, Diana și pasărea fermecată au zburat împreună fericite.

POVESTEA ALBINELOR FERMECATE

de *Ingrid Verșescu, Patricia Geangu și Mara Bota*

A fost odată ca niciodată un regat îndepărtat care se numea Ingridor, vestit în întreaga lume pentru mierea bună și foarte gustoasă. Avea livezi pline de fructe care îți lăsau gura apă când le vedeai și grădini cu flori parfumate, cum nu găseai în alte regate.

Într-o bună zi regina din Ingridor a născut o fatiță pe care au numit-o Ingrid. În cinstea ei, regele și regina au dat o petrecere minunată, la care i-au invitat pe toți supușii, dar și pe cele trei zâne ursitoare. Când petrecerea era pe sfârșite, zânele s-au adunat în jurul leagănului prințesei pentru a-și prezenta darurile.

– Să fii harnică precum albina, i-a ursit prima.

– Să fii dulce ca mierea, i-a urât a doua zână.

Iar cea de a treia i-a oferit un creion spunând:

– Prințesă, vei avea tot ceea ce ți-au dăruit surorile mele, dar când vei folosi acest creion desenele tale vor prinde viață.

Și vremea trecea, iar prințesa creștea și se arăta harnică precum o albină, dulce ca mierea și bună la suflet. Și pentru asta era iubită și admirată de toată lumea.

Ingrid mergea la școală alături de toți copiii din regat, se juca în grădina palatului cu prietenii ei și era foarte veselă de felul ei. Dar într-o zi ea s-a întors tristă de la școală. Regele și regina au fost tare îngrijorați, crezând că fetița lor s-a îmbolnăvit, și au întreat-o numaidecât:

– Fata noastră dragă, ce s-a întâmplat de ești atât de abătută?

– Nimic, iubiții mei părinți, numai că... toți colegii mei desenează atât de frumos!... Pe când desenele mele, oricât mă străduiesc, nu arată prea bine. Nu știu de ce eu nu reușesc să desenez ca ei...

La auzul acestor cuvinte, regele și regina și-au amintit de darul celei de a treia ursitoare. Au mers în salonul regal, au descuiat cutiuța în care pusese darul primit la nașterea fetei și i l-au oferit spunându-i:

– Uite acest creion! Desenează cu el și ai să vezi că te vei descurca mult mai bine!

Ingrid a luat cu neîncredere creionul care arăta ca oricare alt creion și, urmând sfatul părinților, s-a dus în camera ei să deseneze. I s-a părut că mâna îi zboară ușor pe hârtie și, când a terminat, a exclamat cu bucurie:

– Nu e rău deloc!

Și de atunci Ingrid și-a petrecut tot mai mult timp desenând.

Într-una din zile, prințesa a văzut că Mara, prietena ei cea mai bună, era tare îngândurată și, ca să o înveselească, a invitat-o la palat să se joace împreună. Dar Mara i-a spus că își pierduse pisica de care era foarte atașată și nu putea să se liniștească până nu o găsea. I-a mai spus, printre lacrimi, că nu are nici măcar un desen cu pisica ei și că îi e teamă că o va uita. Atunci Ingrid a avut o idee:

– De ce nu îmi descrii pisica ta, iar eu să o desenez? Așa vei putea să o vezi de câte ori îți va fi dor.

Zis și făcut. Mara povestea, Ingrid desena și observa cum prietena ei își schimba tot mai mult starea și începea să zâmbească.

– Da, arată exact ca ea! a spus Mara când desenul a fost gata. Și, chiar în acea clipă, mare le-a fost mirarea fetelor să vadă cum pisica din desen prinde viață și sare direct în brațele Mării. De bucurie și uimire fetele nu mai conteneau să cânte, să țopăie și să strige!

Atunci a intrat în cameră regina:

– Ce este? Ce se întâmplă? Ce e atâta gălăgie?

– Nimic, mamă, ne bucurăm că Mara și-a găsit pisica! a răspuns Ingrid, privind cu înțeles la Mara: acesta avea să fie secretul lor!

Și zilele treceau una după alta, prințesa desena din ce în ce mai mult, iar desenele ei erau tot mai reușite.

Într-una din seri, la cină, un cavaler a cerut permisiunea de a vorbi urgent cu regele. Regele aflase că oamenii din regat erau nemulțumiți, așa că îl trimisese să afle ce se întâmplă și era nerăbdător să afle veștile.

– Maiestate, a început cavalerul cu mare amărăciune în glas, am străbătut regatul în lung și în lat. Peste tot supușii măriei tale mi-au spus același lucru: în stupi sunt din ce în ce mai puține albine, iar mierea e pe

terminate. Dar azi de dimineață am văzut un lucru foarte straniu și am venit în fugă să vă spun. În vârful munților am dat de un pitic hidos care sărea, cânta și bătea din palme. Din vorbele lui am înțeles că în curând toate albinele vor muri, pentru că nu vor mai fi flori din care să culeagă polen.

– Cum putem împiedica această nenorocire? Trebuie să găsim o soluție. Fără miere va pieri regatul! a spus regele și imediat a căzut pe gânduri.

Văzând supărarea tatălui ei, Ingrid s-a retras în cameră să se gândească cum ar putea să fie ea de ajutor în salvarea regatului. Nu putea să se împace cu ideea că nu va mai gusta miere, că nu va mai mânca fructe și că nu se va mai bucura de parfumul și culorile florilor din grădină.

– Totul ar fi așa trist fără toate astea! Bietele albine! Oare ce e de făcut? se gândea fata. Și s-a chinuit așa până târziu în noapte, dar nici un răspuns nu a venit de nicăieri. Obosită, Ingrid a căzut într-un somn profund. În vis i-a apărut Regina Albinelor. Zbura în fața ei vorbindu-i cu blândețe:

– Tu ești salvatoarea noastră, Ingrid! Folosește-ți darul: desenează!

Atunci Ingrid s-a trezit și, încă buimacă, a pus mâna pe creionul fermecat și a desenat o albină care a prins imediat viață. Apoi fata a desenat repede încă una, și încă una, până ce o armată de albine a umplut camera. Încăperea a devenit un stup imens. Mii de albinele roiau în jurul fetei, împreună cu regina lor. Ingrid și-a spus atunci că albinele au nevoie de flori pentru a produce delicioasa miere și a început să deseneze tot felul de flori.

În zorii zilei Ingrid încă desena. Palatul și grădina erau pline de flori care mai de care mai frumoase și mai parfumate și de albine care zumzăiau harnice. Cu bucurie nemărginită, regele și regina și-au îmbrățișat fiica. Grație ei și acelu creion fermecat, regatul era salvat!

Se spune că prințesa Ingrid, devenită mai târziu regină, a folosit cu înțelepciune darurile ursitoarelor, și că, în timp, regatul Ingridor a devenit cel mai bogat de pe pământ. Și poate că mai este încă!

ROMÂNCUȚA ȘI CALUL TÛSHER

de *Andreea Teodora Matei*

A fost odată ca niciodată un împărat și o împărăteasă care trăiau, de câțiva ani pe meleaguri străine, alungați din regatul lor de către Hapsîn Împărat. Într-o noapte, nu știi ce visă împărăteasa că, a doua zi în zori, îl chemă pe împărat și-i spuse că, în câteva luni, vor avea un copil. Împăratul rămase mut de uimire, însă se bucură la gândul că vor avea un sprijin la bătrânețe.

Împărăteasa născu o fetiță frumoasă, de la soare te puteai uita, dar la dânsa ba. O numiră Româncuța, ca să își amintească cu drag de locurile natale. Fetița crescuse la curte, înconjurată de animalele pe care le îngrijea cu drag și pe care le iubea nespuse. Româncuța era admirată de toți curtenii pentru bunătatea ei. Înaltă, brunetă, cu pielea albă și ochii ca abanosul, Româncuța prefera să citească și să se joace cu animalele, cât era ziua de lungă. Împărăteasa era îngrijorată de sensibilitatea și singurătatea fetei, însă spera că va deveni mai curajoasă cu timpul.

Când împlini 15 ani, împăratul dădu o petrecere mare la care invită tot regatul, doar doar Româncuța își va face prieteni. Fu veselie mare, însă fata stătea mai tot timpul tristă și singură. Îngândurată, o porni spre grajdurile împărătești unde zări un cal necunoscut, alb, cu privirea ageră. Grăjdarul îi spuse că-l cheamă Tûsher și că împăratul poruncise să nu-l încalcece nimeni. Află că era calul pe care încălecuse tată-său în tinerețe și era adus de departe, tocmai din România.

Când rămase singură, Româncuța încălecă și deodată calul o porni la sănătoasa. O porni în galop peste grajduri, obstacole și tot ce întâlnea în cale. În zadar încercară fata și tinerii din regat să-l oprească, Tûsher nu se lăsă înduplecat. Trecu dealuri, văi, coline, străbătu păduri întunecate și de picior neumblate și într-un final se opri în fața unei peșteri. Speriată, ruptă de oboseală și de zdruncinare, Româncuța descălecă și intră. Zări un cufăr mic, închis cu un lacăt argintiu și o carte din paginile căreia căzu o hartă. Încercă să citească din carte, însă caracterele nu semănau cu nimic cunoscut, așa că renunță.

Tûsher o sfătui să bage mâna în urechea sa dreaptă. Fata scoase de acolo o desagă cu de-ale gurii și se ospătă. Curioasă, Româncuța hotărî să o pornească pe drumul indicat de hartă, sperând că o va duce acasă și

împăratul îi va dezlega taina cărții și a cufărului. Și merse și merse, cale de trei zile și trei nopți, însă în zadar. Nu recunosc nimic din regatul ei și nu era nici țipenie de om prin ținuturile acelea. Și plânse și plânse până adormi. Când deschise ochii, soarele răsărise de mult și se urcase de trei sulițe pe cer. Ei... Dumnezeu să ne ție, că cuvântul din poveste, înainte mult mai este.

Româncuța hotărî atunci să-și continue drumul, după indiciile hărții, sperând că o va duce la vreo așezare omenească. Și merse și merse prin pustiu, prin mlaștini, prin păduri, peste munți și văi abrupte. Noaptea veni și era din ce în ce mai deznădăjduită. Tüsher îi arătă o poieniță unde să înnopteze. Cu inima frântă, cu sufletul zdrobit de frică și dor, începu din nou să plângă. Deodată auzi un foșnet. Privi speriată în jur. Nu se zarea nimic, doar luna argintie și câteva stele plâpânde. Auzi din nou foșnetul, mai aproape de ea. Abia zări în iarbă un pui de arici rătăcit. Îl luă în palme și îl ocroti toată noaptea. În zori, îi căută familia și cu ajutorul lui Tüsher o găsi în apropiere. Tare se mai bucurară tatăl arici și aricioaica. Drept răsplată îi ziseră că de va avea vreodată nevoie de ei, să se gândească la puiul lor și vor sosi pe dată. Își luară rămas bun și Româncuța și Tüsher o porniră din nou la drum. Mai merseră cale de o zi și iar se înnoptă. Se așeză sub un stejar noduros și când să adoarmă auzi un fâlfâit stins. Căută cu privirea printre ramurile copacului însă nu zări nimic. Se așeză și când să ațipească iar auzi o bătaie de aripi. O porni binișor pe întuneric, înspăimântată și cu Tüsher alături. Deodată îl zări. Era un pui de bufniță agățat între două crengi, care nu mai avea putere să zboare să se elibereze din strâmtoare. Îl eliberă și puiul o porni în zbor spre mama-bufniță și tatăl bufniță. Tare se mai bucurară cei trei. Drept răsplată îi ziseră că de va avea vreodată nevoie de ei, să se gândească la puiul lor și vor sosi pe dată. Își luară rămas bun și Româncuța și Tüsher o porniră din nou la drum. Mai merseră preț de o zi și iar se înnoptă. Se așeză pe malul unui lac, sub o trestie plângătoare și când să adoarmă auzi un lipăit. Căută cu privirea pe mal însă nu zări nimic. Se așeză și când să ațipească iar auzi un lipăit. O porni binișor pe întuneric, cu Tüsher alături. Deodată îl zări. Era un pui de castor prins sub o piatră care nu mai putea avansa. Îl eliberă și puiul o porni înot spre mama-castor și tatăl castor. Tare se mai bucurară părinții. Drept răsplată îi ziseră că de va avea vreodată nevoie de ei, să se gândească la puiul lor și vor sosi pe dată. Își luară rămas bun și Româncuța și Tüsher o porniră din nou la drum.

Și mergând așa, fără să știe nici ea unde, cu gândurile duse, cu inima ghem, se pomeni că pierde poteca. Dă în sus, dă în jos, nici urmă de drum. Se întoarse Româncuța în dreapta, mai la stânga, nimic. Ba, unde mai pui că

se așternu o ceață să o tai cu cuțitul, nu alta. Tüsher se opri. Fata descălecă. Ce să facă? De-aș putea zbura, gândi... Deodată își aminti de puiul de bufniță și ce îi fu dat să vadă ochilor? Un lanț lung de bufnițe arătându-i drumul. Încălecă și o porni la trap mulțumind tuturor. Răsuflă ușurată când se văzu iar pe potecă însă bucuria îi fu de scurtă durată căci se pomeni în fața unei imensități albastre. Se întoarse Româncuța mai la dreapta, mai la stânga, nimic. Nici urmă de pod. Studie harta și văzu ca drumul continua peste apă. Oftă din toți rărunchii și se gândi cum ar putea ea să construiască un dig. Deodată își aminti de puiul de castor și ce îi fu dat să vadă ochilor? O mulțime de castori lipăiau de zor și construirea din pietre un podeț pe care Româncuța și Tüsher traversară apa, mulțumind tuturor pentru ajutor.

Ajunse într-un sat pustiu. Zări un bătrânel trist și obosit lângă o fântână. Îi arătă cartea, încercând să afle misterul. Bătrânelul îi povesti despre o legendă care vorbea despre o comoară ascunsă, o carte care putea fi citită doar luminată de o lanternă aflată într-un cufăr al cărui lacăt fermecat se putea deschide doar cu un ac special. Apoi bătrânelul căzu într-un somn adânc. Se întoarse Româncuța la dreapta, la stânga, nimic. Ei... Dumnezeu să ne ție, căci cuvântul din poveste, înainte mult mai este. Unde să găsească un ac special? Deodată își aminti de puiul de arici și ce îi fu dat să vadă ochilor? Un arici străveziu, ireal de mic, îi întinse un ac minuscul, cu o formă aparte. Îi mulțumi ariciului care dispăru cât ai clipi. Deschise nerăbdătoare cufărul și găsi un măr nefiresc de ușor, o butelcuță cu lichid, un pieptăn cu dinții mari și o lanternă. Lumină cartea și citi despre o comoară care se află la capătul hărții. Dău pagina și îi citi lui Tüsher:

*Cel ce-n goană a pornit
Urmând harta, neobosit,
Reușește la final
Ajutor s-aducă-n dar.
Judecând cu-al inimii cântar.*

Dădu pagina și ce să vezi? Cartea se transformă în cenușă. Nedumerită și speriată porni iar la drum. Merse ce merse și odată o apucă o foame cumplită. Vru să mănânce mărul însă calul o opri. Ajunse într-un sat unde toată lumea alerga speriată încercând să izgonească niște cai sălbatici care făcuseră prăpăd. O porni cu Tüsher pe urmele lor și îi zări. Erau de o frumusețe și o eleganță fără seamăn. Coborî de pe Tüsher și întinse mărul găsit în cufăr unuia dintre ei. Ca prin minune acesta scutură din coama neagră și o porni, urmat de herghelie spre crestele munților. Sătenii, drept mulțumire o ospătară și o găzduiră peste noapte. În zori o porni la drum.

Merse ce merse zi de vară, până-n seară, întră într-o pădure deasă. O apucă o sete cumplită. Vru sa bea din butelcuță, însă Tüsher o opri. Zări culcat la umbra unui copac un pui de cerb. Îl mângâie blând și îi dădu să bea lichidul din butelcuță. Ca prin minune acesta scutură cornițele și o porni, spre crestele munților. Merse ce merse zi de vară, până-n seară și ajunse la o fântână. Se aplecă să bea și se văzu în apa limpede. Se înfricoșă când își dădu seama că nu își mai pieptănase de mult părul și arăta îngrozitor. Vru să se pieptene însă Tüsher o opri. Atunci zări o oiță prinsă într-un gard. Îi pieptănă blănița cu pieptănul din cufăr și reuși să o elibereze. Aceasta se scutură energic și dispăru.

Părea că a ajuns la capătul drumului indicat de hartă. Nu vedea decât munți înalți. Tüsher o conduse spre o trecătoare între doi versanți. Acolo întâlni un spiriduș care țopăia neobosit, cântând:

*Ca să mergi prin trecătoare,
Vei răspunde la o-ntrebare?*

Româncuța acceptă. Spiridușul spuse:

*Ce e acel lucru pe care-l avem toți,
Dar numai unii îl folosesc în viață,
Ne e util în noapte dar și dimineață,
Să nu rămânem ca un bloc de gheață?*

Româncuța gândi și gândi dar nu îi veni nicio idee. Tüsher necheză și îi aminti de versurile din cartea făcută scrum. Fata le scrise repede în țărână. Deodată găsi răspunsul atât de evident dacă citea prima literă a fiecărui vers – CURAJ îi spuse ea spiridușului. Acesta se făcu nevăzut și Româncuța trecu printre munți. Ajunse într-o poieniță fără seamăn de frumoasă. Ruptă de oboseală se dete nițel la umbra să se odihnească oleacă. Stând ea așa, o fură somnul. Și unde îi apăru în vis Zâna Zorilor, neasemuit de frumoasă și îi spuse că în scorbura celui mai înalt arbore este comoara căutată. Româncuța se trezi brusc și zări un arbore uriaș. Băgă mâna în scorbura și descoperi un căluț sculptat în sidef nespus de frumos. L-a strâns la piept fericită și a pornit spre casă. A înțeles că pe lângă căluț mai descoperise o comoară numai a ei – curajul. Aventurile trăite alături de Tüsher o făcură mai curajoasă și încrezătoare.

La întoarcere, oița, cerbul și herghelia de cai sălbatici au ajutat-o arătându-i potecile cele mai ușoare și drumul cel mai rapid spre casă. Văzând-o, împăratul și împărăteasa se bucurară nespus și dădură o petrecere de pomină, care ținu trei zile și trei nopți. Și fu veselie de o ținură minte

cât trăiră locuitorii acelei împărății. Am fost și eu acolo și am văzut toate bucatele alese și straiile domnești, căci de n-aș fi fost, de unde aș fi știut eu să vă povestesc?

*Și-am încălecat pe-un cal
Și v-am spus un basm original.
Ș-am încălecat p-un măcăcine,
Să mă citească orișicine.*

CANGURUL CEL VITEAZ

de Ioniță Mara (12 ani)

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti, un regat frumos condus de un împărat vestit care avea trei feciori.

Totul mergea bine până într-o zi, când au fost atacați de un dragon care voia să pună mâna pe cristalele prețioase ale împăratului.

Cristalele erau magice și aveau proprietatea de a-i feri de puterile dragonului, pe cei care le dețineau.

Împăratul și-a chemat feciorii să se sfătuiască. Împăratul a hotărât ca feciorii lui să înfrunte dragonul, fiecare pe rând și cel care va ieși învingător, îi va urma la conducerea regatului.

Primul și-a luat ca ajutoare un cal și un soldat. În confruntarea cu dragonul, armura soldatului s-a încins de la focul scuipat de dragon și bătălia a fost pierdută.

Al doilea fecior, ajutat tot de un soldat și de un unicorn, s-a dus să înfrunte dragonul. Dragonul a fost rănit, dar unicornul și soldatul au pierit în flăcările dragonului.

Mezinul, văzând ce au pățit frații lui, a plecat să înfrunte dragonul cu bunul său prieten cangurul și cu făuritorul de armuri al castelului.

Acesta i-a făcut cangurului o armură alcătuită din cristalele magice ale împăratului. La început, împăratul nu a fost de acord să i le dea, speriat de faptul că cangurașul nu este destul de curajos să înfrunte puternicul dragon, dar și-a dat seama că nu mai are nimic de pierdut. Când a început confruntarea, cangurul a sărit în spatele dragonului și l-a imobilizat. Feciorul cel mic i-a dat o lovitură între ochi cu sulița, iar dragonul a căzut. Cangurul a sărit pe pământ, a apucat paloșul și i-a retezat capul dragonului dintr-o lovitură.

Întregul regat a fost cuprins de bucurie și a sărbătorit trei zile și trei nopți victoria asupra dragonului.

Mezinul i-a urmat tatălui la conducerea regatului, fiind un împărat viteaz și drept, alături de cangurul cel viteaz, cel mai bun prieten al său.

*Și-am încălecat pe o șa
și v-am spus povestea mea.*

CIREȘELE REGINEI ȘI PRINȚESA IOLANDA

de *Dumitru David-Gabriel* (12 ani)

A fost odată ca niciodată o prințesă pe nume Iolanda. Aceasta era frumoasă, avea părul lung, negru și ochii albaștri. Mama ei era decedată, iar tatăl ei, regele s-a căsătorit cu o femeie rea, care avea două fete, iar acestea erau invidioase pe frumusețea Iolande.

Când regele era plecat, ele profitau de bunătatea prințesei pentru a îi cere tot felul de lucruri, până într-o iarnă când regina cea rea, o trimite pe Iolanda să caute cireșe, spunându-i că în cazul în care se va întoarce fără, tatăl ei va muri.

Aceasta acceptă imediat, speriată, iar regina cea rea o trimite îmbrăcată într-o rochie de hârtie și o jumătate de pâine uscată la ea. Regina și cele două fete ale ei râdeau copios de biata Iolanda.

Înfrigurată și flămândă, Iolanda căuta de zor cireșe fără noroc deoarece acestea nu existau decât vara, iar scopul reginei era să nu o mai vadă pe Iolanda niciodată.

Pe drumul ei, aceasta întâlnește o bătrânică amărâtă, flămândă care avea și ceva animale. Fără să stea pe gânduri, aceasta i-a oferit bătrânei pâinea uscată pe care o avea, deși era singura ei sursă de hrană.

– Mulțumesc, suflet bun, eram flămândă și eu și animalele mele, iar acum am un pic de energie să mă întorc acasă.

– Cu plăcere, spuse Iolanda. Știu cum este să îți dorești puțin ajutor din partea oamenilor.

Bătrâna o invită pe Iolanda la un ceai pentru a putea să se încălzească puțin.

Ajungând în zona pustie și fără vecini unde stătea bătrâna, Iolanda observă cum toată casa bătrânei era îngropată în zăpadă. Fără să ezite, aceasta o ajută să dezghețe casa, deși era sleită de puteri și înfrigurată. După ce termină bătrâna o rugă să o ajute să hrănească toate animalele și să și să le asigure puțină căldură pentru a nu muri, iar bătrâna să nu rămână fără ele.

Iolanda a avut grijă pe rând de toate animalele și toate erau în stare perfectă și în siguranță datorită ei. Extrem de obosită, Iolanda îi spune bătrânei situația ei și că nu mai poate sta, altfel dacă nu găsește cireșe, regina cea rea îl va ucide pe rege.

Bătrâna o oprește și o rugă să închidă ochii și să întindă mâinile, Iolanda face asta, iar bătrâna îi spune:

– Când număr până la trei să deschizi ochii!

Iolanda face acest lucru, iar dintr-o dată în jur toată zăpada dispare, se face vară. Peste tot era un ținut plin de cireșe, iar bătrâna se transformă într-o regină frumoasă cu puteri magice.

Iolanda este șocată, iar regina cea bună îi spune că a fost doar un test tot ceea ce a fost pusă să facă pentru a vedea dacă are suflet bun și ea îi oferă ceea ce își dorește.

Aceasta îi spune că a fost singura persoană care a vrut să ajute o „bătrână“.

Drept recompensă, regina îi oferă coșuri întregi cu cireșe și o duce pe Iolanda înapoi acasă unde îl găsesc pe rege trist și a izgonit-o pe regina cea rea cu fiicele ei din castel.

Regele și regina cea bună se căsătoresc și trăiesc fericiți alături de Iolanda în palat!

POVEȘTEA CULORILOR PRIMARE

de *Maria Dincă* (10 ani)

Era o dată un român pe nume David. El locuia într-un mic sătuc la marginea Mării Negre împreună cu mama sa. David era un băiat isteț, bun și foarte curajos.

El, încă de mic, rămăsese orfan de tată. Tatăl lui a fost un soldat curajos care a luptat cu cei care atacau țara și a murit ca un erou pe câmpul de luptă.

David mereu și-a dorit să fie faimos și important la fel ca tatăl său. Tot visa ca el să aleagă culorile steagului României într-o bună zi și astfel numele lui să fie cunoscut de toată lumea.

Am uitat să vă spun că România, pe atunci, avea un steag complet alb. Dar haideți să vă spun mai departe...

Se vorbea prin sat despre o anume vrăjitoare, pe nume Baba Iaga, care putea să facă vrăji nemaivăzute. Toți mergeau la ea pentru a le ghici viitorul sau pentru anumite motive.

David s-a gândit că n-ar avea ce să piardă dacă ar merge și el la acea vrăjitoare să vadă ce ar putea să îi spună. El dorea să-și afle viitorul să știe dacă va fi faimos.

Așa că a pornit-o spre coliba vrăjitoarei. Acolo, Iaga i-a spus că va fi un erou deoarece va salva satul de un balaur și va fi persoana care va aduce o contribuție însemnată acestei țări, el gândindu-se ca poate e vorba de alegerea culorilor steagului României, lucru pe care și-l dorea de mic.

Lui David îi venea greu să creadă cele spuse de vrăjitoare și a considerat că Baba Iaga nu era în toate mințile. Totuși, el a plecat îngândurat acasă.

Însă peste un timp s-a gândit la ce culori ar fi potrivite pentru steagul României și a ales așa: ALBASTRU, pentru toate râurile și lacurile României și GALBEN, pentru grânele și aurul din țară. Pentru cea de-a treia culoare nu găsisese încă o variantă. A povestit mulțimii satului despre propunerile lui și a primit încurajări să continue că e foarte bine.

În minte îi veneau vorbele vrăjitoarei și părea că se împlinise ce a spus ea, dar totuși nu apăruse niciun balaur... Într-o zi când se plimba liniștit prin sat, auzi niște țipete. Erau sătenii, fugeau îngroziți de un balaur înfiorător, cu dinți ascuțiți ca lamele, cu gheare imense și care scuipa foc.

David dădu fuga la fierar și îi ceru acestuia să-i ascuță o sabie și să-i făurească un scut. Îi mulțumi și plecă să se lupte cu balaurul. După ceva timp reuși să îl doboare, dar în timp ce se lupta cu balaurul, acesta îl lovi puternic.

David nu putu să se vindece, deoarece pe atunci medicina nu era atât de avansată ca în zilele noastre, și într-o zi nefericită acesta închise ochii pe vecie. Cu ultima suflare acesta i-a spus mamei sale ca cea de-a treia culoare să fie ROȘU de la sângele vărsat de toți eroii în toate bătăliile pentru apărarea țării.

Mama sa a plâns și a plâns până într-o zi când și-a amintit ultimele cuvinte ale fiului său mult iubit. Așa că le-a spus tuturor dorința fiului său.

Oamenii din sat tot vorbeau despre culorile steagului alese de David și astfel, din vorbă-n vorbă, s-a ajuns la urechea împăratului care a hotărât să respecte dorința curajosului David.

Și astfel, dragi cititori, steagul țării noastre, frumoasă și bogată, a căpătat culorile: ALBASTRU, GALBEN și ROȘU.

URSULEȚUL CEL ISTET

de Alina-Alexandra Boboc (12 ani)

Cu mult timp în urmă, pe când soarele și luna erau tineri, Pământul era împărțit în mai multe țărâmurii dar ceea ce vă voi povesti începe de pe Tărâmul Dulciurilor. Aici totul avea un gust fascinant și un aspect fermecător. Întinderile de iarbă erau din jeleu parfumat, de culoarea curcubeului. Florile erau din marțipan, copacii din vată de zahăr cu frunze de caramel, munții erau din înghețată iar apele din ciocolată caldă.

Acest minunat regat a fost condus de Regele Turtă Dulce, soția lui Regina Amandina, și fiica lor Prințesa Alexandra. Aceștia duceau o viață fără griji alături de Tărâmul Curcubeu, Tărâmul Primăverii, cu excepția Tărâmului Răului unde ființele aveau forme înspăimântătoare și erau haine. Acestea fiind conduse de Marele și Puternicul Anu.

Prințesa Alexandra ducea o viață fericită dar într-o zi Marele și Puternicul Anu venise să o ceară în căsătorie. Acesta a dat buzna în palat lovind ușile și biruind gardienii. El o luă pe prințesă cu forța lăsând în urmă părinți îndurerați și un regat care pentru prima oară era mâhnit.

Între timp pe Tărâmul Dulciurilor Regele Turtă Dulce recruta voinici tineri. Din păcate toți și-au pierdut viața încercând să o recupereze pe Prințesa Alexandra. La un moment dat în fața regelui se prezentă un ursuleț cu ochii roșii precum cireșele, el dorea să o salveze pe prințesă. Subestimându-l Regele Turtă Dulce îi permite să își încerce norocul fiind ultima șansă. Înainte de a porni la drum, Ursulețul își pune în traistă o agrafă de birou, un tub de frișcă și nu în ultimul rând o pană pufoasă.

După trei zile Ursulețul a ajuns unde și-a propus, pe Tărâmul Răului. Pocitaniile haine îl înspăimântau dar curajul lui biruia. Ajuns la prima poartă a palatului acesta gădilă paznicii cu pana sa pufoasă, pentru a deschide a doua poartă a folosit agrafa de birou iar pentru a treia poartă a folosit frișca. Ursulețul a căutat-o pe prințesă și în cele din urmă a găsit-o dar era momentul nepotrivit deoarece cu ea în cameră se afla și Marele și Puternicul Anu.

Văzând că un ursuleț a venit să o salveze pe Prințesa Alexandra Marele și Puternicul Anu a izbucnit în râs și l-a întrebat pe Ursuleț cum vrea să piară: în foc, înecat, închis în temniță. O dată cu această alegere Ursulețul va trebui să semneze un contract și dacă în următoarea zi era în viață o putea lua pe Prințesă. Ursulețul acceptă cu o condiție: dacă trăiește Tărâmul Răului să se transforme în opusul a ceea ce este. Regele acceptă dar nu știa ce plan are Ursulețul.

Ziua următoare Ursulețul i-a spus marelui și Puternicului Anu că dorește să moară de bătrânețe. Auzind acestea regele Tărâmului Răului a început să se agite știind că se va transforma într-o ființă încântătoare datorită contractului.

Într-un final Tărâmul Răului s-a transformat în Tărâmul Binelui, Prințesa Alexandra s-a măritat cu Ursulețul și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

*Și încălecai pe o căpșunică
și vă spusei o minciunică.*

ALICE ÎN ORAȘUL FLORILOR

de *Georgescu Elena* (8 ani)

Alice este fata cea mică a omului leneș care nu a vrut să primească posmagii pentru că nu erau moi. El s-a căsătorit cu o fată tare harnică de la care a învățat ce este munca. Mama lui Alice l-a învățat pe tatăl său cât de important este să îți câștigi pâinea de fiecare zi. Alice era foarte fericită când citea povești.

Ea era foarte harnică și inteligentă. Într-o zi pe când citea o poveste a adormit sub un copac. Ea visa că se află în Orașul Florilor care era locuit de prichindei și prichinduțe. Tot umblând pe acolo nu s-a întâlnit cu nimeni. Tot orașul era plin de flori foarte înalte care țineau loc de case. Își dădu capul pe spate și privi în sus, dar nici acolo nu zări pe nimeni. Doar soarele strălucea pe cer. Deodată pe malul unui râu s-a întâlnit cu prichinduța Margareta, care era îmbrăcată într-o rochiță roșie, iar părul ei era împletit într-o coadă până la pământ. Margareta a dus-o pe Alice să cunoască pe toată lumea din Orașul Florilor.

Prichindeii și prichinduțele au început să o îndrăgească foarte mult pe fată. Biblioteca orașului se afla într-o ciupercă foarte mare. În mijloc stătea pe un fotoliu un hârciog, el avea grijă de toate cărțile și nimeni nu avea curaj să le rupă. Acolo în loc să se ducă la joacă se apucau de citit. După ce terminau cu cititul, făceau temele de la doamna învățătoare. Alice știa să scrie cu litere de mână și era foarte fericită. Nimeni nu se descuraja pentru că știau că dacă au răbdare și repetă de mai multe ori, totul va fi mult mai ușor și interesant. Cu toții erau prieteni și spuneau că mai important decât învățătura de carte este să ai prieteni și să înveți să fii om bun. În Orașul Florilor totul era minunat, dar fetei i se făcu dor de familia ei. Ea s-a trezit brusc și a realizat că nu totul trebuie să fie perfect ca să fim fericiți. Alice iubea mult viața pe care o avea, cu bune și cu rele. Așa cum tatăl ei a reușit să se îndrepte și să muncească pentru familie, ea spera că va ajuta și alți oameni să facă lucruri bune.

De atunci Alice s-a hotărât să devină primăriță. Nu știu dacă a reușit până la urmă.

Voi ce credeți?

POVESTEA PERLEI

de *Anghel Ema* (8 ani)

A fost odată ca niciodată o fată care trăia cu tatăl său, moșneagul, iar ea avusese o soră cam rea care trăia cu mama sa, baba. Din cauza lăcomiei și a răutății, fata a fost înghițită de balaurii găsiți în lada pe care a ales-o, crezând că va deveni foarte bogată. Baba s-a salvat ca prin minune pentru că s-a ascuns în podul casei și acolo a găsit-o moșneagul.

După un an de la întâmplarea în care fata babei a fost înghițită de balauri, fata moșului l-a cunoscut pe prințul Florentin care a ajutat-o să mai uite de necaz. El era un prinț foarte frumos și bun, care avea un castel mai mic deoarece tatăl lui cheltuisese toată averea lăsată de mama lui Florentin, dar din păcate aceasta murise de o boală gravă. Fata moșului s-a îndrăgostit de el și s-au căsătorit. Ea îl iubea pe prinț și moșul era foarte bucuros că fata lui este atât de fericită. S-au hotărât să aibă grijă și de babă, pentru că aceasta și-a dat seama că a greșit foarte mult față de fata moșului. S-au mutat toți în castelul prințului, iar bogăția din cufăr au dat-o la oamenii cei săraci. Ei au făcut o fetiță foarte mică, cât o perlă. Pentru că era minunată au numit-o Perla și moșul avea grijă de ea. Perla avea ochisorii albaștri ca marea și părul buclat, iar de dimineața până seara zâmbea mereu la cei care erau lângă ea.

Când a făcut cinci ani, în sfârșit, avea voie singură pe pajiștea de lângă castel. Pe pajiște se jucau tot felul de personaje din povești, dar nu toate erau persoane bune, așa că moșneagul o supraveghea ca să nu pătească ceva rău. Pe când mergea ea așa, s-a întâlnit cu cei trei iezișori care căutau fragi și mure pentru mămica lor capra. Ei au mers toți în pădure. Într-un copac era și cocoșul care le-a spus unde se găsesc fragii cei mai mari și mai gustoși. Deodată l-au auzit pe moș strigând și Perla le-a spus că trebuie să plece acasă pentru că încă este mică și nu se poate îndepărta de palat. Moșul i-a povestit că îl cunoaște pe cocoș fiindcă el s-a însurat cu găina babei și aveau trei copii. Cocoșul îi învăța matematică pentru că era mai deștept, ca să nu îi păcălească cineva, ca să le fure bogăția pe care au strâns-o cu mare greutate.

Perla l-a rugat pe moș să o lase și pe ea la cocoș să învețe matematică. Mămica și tăticul ei au fost de acord pentru că erau buni la suflet și doreau ca fata să știe matematică. După ce a muncit foarte mult, pentru

că la matematică trebuie să repeți mult și să memorezi, ea a vrut să se facă profesoară de matematică și așa a făcut.

Prințul Florentin i-a construit o școală în pădure ca să îi învețe carte pe toți copiii animalelor. Perla era foarte frumoasă și deșteaptă, ea era răbdătoare cu toți copiii și îi lăuda când meritau. Copiii o iubeau foarte mult, iar doamna bufniță, care este cea mai inteligentă din pădure, era puțin invidioasă, dar i-a trecut.

În fiecare dimineață toți copiii mergeau bucuroși la școala din pădure ca să învețe matematică și alte lucruri bune de la Perla, fetița care avea un suflet de aur. După un timp a rugat-o și pe doamna bufniță să o ajute deoarece încă nu se pricepea bine la engleză și avea nevoie de cineva care știa această limbă.

Bufnița a acceptat bucuroasă și de atunci a devenit puțin mai veselă, nu mai era așa de serioasă și tristă. Toți copiii le iubeau foarte mult și mergeau cu drag la școală.

De atunci au trăit toți fericiți până la adânci bătrâneți.

ARMĂȘARUL, DACII, COTOROANȚA ȘI ȚĂRANUL

de *Marina Mitrea* (10 ani)

A fost odată ca niciodată un țăran român în vârstă de cinsprezece ani. Îl chema Gheorghe. Era în vacanța de vară și venise să stea la bunici. Desigur, el trăia tot la țară dar în alt sat. Tocmai terminase prima clasă de liceu. Era un bun gospodar dar cam leneș din fire.

– Ia du-te și mai îngrijește caii, îi spuse bunicul într-o după amiază călduroasă.

– Of, bunicule, fac asta mai târziu.

Dar când auzi că va primi plăcintă, merse. Pe bunicul său îl chema moș Andrei. Pe bunica sa o chema Ania.

– Primești plăcinta doar dacă mergi, zise bunica.

Gheorghe avea părul blond, ochii verzi și era înalt.

– Între timp eu voi face plăcinta cu afine, îi spuse bunica.

Gheorghe ar fi vrut să nu meargă, dar își umplu o găleată cu apă își luă o perie și se duse să curețe grajdul. Trebuie să vă spun că și el, ca majoritatea copiilor mari, nu credea în basme.

– Auzi, tu! Cică era un cal cu șapte inimi, povești de adormit copiii ! Își spunea el în timp ce împingea ușa grajdului plină de pânză de păianjen. Se apucă să ștergă praful apoi țesălă atent iapa bălțată, mânzul negru, iar la final armăsarul alb cu coama neagră. Dacă ar fi fost mai atent și-ar fi dat seama după privire că armăsarul putea vorbi.

– Cică pot vorbi caii!

– Ba chiar pot! spuse armăsarul. Băiatul tresări uimit.

– Înseamnă că pot vorbi și iapa aceea și mânzul? întrebă băiatul.

– Nu. Doar eu și iapa putem vorbi.

– Cotoroața stăpâna noastră l-a vrăjit pe mânz să nu poată vorbi, spuse calul.

– Aveți o stăpână cotoroață? întrebă îngrozit Gheorghe.

– Liniște! spuse iapa, se aud pași!

– Vai, vai, vai. În fiecare seară vine să încerce pe noi toate vrăjile ei ca să ne facă pe noi muți! spuseră caii.

– Doar nu vreți să spuneți că s-a făcut deja seară! zise Gheorghe.

– Ba da, ba da! spuseră caii.

– Oh, și-acuma ce să fac? întrebă Gheorghe. Stai puțin! Dar parcă acești cai și acest grajd sunt ale bunicului meu! spuse Gheorghe.

– Să zicem, spuse iapa. Doar pe jumătate. Să știi că acesta nu este un grajd obișnuit.

– Nu?

– Nu, continuă iapa. El aparține într-adevăr bunicului tău. Dar cu acest grajd poți călători în timp.

– Da, zise armăsarul, iar tu ai o misiune. Trebuie să o învingi în luptă dreaptă pe cotoroață. Când o să vină, tu să o întâmpini. Ea știa de mult că ai să vii. Dar nu știa exact când. Ca să se destrame vraja, trebuie să nu vorbești deloc.

– Da, zise iapa, dar trebuie tu singur să-ți dai seama cum să o învingi. Căci cu sabia nu se poate. Dacă o rănești, se face și mai puternică. Trebuie să-i găsești cartea de vrăji și să o arzi.

Gheorghe ieși afară. Cotoroața ajunsese lângă el.

– Ooo !!! Dar ai venit! Exclamă cotoroața, de când te așteptam!

Cotoroața încerca din răspuțeri să-l facă pe flăcău să vorbească căci știa că dacă nu vorbește, vraja ei se va destrăma.

– Caii îi spuseră lui Gheorghe că are voie să zică doar da, nu și poate. Dar nu trebuia să facă exces!

– Nu vrei să vii la mine în casă să te ospătez? Îl întrebă vrăjitoarea.

– Da, da, spuse băiatul.

Vrăjitoarea purta o basma roșie și o haină verde închis lungă până la pământ. Era vicleană și rea. Ea îl pofti la masă. Dar îi puse în paharul cu apă iarba viperelor, care este otrăvitoare. Din fericire, asupra lui Gheorghe nu avu efecte prea mari. Doar l-a apucat somnul. Așa că, vrăjitoarea l-a condus în camera lui. Această cameră era la parter, căci casa avea două etaje. Era o cameră mică: nu avea decât un pat, o fereastră și o masă cu un scaun. Vrăjitoarea dormea, desigur, la etaj. Nu-l lăsa pe Gheorghe să urce. Băiatul se gândi că, poate, cartea de vrăji era sus. Așa că luă un sfeșnic cu patru lumânări și ieși din cameră. O luă în sus pe scări. Cred că nimeni nu a mai făcut curat aici, demult, gândi el. Scările erau drepte și foarte multe. La un moment dat zări o ușă... Gheorghe o deschise... Ușa scârțâi lugubru. Înăuntru era beznă. O rafală de vânt îi stinse lumânările. Gheorghe băjbâi până găsi o lampă și reuși să o aprindă. La lumina lămpii văzu că se afla într-o cameră cam de aceeași dimensiune ca și camera lui. Pe jos era un covor roșu cu niște flori de măceș frumos brodate. Podeaua scârțâia și lui Gheorghe i se părea că aude pași. În cameră erau multe rafturi cu cărți. Gheorghe încercă să închidă ușa dar aceasta nu se închidea din cauza vântului. Camera era înconjurată de rafturi cu cărți. Pe mijloc erau un scaun și o masă. Gheorghe începu să caute cartea de vrăji. La un moment dat, zări un cuțar vechi din lemn cu vopseaua ștersă. Îl deschise...

Înăuntru găsi o carte mare de un roșu aprins. Cartea avea o încuietore specială. Pe ea scria cu litere aurite: „Cartea de vrăji”... Gheorghe o luă și coborî scările în fugă. Dar spre nenorocul lui auzi pași pe scări. Gheorghe grăbi pasul. Deschise ușa și căută un loc în care să se ascundă. Se piti într-un tufiș. Vrăjitoarea apărură și îl căută cu privirea. Făcu un foc cu gândul să-l arunce pe Gheorghe în foc. Dar Gheorghe aruncă repede cartea în foc și aceasta arse într-o clipită. Cotoroața îl văzu și se repezi spre el. Băiatul observă că ea avea un ghimpe în deget. Aruncă un lemn în foc și o văpaie îi arse ghimpele vrăjitoarei. Atunci ea se opri.

– Mulțumesc, spuse ea, ghimpele acela mă făcea așa de rea. Înainte eram cea mai bună zână din pădure, până când mi-a intrat ghimpele asta în deget! Să-ți dau un sfat. Dacă vrei ca mânzul să se vindece trebuie să te duci pe vremea Dacilor și să iei o plantă specială și să i-o dai.

– Mulțumesc, spuse Gheorghe plecând. Gheorghe ajunse în grajd.

- Am reușit! Strigă el. Dar cum ajung în Dacia?
- Noi nu știm. Tu trebuie să știi, spuseră cailor. Dar grăbește-te, puiul nostru e bolnav.
- Ok. O să aerisesc puțin grajdul. Bunicul așa face când se îmbolnăvește un cal.
- Doar că, atunci când deschise ușa, observă că era în altă parte. Peisajul semăna cu pozele cu Dacia din cartea de istorie.
- Cred că sunt în Dacia, spuse Gheorghe.
- Ieși din grajd și se uită împrejur. Tocmai atunci un dac veni spre el.
- Ce faci aici ? De ce nu ești la război? Îl întrebă dacul pe Gheorghe.
- Dacul îl luă pe băiat și îl duse pe câmpul de luptă. Gheorghe nu știa să se lupte. Nici n-avea armă. Se furișă printre ostașii care se băteau. Urcă un deal. Cotoroața nu-i spusese și ce plantă trebuie să ia. Oare-l păcălise? Își aminti de la ora de botanică faptul că dacii aveau o anumită plantă vindecătoare cu floarea mare și tulpina turcoaz. Se uită cu atenție și zări o asemenea plantă. În clipa în care o rupse se trezi în grajd. Îi dădu planta calului. Mânzul începu să vorbească. Când Gheorghe deschise ușa, se trezi în grădina bunicului său.
- Un miros aromat de plăcintă se simțea.

UN MEDIC MAI PRESUS DE CEILALȚI

de *Bryan Mocanu* (12 ani)

A fost odată ca niciodată o femeie pe nume Ioana, care într-o zi a început să se deșire. Exact, să se deșire. Dar nu în sus, adică să se înalțe, așa cum spun oamenii despre copiii care sunt în creștere – măi, ce te-ai mai deșirat!, ci de jos în sus – adică încet încet i s-au destrămat degetele, unghiile, tălpile... Toată lumea se uita la ea și nu înțelegea ce i se întâmplă. Și ea se uita la toți și le cerea ajutorul și nimeni nu i-l dădea.

La un moment dat, mamei ei i-a trecut prin cap că ar putea să o ajute într-un fel. I-a tricostat niște picioare și a încercat să le atașeze de corpul ei, dar cu cât se străduia mai mult să le coasă, cu atât picioarele nu se potriveau pentru că Ioana se deșira din ce în ce mai mult.. Așa că s-a lăsat păgubașă.

În același timp, fiicei Ioanei i-a venit o idee – ce-ar fi dacă ar duce-o în spital, la un doctor renumit, că doar în străinătate oamenii se fac bine. Era mai scump să meargă la un spital din afara României decât la unul din România, dar cel puțin știa că și-a făcut datoria de fiică – aceea de a-și ajuta mama. Însă, cum încerca să o atingă pentru a o urca în mașina care să o ducă la aeroport, Ioana se destrăma și mai repede, așa că ajunseseră să-i facă din picioare gheme până pe la genunchi.

– În curând n-o să mai aibă picioare, rosti nepoțelul.

– În curând o s-o doară foarte tare pentru că nu va mai avea picioare, a zis o vecină.

– În curând n-o să mă mai doară nimic pentru că n-o să mai am nimic, a rostit Ioana tristă, dar împăcată cu situația. Dacă nici mama ei, nici fiica ei nu au putut face nimic, atunci cine?

– Eu am să te fac bine, bunico, strigă nepoțelul, supărat că lucrurile merg din rău în mai rău. Voi toți dați-vă la o parte, iar eu o să vă arăt cum se vindecă cineva care se deșiră...

– Ei, dragul bunicii, zise Ioana cu ochii în lacrimi, nu e chiar așa... Tu nu te pricepi nici să tricotezi, nici să coși, nu te pricepi nici măcar să împingi căruțul în care voi sta eu toată viața dacă nu mă voi mai deșira și voi rămâne măcar un corp fără picioare.

– Poate nu mă pricep eu la multe, zise băiețelul, dar un lucru știu. Că bunica mea mă iubește. Picioarele mele nu i se potrivesc pentru că i le-aș da, dar cred că aș putea-o ajuta cu ceva. Dacă aș lua toate pozele în care era ea cu mine când eram mic și toate pozele mele în care eram eu râzând, aș

putea să-i alcătuiască un fel de film la care să se uite și măcar să nu o mai doară când se deșiră...

Zis și făcut. Căută băiețelul prin toate albumele mai vechi ale mamei lui și culese pozele pe care le scosese pe hârtie fotografică însăși bunica pentru că ea voia mereu să aibă poze la care să se uite, nu poze ascunse prin computer. După aceea, vorbi cu mama și tata, să caute fiecare în computerul sau telefonul lui și să găsească cele mai interesante poze care arătau iubirea lui pentru bunica și a bunicii pentru el. Nu prea erau părinții de acord să scoată atâtea poze pe hârtie fotografică pentru că nu se mai poartă albumele cu poze, dar băiețelul le spuse categoric:

– Eu vreau să-mi fac bunica bine. Iar voi trebuie să mă ajutați, nu să-mi puneți bețe în roate.

– Hai să-l ascultăm, oftase mămica.

– Și așa nu avem altceva mai bun de făcut. Măcar să nu zică apoi copilul că nu am făcut tot posibilul, suspinase și tatăl.

Cu brațele pline de fotografii, băiețelul s-a dus la bunica Ioana și a vrut să i se așeze în poală.

– Nu, să nu faci asta, îl opri bunicul. Nu vezi că... nu prea mai are genunchi? îl certă el. Amintește-ți că se deșiră de jos în sus...

– Lasă că îi trece, chicoti băiețelul. Acum a venit domnul doctor Nepoțelul Iubitor.

– Să nu cumva să fie dezamăgit dacă nu se va întâmpla nimic bine, se alarmă bunicul.

– Lasă-l să facă exact ce vrea, nu știi că întotdeauna cei mici fac minuni? îl liniști mămica.

Băiețelul începu să deschidă album după album și să-i arate bunicii cum era el când venise de la spital, cum l-a spălat ea prima dată, cum l-a îmbrăcat, după ce îl înfășa... Și uite-așa s-au pus amândoi pe râs, ceea ce nu ar fi fost deloc anormal, pentru că atunci când vezi bebeluși chiar te pufnește râsul. Dar lucrul cel mai ciudat pentru cei care se uitau la ei era să vadă că încet-încet picioarele bunicii se tricotau singure și se aranjau la loc, de parcă niciodată nu se deșiraseră. Când ultima poză provocă râsul pe chipul bunicii și nepotului, degetul cel mic de la piciorul stâng al bunicii prinse să se miște, cu tot cu unghia care apăruse la loc, vie și nevătămată... Despre piciorul drept nu mai spun, el era întreg de mult.

– S-a înzdrăvenit mama, strigară în cor părinții copilului.

– Dar ce, am fost vreodată bolnavă? întrebă bunica făcându-i cu ochiul nepoțelului. După care îi șopti: *Pune pozele astea pe aproape că, dacă se va deșira în curând și bunicul, avem leac și pentru el.*

ADEVĂRATA LUPTĂ

de *Miruna Mateescu* (12 ani)

A fost odată ca niciodată un românaș care căuta pietricele pe marginea râului. Mă întrebați ce făcea cu pietricelele? Le așeza frumos pe pânze și realiza tablouri cu ele, tablouri pe care apoi le atârna în camera lui. Când camera lui s-a umplut, tablourile au fost agățate în camera părinților, apoi în sufragerie, în bucătărie, în baie, în pod.

– Cred că ar fi timpul să te oprești, îi zisese mama, ești obosit.

– A, dar mie îmi place ce fac, așa că nu simt oboseala, a asigurat-o el.

– Poate ar fi cazul să te oprești, i-a cerut tatăl. Nu mai avem niciun spațiu pentru ele...

– Haide, tată, că dacă ar fi să le dăm prietenilor și să le umplem și lor casele, cu siguranță că am avea unde să le așezăm.

– Nu te plictisești, nepoate? I-a întrebat mătușa lui.

– Nuuuu, e așa de bine să fiu curajos...

– Curajos? Mie mi se pare că nu e mare lucru să te apleci, să iei o piatră, să o lipești de pânză... să te apleci, să iei o piatră, să o lipești de pânză... să te apleci, să iei o piatră, să o lipești de pânză...

– Este chiar o luptă, i-a șoptit cel mic.

– Chiar luptă? A, nu, nu pot să cred așa ceva. O luptă înseamnă că sunt două persoane care se lovesc, ridică mâinile, picioarele, poate au arme, poate...

– Poate au pietre...

– Poate...

– Deci eu lupt, cu pietrele mele...

– A, dar nu așa, că le așezi pe un tablou și apar peisaje, animăluțe, copii...

– Vezi, vezi că nu mă înțelegi nici tu? a suspinat românașul care avusese încredere că poate vorbi cu mătușa lui.

– E, ce-ar mai fi de înțeles, râsese ea.

– Eu ajut pentru că tablourile mele sunt cumiți. Sunt despre o lume bună. Dar ajut și pentru că...

– Pentru că?

– Pentru că strâng pietre. Toate pietrele. Și ceilalți nu mai găsesc pietre cu care să se bată. Sau să mă bată. Așa că scap lumea de arme, se mândri românașul.

Mătușa lui îl prinse de mână.

– Haide, te voi ajuta și eu să aduni pietre. Și-mi voi chema toate prietenele. Și le voi spune tuturor prietenilor. Și vom merge peste tot să le explicăm și celor mici că pietrele nu sunt pentru bătălii, ci pentru tablouri.

Românașul a găsit astfel o cale prin care i-a scăpat de cei din jur de certuri și supărare. De atunci, toți cei care aveau necaz pe cineva, decât să arunce cu pietre în el, mai bine realizau un tablou pentru el cu acele pietre. Iar cei care primeau un tablou se bucurau atât de tare de frumusețea lui încât își doreau să creeze și ei așa ceva. În felul acesta, nicio piatră nu a mai lovit niciodată niciun om.

– Ce-ar fi dacă am face tablouri și din cuvinte? a propus românașul și toți au știut că asta înseamnă ca de acum să nu mai folosească nici cuvintele ca arme.

PE ȚĂRMUL MĂRII

de Radu Bordeianu (9 ani)

Eheeeei, a fost odată un sat în România, în care se aflau 50 de fete și 50 de băieți. Era pe malul mării satul și de multe ori, la răsărit sau la apus, tinerii se întâlneau și vorbeau despre lucrurile care li se întâmplă. Fetele erau toate frumoase, iar băieții erau toți harnici. Se cunoșteau atât de bine, doar au copilărit împreună. Și pentru că toți doreau să se așeze la casele lor, fiecare băiat a început să o ceară de nevastă pe fata care-i plăcea. Dar, din acest moment, în loc să fie bucurie, a început necazul. Erau unii băieți care voiau aceeași fată și da, erau unele fete care refuzau băieții, dorind pe altcineva.

Părinții le spuneau:

– Nu vă mai jucați. Rezolvați problema acum, liniștiți.

Dar cine mai ascultă de părinți? În niciun caz niște tineri care cred că mereu au ei dreptate.

Cum spiritele s-au încins, a venit între ei un bătrânel, unul cu barbă albă și ochi blânzi, cu glas blând.

– Copii, le-a zis el, mai bine cădeți la pace. Vă rog din suflet să vă înțelegeți. Altfel vor veni multe dureri asupra noastră.

Dar ei, nu și nu. Mai bine război decât să accepte să vorbească frumos și să se respecte unul pe celălalt. Și uite așa a început o luptă a orgoliilor.

Prima dată, băieții.

– Eu trebuie să o am pe X.

– Nici nu-mi place de Y, dar de ce să îl ia pe Z?

– Cred că merit ceva mai bun decât A, care-și flutură codițele pe lângă mine.

Și, de parcă nu ar fi fost destul că s-au întărâtat copiii, părinții au uitat ce i-au învățat și s-au apucat la hartă:

– Dar ce, fata mea nu merită unul mai bun?

– Dar ce, băiatul meu să ia una fără zestre?

– Dar ce le trebuie atâta dragoste, să se mulțumească și ei cu ce au.

Desigur că nici fetele nu s-au lăsat mai prejos: s-au încuiat în casă și s-au gândit că pot găsi soți pe net.

– Mai calmi, a gândit una.

– Mai bogați, a sperat alta.

– Mai curați, chiar, a chicotit a treia.

S-au dus așa 3 luni și nimic nu a ieșit cum trebuia. Tinerii, supărați, fără nicio șansă să o scoată la capăt cu dilema lor, au ieșit în stradă și când să vorbească între ei, (desigur, voiau să-și adreseze vorbe grele!) gura lor nu putea face altceva decât să se plângă de durere. Căci, da, de la picior la cap, totul îi durea. Și într-o secundă s-au transformat în pescăruși... Dar nu pescăruși obișnuiți, așa cum erau cei de pe țărmul mării, ci pescăruși moțați, cu moțul și ochii roșii. Fetele i-au văzut și, cum și-au luat zborul spre lac, au pornit după ei. S-au gândit că, dacă ei au așa putere, să se transforme în păsări și să poată zbura, ar trebui să-ți aleagă bărbați dintre ei, nu din alte părți. Când au ajuns pe țărmul mării, fiecare fată a început să strige:

– Nu-mi pasă cine ești. Tu, prima pasăre de lângă mine, vino aici.

Dar păsările nu s-au mișcat din locul lor. Nu au venit.

Fetele au adăugat câte un **te rog** la ceea ce spusese anterior. Însă păsările nu s-au apropiat de ele. Atunci fetele și-au dat seama că trebuie să facă ele ceva: au intrat în apă și s-au apropiat de pescărușii moțați. Fiecare dintre ele s-a îndreptat spre un pescăruș și a pus mâna pe el. Odată atinsă, pasărea se transforma în bărbat, exact cel pe care îl voia fata înainte de

marea ceartă. Așa că 50 de perechi fericite, sub ochii unor părinți mai mult sau mai puțin fericiți, au făcut 50 de nunți. De atunci, când intri în satul lor, te întâmpină o eșarfă care dansează în bătaia vântului, o eșarfă pe care cei 100 s-au gândit să scrie:

*„Gândește-te la ce ni s-a întâmplat!
Căci de pierzi totul – tu ești vinovat“.*

DOAR UN VIS...

de Radu Stan (13 ani)

Salut. Eu sunt Radu și sunt un puști de 13 ani care trăiește în România. Ca orice copil visez... uneori cu ochii deschiși, atunci când speranța că se va împlini, brusc se spulberă cu primul strigăt al mamei:

– Hei, Radu trezirea... iar visezi cu ochii deschiși? Hai... treci la culcare, e târziu, mâine te trezești devreme!

– Mda... bine, îi răspund. Imediat!

Aș mai citi puțin, mă gândesc. Iau cartea și încep călătoria. O pagina, a doua, a treia... și parcă mi se arată parcă a fi aieva, zi de vacanță cu soare și prieteni... afară!!! Doamne, ce am așteptat vacanța asta... cu gașca... fără limită de timp.

– Hai Radule... vii odată? Te așteptăm deja de un sfert de oră... mergem odată la pizza aia?

– Da! zic eu fericit, îmi cer scuze dar am avut treabă...

– Ok, hai să mergem!

Mergând spre pizzerie, observ mergând pe stradă, de parcă ar fi cunoscut, un bărbat. Mi s-a părut că este un artist cunoscut. Mă uitam insistent la el, iar prietenii trăgeau de mine să mergem mai departe. S-au uitat și-au dat seama că aveam dreptate. Era... el... pe bune?

Văzând că ne tot uitam la el s-a oprit să stea de vorbă cu noi. Am rămas toți cu gura căscată și l-am invitat să meargă cu noi. Spre surprinderea noastră, a tuturor, a acceptat. Eram atât de încântați și mai ales, emoționați. Am început să vorbim și să ne răspundă la întrebări. Eram curios să aflu despre copilăria lui. Habar nu aveam, că mama lui locuia în blocul de lângă mine. Mă întreb cum de nu l-am mai văzut?!

Nu am știut că a fost un copil sărac și că a reușit prin ambiție și muncă, să ajungă unde se află acum. A fost una destul de grea. Îi sorbeam cuvintele și parcă eram prieteni de o viață. Ne-a povestit că a avut și o cățelușă... ce m-am bucurat... oare să îi arăt o poză cu Missy a mea? Nu am rezistat și ce să vezi? Când a văzut-o, a început să lăcrimeze. „Betty seamănă leit cu Missy”, să fie o simplă coincidență? M-a rugat să o aduc și pe ea la pizzerie. Am sunat-o pe mama și am rugat-o să vină cu ea la noi. Când a ajuns, el a luat-o în brațe și... parcă amintiri îi reveneau în minte. A fost un moment atât de ciudat... emoție... bucurie... suferință... toate amestecate.

Asta vedeam în ochii lui. Mi-am dat seama că a pierdut-o și că suferă enorm. Nu s-a dezlipit de Missy cât a stat cu noi... parcă ar fi vrut să o ia cu el și m-a rugat să îi dau voie să ne mai întâlnim. Mi s-a părut extraordinar, însă nu aș putea renunța la cățelușa mea scumpă, nu aș da-o nimănui. În momentul ăla am realizat că, oricât o jughinesc eu și o supăr, țin enorm la ea. Nu știu ce m-aș face dacă s-ar întâmpla ceva cu ea.

I-am promis că ne vom mai întâlni și că voi veni cu Missy de fiecare dată... M-am simțit atât de norocos că va fi prietenul meu. Sper doar să se țină de cuvânt, pentru că eu, chiar îl admir. Ce emoție îmi străfulgera în tot corpul, nu îmi venea să cred... și... dintr-o dată... parcă aud:

- Radu, sus... e timpul să te trezești! strigă mama.
- Uffff... iară... școală... nu... nu poate fi adevărat.

Deschid ochii și realizez că sunt în camera mea, cu cartea lângă mine și cu un sentiment ciudat ce mă cuprindea, eram dezamăgit pentru că, totul a fost... DOAR UN VIS.....

DOAR UN VIS... oare va deveni vreodată realitate?

AMULETA DE SMARALD

de *Enescu Emma Alexandra* (11 ani)

La marginea unui sat trăiau într-o căsuță o fată pe nume Raluca împreună cu bunica ei. Într-o zi, mergând să culeagă ciuperci, a găsit un pui de căprioară rănit la picior. L-a luat în brațe și a mers cu el până acasă, să-i îngrijească rana. După câteva zile puiul de căprioară s-a făcut bine, iar Raluca a mers cu el să-i dea drumul în pădure. Acolo au găsit-o pe mama puiului care-l căuta disperată. Văzându-l, a început să-l lingă drăgăstoasă, uitându-se în ochii Ralucăi în semn de mulțumire. Deodată lângă ea a apărut o zână foarte frumoasă, cu bucle lungi castanii și ochii verzi. Ea era îmbrăcată într-o rochie diafană împodobită cu flori multicolore, avea o pereche de aripi străvezii și în mâna dreaptă ținea o baghetă magică argintie. Cu un glas cristalin i s-a adresat fetei:

– Eu sunt Zâna Pădurii, iar pentru că ai oferit ajutorul aceluia pui de căprioară, îți dăruiesc această baghetă și puterea de a vorbi cu animalele.

– Mulțumesc foarte mult! Spuse Raluca plină de entuziasm.

– Dar ai mare grijă să folosești bagheta doar în caz de urgență.

Fata afirmă, iar zâna a dispărut la fel de repede cum a apărut. În drum spre casă a auzit două vrăbiuțe vorbind că regina Violeta și fiul ei Alex au fost transformați în căprioare de către vrăjitoarea cea rea care locuiește în Castelul Groazei din Pădurea Întunecată. Întorcându-se acasă, i-a povestit bunicii toate cele întâmplate și a rugat-o să o lase să-i salveze pe cei doi.

Bunica s-a învoit cu greu să o lase să plece spunându-i că o așteaptă multe primejdii și că nimeni nu s-a mai întors din Pădurea Întunecată.

După ce s-a pregătit de drum, Raluca și-a luat rămas-bun de la bunica ei. Pe drum s-a întâlnit cu o ciocănitore care avea o aripă ruptă. Fiindu-i milă i-a bandajat aripa rănită cu panglica de la păr, iar ciocănitoreea îi zise:

– Mulțumesc pentru ajutor! Acum pot zbura din nou, iar drept recunoștință îți dau pana aceasta. Când ai nevoie de mine să o mângâi și eu voi veni în ajutorul tău.

Raluca îi mulțumi și plecă mai departe. După câțva timp, iarba nu mai era verde, ea avea o culoare argintie, iar copacii erau din ce în ce mai deși. Se auzeau zgomote înfiorătoare la umbra unui copac ciudat, căci avea frunze lungi șerpuitoare de un roșu aprins.

– Oh, pomule, ajută-mă să găsesc drumul către Castelul Groazei.

Pomul păru să înțeleagă, căci se scutură și lângă ea căzu o frunză roșie ca focul pe care era desenat drumul către Castelul Groazei.

Mai târziu a scos bagheta magică cerându-i să lumineze calea. Atunci calea a început să fie luminată de licurici până la Castelul Groazei. Castelul era făcut din marmură neagră, cu două uși masive la intrare păzite de doi lei fioroși legați cu lanțuri groase. În turnul de la intrare se afla un geam întredeschis. Un fior a cuprins-o auzind răgetele leilor și nu știa cum va trece de ei. Ca prin minune zâna a apărut lângă ea și i-a spus :

– Stai liniștită, Raluca, vrăjitoarea rea este plecată departe. Trebuie să iei amuleta din castel, dar ai grijă că este păzită de un șarpe uriaș, apoi zâna dispăru.

Fata își aduse aminte de pană și de îndată a sosit ciocănitorea. După ce i-a povestit de amuleta de smarald, pasărea a prins un șoarece și a zburat cu el dispărând prin ferestrauca deschisă. Când șarpele a deschis gura să o înghită, ea a dat drumul șoarecelui, reușind să ia amuleta. Bucuria fetei a fost imensă și plecă acasă mulțumindu-i ciocănitorei pentru ajutor. Căprioara și puiul ei o așteptau nerăbdători. Raluca i-a atins cu amuleta, apoi cu bagheta dezlegând vraja. Regina Violeta i-a mulțumit nespus și a invitat-o să locuiască alături de bunica ei la palat.

Iar cele două au trăit fericite mulți ani împreună cu regina Violeta și prințul Alex.

TAICA TOMA

de Raisa Rădună (10 ani)

E sâmbătă și suntem acasă. Da, da... acasă de tot, adică până în septembrie. Încă n-ați înțeles? De când așteptam să vina o dată, ce să vă spun?

De la începutul lui aprilie, de abia ce trecuseră Sfintele Paști și nouă nu ne mai ardea de școală. Ne târâiam picioarele de parcă aveam legate de

ele pietre de moară. Soarele ne copleșea cu căldura lui, iar crângul de lângă gârlă te îmbia cu verdeața și frumusețea lui.

Acum, GATA! Ieri am dus cărțile la școală și... caietele pentru maculatură, să nu cumva să rămână ceva care să-mi amintească de calvar. Dar azi, azi...

N-am mai așteptat până luni, nu, nu cum mă ruga mama. Mi-am aruncat o rochiță, mi-am pus repede sandalele pe care, biata mama, mi le alesese, să fie dintre cele frumoase – pentru că e sâmbătă și râde lumea de noi – și pe aici ți-e drumul... Aveam ceva de mers, da, de fapt de la un capăt al satului până fix în celălalt capăt. Unde? Pe la poartă, bătrâne, care, cunoscându-mi traiectoria, mă întrebau fiecare dacă o țin drept sau fac dreapta spre pădure. În fiecare vacanță mergeam la bunici, la taica Toma sau la taica Neculai. De data asta mergeam întins, drept înainte către taica Toma.

Am ajuns. De la distanță de două case se aude gălăgie. Deschid poarta și... au ajuns înaintea mea. Sub vie la o măsuță mică, Dumitru, mai studios citește pe o carte. Pe copertă e un chip de bărbat, seamănă cu taica, o fi rudă? I-o iau și mă uit, citesc *Nichita Stănescu*, deci nu e rudă.

Pe un preș întins pe iarba de sub vie stau îngrămădite cărți, caiete, creioane. Asta e recolta Anei, desenează pe toate caietele... și pe cărți, încă nu e la școală.

Gheorghe... nici nu e nevoie să-l caut. Are de lucru. Demontează și repune o roată la o roabă veche din curte. În permanență are de lucru. Când nu e de găsit întreabă-te ce obiect mai este stricat prin curte, va fi acolo încercând să-l repare. Îmi arunc privirea în ogradă. Îl văd pe taica, bine-nțeleș că nu e singur.

Constantin se ține scai de el. Taica ne știe tabieturile fiecăruia dintre noi și ne ia așa cum suntem. Nu-l îndepărtează. Lui Constantin îi place să cânte și știe toți psalmii pe care taica îi cântă la biserică.

N-am loc pe preș, merg în casă și iau ca de obicei o țesătură nouă din ladă, ca să aibă maica motiv de dojană. O arunc repede peste iarba și mă așez, ca pașa, pe țesătura înflorată. Aștept. Ce?

Trrrrrr și un zdrăngănit se aude la poartă. Poarta se dă de perete și, fără să se oprească din turuială, intră Traian împingând cu un băț o jantă de bicicletă.

Trrrrrrr își continuă drumul prin ogradă. Nu-l mai urmăresc cu privirea, aud doar cotcodăceala găinilor, găgâiala găștelor și ceva măcăneală...

Deși preocupați fiecare cu câte ceva, toți așteptăm...

Dumitru își dă cartea de o parte. Se apropie pe rând, aruncându-și papucii, se așează fiecare pe unde găsește, pe preș sau pe lângă mine.

Mi-am aruncat sandalele și mă așez mai bine pe țesătură, o împing pe Ana, e mică și poate sta bine mersi într-un colț.

Taica vine tacticos, pus pe glume și pe cântat. Constantin „îi ține trenea“, cum se știe.

– Saru’ mâna taică! strigăm toți, mai ceva ca la școală.

– Să trăiți, măi, ghiorlanilor! Am auzit c-a luat foc școala, așa-i?

Chicotim și după ce ne ia la rând, pe fiecare cu privirea lui senină, se face liniște.

– Vă așteptam, măi copii și tocmai de aceea mă gândesc să vă cânt o baladă care se cheamă: *Gruia lui Novac*. Pregătindu-și vocea de țarcovnic se așază pe un scaun mic dreptunghiular.

În munții Catrinului,

În pădurea Pinului,

La cerdacu’

Lui Novacu,

La masa de solzi de pește

Beau voinicii boierește... vocea lui domoală ca apa Pâscovului, alteori ascuțită ca strigătul vulturului sau puternică ca tunetul la sfârșit de mai strânsese la poartă vecinii. Simpli oameni de la țară și câțiva din profesorii din sat, care locuiau în preajmă-i, ascultau cu mare plăcere, uneori lăcrimând, alteori râzând în hohote la micile reprezentații ale marelui nostru artist. Cât de greu ai fi fost de cap și tot înțelegeai povestea pe care o deșira...

Balada continuă captivându-ne pe toți copii și adulți. Așteptam cu sufletul la gura să aflăm peripețiile lui Gruia, unul din copiii lui Baba Novac, haiduci curajoși și puternici.

După ce aflăm de Gruia că nu asculta de tatăl său, ci pleacă la Țarigrad unde bea și mănâncă fără să plătească și povestea ajunge când Hangița Anița pleacă la împărat să spună pățaniile, descriindu-l pe voinic:

De trei palme-i lat în frunte

Și nu prea vorbește multe

Apoi privirea lui

Seamănă cu-a lupului...

Mustățile-i, ca la rac,

și le-nnoadă după cap. (Chicotim cu toții imaginându-l pe acest Gruia fioros, mustăcios dar se pare și frumos)... după această descriere taica se oprește.

– Măi copii voi știți unde e Brazda lui Novac? Dar nu acest Novac ci unul uriaș se pare un stra, stra, stra... străbunic de-al lui Gruia și totodată un strămoș de-al vostru și dacă era așa voinic poate și voi mâine, poimâine o să fiți la fel ca el. Să știți că putem merge acum să vedem această brazdă

trasă de uriaș. Când am auzit, am uitat toți că aveam câte ceva de încălțat și, în șir indian, am ieșit din curte urmându-l pe taica.

Am trecut drumul prin curte pe la Turcu, mă întrebam dacă era de la Țarigrad, mai târziu am aflat că era săracu, mai greu de cap și taica, pus pe șotii, îl botezase, căci atunci când nu înțelegea îi zicea: „ești turc de nu înțelegi?” și așa bietul om s-a văzut botezat. Cum spuneam am trecut prin ograda omului, apoi prin tarlaua de porumb. Picioarele desculțe lipăiau pe pământul umed, toată luna mai plouase, frunzele verzi și lungi ale porumbului ne șfichiuiu fețele dar noi mergeam dârji că doar eram urmașii unui uriaș. Ajungem la Pâscov. Apa blândă, călduță ne mângâie picioarele. Am sta puțin să ne bălăcim dar gândul la brazda lui Novac ne împinge mai departe.

Când obosește tot cântându-ne balada, căci pe tot drumul taica își continua balada, schimbă registrul și trage o scurtă sârbă. O întreagă orchestră părea că e cu noi. De unde scotea atâtea sunete numai bunul Dumnezeu știe.

În fața noastră... verde cât vezi cu ochii. Am ajuns pe islaz.

– Uitați-vă în stânga! îl auzim pe taica. Acolo e Brazda.

Mă gândeam la brazdele de ceapă și usturoi de acasă, mici șanțulețe făcute cu sapa sau la brazdele lăsate de plugul unchiului Costică... brazde... cum să arate o brazdă a unui uriaș? Și plugul lui cât de mare să fi fost?

– Vedeți măceșii? Se întind cât vezi cu ochii de-a lungul brazdei.

Măceșii? Ce de flori, albe și roz! Mă uit la splendoarea de flori ce se întinde până la orizont. Ieri am avut serbarea de sfârșit de an și toate mamele s-au dus la țătica Maria să ceară trandafiri pentru coronițele odraslelor. Țătica Maria are trandafiri de toate culorile, e o bucățică de rai la ea în curte. Soru-mea, mai mare decât mine, știind că plâng din orice a strigat în gura mare: „Nu te mai oboseși mamă, că-i aduc eu niște crăci de măceș!” Dacă știam cum arată florile de măceș, aș fi lăsat-o să-mi aducă, n-aș fi plâns ca proasta.

Mă depărtez de grup, singură, pe islaz. Mă învârt privind cerul. Ce curios. Cerul pare un puzzle făcut din ochii bunicilor. Pe ai lui Taica îi văd. Mă învârt. Rochița flutură răcoros în jurul meu. Picioarele albe până la genunchi, de la apa sărată a Pâscovului, bat pământul ca într-un dans. Novac ăsta, mă gândesc, de bună seamă a fost premiant dacă de-a lungul brazdei are așa o frumoasă coroniță din flori de măceș.

Trei decenii mai târziu. Din camera copilului se aud câteva acorduri din Rapsodia Română.

– Mamă! Vin-o repede! Privește!

Până la etajul nostru, un tei ca un Novac, își înalță coroana. A înflorit.
Printre flori sunt mulți fluturi colorați.

Printre flori și fluturi sunt ochiuri mici către cer.

Printre flori de tei și fluturi colorați sunt și doi ochi albaștri, cunoscuți.
Unul clipește pișicher.

TAINA VIEȚII FĂRĂ MOARTE

de Ionescu Mihai Alexandru (11 ani)

A fost o dată ca niciodată un împărat care avea trei feciori, care mai de care mai frumos. Pe împărat îl chema Negru Împărat. Dar acesta avea și un frate pe nume Roș Împărat. Amândoi erau pe moarte, dar ei nu se plâneau de nimic. Atunci Negru Împărat s-a dus la fiii săi și le-a zis:

– Dragii tatei, mă văd nevoit să vă dezvălui o mare taină împărătească.

– Care, tată? Spuseră toți trei dintr-o dată?

– Ei, dragii mei, cu mult timp în urmă, când a fost făcut pământul, pe aceste meleaguri sălășluia un balaur foarte temut chiar și de cele mai puternice jivine. La un moment dat, acesta a făcut trei pui cu nouă capete. Văzând așa ceva, împărații vremii s-au adunat la sfat și au hotărât să-și pregătească armatele pentru a-l ataca pe el și pe ceilalți balauri. Atunci, după trei ani de pregătiri, împărații și-au unit forțele și au atacat în timpul nopții balaurul și puii lui. Ce-a urmat, nimeni nu știe. Un lucru e sigur. Cel mai mic balaur mai trăiește în străfundurile pământului. Se spune că într-o zi, când soarele nu va mai răsări, se va trezi și se va răzbuna pe oameni pentru ce i-au făcut. Am vrut să știți acest lucru pentru că am primit o scrisoare de la frate-meu prin care îmi spune să-i trimit un om care să poată conduce țara în locul lui.

– Tată, fiind cel mai mare dintre fiii tăi, consider că eu trebuie să am onoarea de a conduce țara fratelui tău.

– Bine, fiule. Ia-ți cele trebuincioase și du-te.

Acestea fiind spuse, el își pregăti hainele și plecă mândru. Cum ieși pe poartă, împăratul se deghiză în urs și se ascunse după un copac, apoi, când îl văzu pe fiul său, începu să mormăie și să se plimbe pe drum. Speriat, feciorul se întoarse repede la palat, unde spuse că i-a ieșit un urs mare în cale la o răscruce. Atunci împăratul spuse:

– Păi bine fiule, de ce nu te-ai luptat cu ursul?

Apoi merse și al doilea, dar acesta veni mai repede ca vântul pentru că i se făcu frică. În cele din urmă, mezinul, care era foarte deștept, a sesizat dispariția tatălui său și și-a dat seama că le juca feste. Atunci zise:

– Tată, te rog să mă lași și pe mine să mă duc la Roș Împărat să-mi încerc și eu norocul!

– De, unde-i îndrăzneală multă, acolo-i și izbândă. Du-te fiule, n-am ce zice, dar să nu te întorci la fel ca frații tăi!

Acestea fiind spuse, mezinul plecă. Pe la o răscruce, mezinul se întâlni cu presupusul urs și îi strigă:

– Tată, nu te mai deghiza! Ieși din pielea aceea de urs murdară.

Atunci dobitocul se ridică în două picioare și spuse:

– Dragul tatei, de unde ai știut că eu sunt în pielea de urs?

– Mi-am dat seama, că ai lipsit cât timp au fost frații mei plecați.

– Mergi în pace, dragule! Spuse împăratul. Să-mi trimiți carte când ai ajuns!

Apoi fiecare plecă și-și văzu de drum. După un timp, feciorul ajunse la un palat uriaș, unde recunoscuse semnele regale ale tatălui său. Atunci intră și se duse la unchiul său și îi spuse că este nepotul său. Roș Împărat spuse:

– Bine nepoate, dar pentru a mă convinge, trebuie să-mi spui taina împărătească.

– Demult, trăia un balaur... începu el.

– Bine, bine, văd că o ști. Trebuie să mai îndeplinești o sarcină: Dacă îmi vei aduce ochiul balaurului rămas în viață, îți voi dezvălui Taina vieții fără de moarte.

– Bine, spuse hotărât mezinul.

Apoi plecă și se duse în vârful unui munte și scrijeli niște cuvinte pe o stâncă, așa cum îl povățuise tătâne-su. Apoi apărură Sfânta Vineri.

– Ce te aduce pe la mine, flăcăule?

– Iaca, mătușă, ce mi s-a întâmplat: trebuie să aduc ochiul balaurului din străfundurile pământului.

– Nimic mai simplu! zise bătrâna. Du-te la sora mea, Sfânta Duminică și-ți va spune ea ce trebuie să faci.

Exact așa și făcu. Merse la Sfânta Duminică, care fusese înștiințată de sora ei. Ea îl trimise în pivniță și-i spuse:

– Flăcăule, de vei ști să-mi spui care va fi apă chioară, apă vie, vin și sânge, atunci îți voi da ochiul.

Apoi închise ușa de la pivniță și se duse în pod să caute neprețuita comoară.

Între timp, nepotul Împăratului Roșu gustă din fiecare și recunoscă imediat vinul și apa vie.

Apa chioară o găsi după culoarea sa, iar sângele era mai greu decât celelalte. Apoi ieși și îi spuse Sfintei Duminici ce a făcut. Mulțumită, aceasta îi dăruie ochiul și îl povățui să nu-l mai privească decât când va veni la el însuși împăratul și-l va ruga să i-l arate.

Mulțumit, mezinul plecă la palat. Când ajunsese însă, împăratul îl pusă să i-l aducă, dar acesta nu fu de acord. După mai multe eșecuri, Împăratul Roșu merse la nepotul său și îi spuse că nu mai rabdă să îl vadă. Atunci, flăcăul îl arătă și văzu că acolo zăcea taina vieții fără de moarte. De atunci, amândoi domnesc fiecare în același palat de ani mâncat.

*Și-am încălecat pe-o șa
și v-am spus povestea-așa.*

ANDRA, PRIETENA CĂRȚILOR

de Tache Antonia (6 ani)

Andra locuiește în Templul Apei. Este un loc minunat, în oceanul plin de plante și viețuitoare marine.

Ați ghicit! Andra este o sirenă. Andra este o sirenă deosebită cu părul mov, lung, este mereu veselă, amabilă și îi place mult să citească.

În Templul Apei toți copiii se duc la școală și învață cum să supraviețuiască în Ocean și învață limba română. Pentru că Andra este cea mai bună din clasă la limba română, învățătoarea ei Riana a decis să o înscrie la Olimpiada de limba română din Templul Apei. Ca să se pregătească bine, Riana a invitat-o la bibliotecă și i-a făcut Andrei abonament la Biblioteca Aqua.

În fiecare zi, după ce termină orele de la școală, Andra merge la bibliotecă unde domnul bibliotecar Triton i-a propus ca înainte de a împrumuta cărțile, să citească timp de o jumătate de oră din acestea și apoi să se decidă care vor fi cărțile pe care le va împrumuta acasă. Domnul Triton știe că Andra citește repede și are mare grijă de cărți, de aceea o lasă pe Andra să împrumute mai multe cărți.

Când a venit ziua Olimpiadei, Andra, deși era bine pregătită, avea puține emoții. Când a primit subiectele, Andra s-a bucurat pentru că i s-au părut ușoare și interesante: trebuie să povestească o poveste pe care a citit-o și să compună o poezie. Astfel, Andra a povestit „Perla din scoică”, ultima carte citită de ea și apoi a compus poezia „Racul”.

Andra s-a străduit să scrie frumos și a povestit cartea cum a putut ea mai bine.

Cu bucurie, a doua zi, învățătoarea Riana a anunțat-o că a câștigat primul loc la Olimpiadă și că premiul este un abonament „Premiat” pe viață la biblioteca Aqua. Andra a fost fericită că a câștigat acest abonament și astfel va putea să împrumute toată viața câte 12 cărți de fiecare dată.

Peste mulți ani, iubirea pentru lectură a făcut ca Andra să ajungă prima sirenă președinte din Templul Apei.

CAVALERUL SĂRAC

de Ispas Cristina (10 ani)

A fost odată ca niciodată un băiat sărac care locuia într-o țară frumoasă numită România. Casa lui era una mică și sărăcăcioasă, însă flăcăul era curajos și avea o inimă bună.

Țara era cotropită de un zmeu, iar iubita lui a fost răpită de acesta.

Într-o zi, năpădit de dorul iubitei, flăcăul se hotărăște să plece în călătorie în căutarea ei.

A trecut peste mări și țări în căutarea zmeului cu șapte capete și trei inimi.

În drumul lui întâlnește în cale o zână care avea părul albastru precum cerul de vară în zori, ochi cristalini și aripi diafane.

– Cine ești? A întrebat Victor, căci așa îl chema pe flăcău.

– Eu sunt Zâna Coralia, regina Oceanului Curcubeu.

– Ce căutați în Pădurea Neagră, Majestate? Este un loc nepotrivit pentru o zână de apă.

– Zânele de apă își iau din această pădure lemnul multicolor. Acest lemn nu se udă și își schimbă culoarea în funcție de sentimentele celui care-l deține.

– Pe tine ce te aduce aici flăcău?

– Eu îmi caut iubita care a fost răpită de un zmeu fioros cu șapte capete și trei inimi.

– Îți ofer în ajutor „Floarea Cuvintelor”, ea îți va da ceea ce tu îi ceri dacă îi vei spune cuvinte frumoase și calde.

Băiatul mulțumi zânei și își continuă călătoria. A întrebat floarea unde se află zmeul și îi cere să îl îndrume pe drumul spre zmeu. Ajunse la o peșteră întunecată unde locuia zmeul.

Ajuns la zmeu, Victor îl provoacă în luptă dreaptă, însă zmeul făcea ce făcea și încerca să-l răpună hoțeste pe flăcău. Deoarece Victor avea în ajutor Floarea Cuvintelor a reușit, într-un târziu, să-l înfrângă pe zmeu.

Pentru curajul său și pentru că a scăpat lumea de acest zmeu, Zâna Coralia la ridicat la rangul de cavaler.

Victor își regăsește iubita, o aduce în casa lui și trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți, alături de cei doi copii.

CEI 12 CAVALERI FĂRĂ CAP (CU CAP DE VARZĂ)

de Țăranu Matei Ștefan (7^{1/2} ani)

A fost odată ca niciodată o prințesă care era ținută ostatică într-un castel bântuit de către un dragon care avea 7 capete.

11 cavaleri au încercat să o salveze pe prințesă, însă toți s-au ales cu capul retezat, iar al 12 cavaler se pregătește să înfrunte dragonul.

Cavalerul pătrunde în castel și este invitat de o fantomă să facă turul castelului împreună, dar înainte de a porni îl invită să fumeze o pipă împreună. Fantoma îi dă o pipă în care se afla un praf magic. Cavalerul, după ce trage din pipă, ametește și astfel devine o pradă ușoară pentru dragon. Dragonul îi taie capul, cavalerul este aruncat și el în cufărul cu cavaleri fără cap. Dragonul a observat că acest cufăr s-a umplut și îl aruncă în mare.

Cufărul este găsit de niște pirați și, pentru că au crezut că acesta conține comori, îl aduc pe corabie. Odată ce desfac cufărul, se îngrozesc la vederea conținutului. Pirații închid cufărul și-l părăsesc la mal.

Prin apropiere se găsea casa unui pescar a cărui soție era vrăjitoare. Nevasta pescarului și nepoata acestuia găsesc cufărul, iar vrăjitoarea se hotărăște să-i învie pe cei 12 cavaleri, dar nu înainte de a se sfătui cu găștele înțelepte.

Găștele au sfătuit-o pe vrăjitoare să facă rost de 12 verze mari și să le pună cavalerilor în loc de cap și numai după aceea să facă vraja.

La asfințit, vrăjitoarea a dat viață celor 12 cavaleri.

Cei 12 cavaleri doresc să-și unească forțele pentru a doborî dragonul, însă vrăjitoarea le spune că dragonul nu poate fi doborât decât de cei care au câte o albăstrea din tabloul fermecat al pictorului Ștefan Luchian.

Împreună cu vrăjitoarea, cavalerii pornesc la drum să caute tabloul. Când ajung la tablou, vrăjitoarea transformă cavalerii în păsări și le teleportează în tablou. După ce păsările culeg cu ciocul câte o albăstrea, se transformă iarăși în cavaleri.

La vederea celor 12 cavaleri și a albăstrelelor, dragonul își pierde din puteri, iar cavalerii retează capetele dragonului și salvează prințesa.

FLOAREA IUBIRII

de Răcuciu Sonia Ioana (9 ani)

A fost odată ca niciodată că dacă nu ar fi, nu s-ar povesti, în îndepărtata împărăție a florilor, un mic pantof în care trăiau trei pitici.

Într-o dimineață când s-au trezit, au descoperit cu surprindere într-o fundiță, o mogâldeță.

– Cine ești și ce faci aici? o întreabă unul dintre ei.

– Eu sunt Petunia și m-am rătăcit de mama mea.

– Ca să o regăsești trebuie să descoperi Floarea Iubirii de la poalele Muntelui Luminos.

Petunia tristă, dar încrezătoare pornește la drum în căutarea florii. Deodată, în zbor, se apropie de ea o pasăre cu aripi de cleștar care ducea în plisc un inel.

– Dragă Petunia, ia te rog acest inel fermecat care te va ajuta să găsești drumul spre Muntele Luminos.

Petunia îi mulțumește și pornește mai departe. Nu face nici cinci pași că îi apare în cale vrăjitoarea Klakona.

– Dă-mi, te rog, inelul și voi face o vrajă să ajungi unde vrei.

Petunia își dă seama că aceasta este vrăjitoarea cea rea și merge mai departe fără să o asculte, păstrând cu grijă inelul. Ea vede în zare un copac. Se apropie și, deodată, copacul îi spune să se odihnească în căsuța de pe crengile lui.

A doua zi, micuța îi mulțumește copacului vorbitor și cu forțe noi își continuă drumul. Deodată, Petunia zări un cal înaripat, apropiindu-se împreună cu o prea frumoasă româncă. Aceasta coborî și spuse:

– Micuță Petunia, eu te voi ajuta în drumul tău spre Muntele Luminos, dar pentru asta trebuie să iei această lumânare și când vei avea nevoie, spune aceste cuvinte: „Lumânare lumânărică, te rog, ajută-mă!” și ea te va ajuta.

Petunia luă lumânarea și urcă pe calul înaripat. Zbură în înaltul cerului și merse spre Muntele Luminos. Coborând la poalele muntelui, zări Floarea Iubirii păzită de șapte fluturași care cântau la flaut. Petunia scoase lumânarea, rosti cuvintele magice și îi rugă pe cei șapte fluturași să îi dea floarea. Ei au acceptat cu o condiție și anume, să pună inelul în vârful florii. Petunia făcu întocmai și deodată a apărut o tânără doamnă cu o maramă pe cap. Era chiar mama ei.

Petunia se bucură nespus, se îmbrățișară și calul le-a dus la căsuța lor unde le așteptau cei trei pitici.

GHEORGHÎȚĂ CEL VITEAZ

de Dragomir Ștefan Iulian (9 ani)

A fost odată ca niciodată că, dacă n-ar fi, nu s-ar povesti. A fost pe vremea când oamenii nu erau ei ca cei din timpurile de azi, ei erau săraci, trăiau în colibe simple și se hrăneau cu roadele muncii lor.

Trăia în acele vremuri o familie de oameni la fel de sărmani ca toți ceilalți. Ce aveau ei în plus era un fecior dăruit de Dumnezeu cu multă înțelepciune căruia îi pusese numele Gheorghîță, după numele Sfântului Gheorghe cel care învinsese balaurul.

Când băiatul se făcuse un frumos și în putere flăcău, peste acele locuri se abătu un mare necaz: trei ani de zile se închisera cerurile și peste Pământ nu mai căzu nicio picătură de apă. Oamenii o duceau greu, plantele și vitele mureau de sete. Din această pricină, împăratul dădu de veste că dacă cineva va putea să aducă ploaia, înduplecându-L pe Dumnezeu, va primi fata acestuia de soție și jumătate din împărăție moștenire. Auzind aceasta, Gheorghîță veni la părinții săi și le spuse că se va duce să afle pricina din care Dumnezeu pedepsește oamenii acelor locuri și nu dădea apă pe Pământ.

Când auziră una ca asta, părinții flăcăului se întristară foarte rău. Cu toate acestea, fiul își luă merinde pentru drum, își sărută părinții și plecă în lume către palatul împăratului.

Merse el ce merse și ajunsese într-o pădure unde hotărî să se oprească și să mănânce. Mânca voinicul și se gândea la ale lui și la cum va rezolva seceta care pusese stăpânire pe meleagurile acestea când, din pomul sub care ședea, se lăsă în zbor un porumbel alb cum nu mai văzuse în viața lui. Acesta se lăsă lângă merindele băiatului și încercă să ciugulească din pâine. Băiatul îi dădu câteva firimituri și îndată veniră sute de porumbei care cerură să le dea și lor firimituri de pâine.

În câteva clipe, băiatului îi fuse teamă că va rămâne fără pâine, dar se gândi că el se poate descurca, pe când porumbeii aceia ar fi putut muri de foame. Văzând bunătatea lui, porumbelul cel alb îi zise băiatului:

– Gheorghîță, ai suflet bun! Eu sunt regele porumbeilor și, fiindcă mi-ai ajutat supușii să nu moară de foame, îți voi spune cum să rezolvi pricina pentru care ai plecat de acasă.

Băiatul se minună că un porumbel poate vorbi, dar având încredere în Dumnezeu, ascultă. Porumbelul îi spuse că împăratul ascunde o taină mare prin care l-a supărat pe Dumnezeu și de aceea, El a oprit ploaia. Împăratul avea un frate geamăn pe care îl ținea închis într-o pivniță de mulți ani, spunând oamenilor că a murit, ca să nu îi dea partea sa de moștenire. Gheorghită se întristă când auzi aceasta și își propuse să meargă mai departe la împărat. Odată ajuns la acesta, îi spuse cât de trist este că nu are un frate, că a plecat în lume lăsându-și părinții singuri și nefericiți.

Auzind durerea băiatului, că el era meșter la vorbe, împăratul începu să plângă și să se căiască fiindcă își închisese fratele și se duse de-l eliberă, cerându-i acestuia iertare. Fratele îl iertă, împărțiră împărăția și domniră amândoi. După aceea, îndată începu ploaia și natura reveni la viață.

Gheorghită, flăcăul cel bun și înțelept luă pe fata de împărat și se întoarse la casa părinților lui, trăind în pace și bună înțelegere ani îndelungați. Și, de fiecare dată când puneau masa, un stol de porumbei, dintre care unul alb și frumos se lăsau din zbor și primeau firimituri de pâine de la masa lui Gheorghită și a familiei sale.

*Și-am încălecat pe-o șa
și v-am spus povestea-așa.*

IEPURAȘUL FERMECAT

de *Oancea Maya Cristiana* (9 ani)

A fost odată ca niciodată, că dacă nu ar fi, nu s-ar povesti, un moșneag care trăia alături de cele două fete ale sale: Ana și Maria. Rămas văduv, își iubea fetele ca pe ochii din cap. Locuiau într-o casă mică și sărăcăcioasă la marginea pădurii, izolați de ceilalți oameni ai satului.

În timp ce Ana trăia doar pentru sine, nepăsându-i de lipsa mamei, Maria era bună la suflet și cuprinsă de tristețe în fiecare zi.

Într-o zi, rătăcind prin pădure și adunând ciuperci și fructe de pădure, hrana lor aproape zilnic, Maria a văzut un iepuraș lângă o tufă, plătând, ciufulit, ce părea mult mai trist decât ea. S-a apropiat cu blândețe de el și cu glas duios l-a întrebat:

– Dragul meu iepuraș, spune-mi de ce ești așa de trist?

Uimit că cineva îi acordă atenție, iepurașul i-a răspuns sfios:

– Sunt singur pe lumea asta și pe deasupra și rănit la un picior. Asta mă împiedică să-mi procur hrana și cred că voi muri de foame și de singurătate.

Mirată că un iepuraș poate grăi și mai cu seamă mișcată de tristețea iepurașului, Maria și-a desfăcut cu iuțeală panglica de la codițe, s-a apropiat mai mult de iepuraș, l-a luat în brațe, i-a mângâiat blănița ciufulită și, cu multă dragoste, i-a bandajat piciorușul cu panglica ei. A luat din coșuleț cel mai frumos măr din cele trei pe care le avea și și-a hrănit cu mânuțele ei firave prietenul neputincios. Nici nu s-a gândit că se va întoarce acasă la tatăl ei fără fructe și acesta o va certa.

Deodată, iepurașul a dispărut de lângă Maria și din desișul pădurii s-a auzit o voce de flăcău:

– Pentru că ai fost milostivă cu mine, te rog închide ochii și pune-ți o singură dorință.

Maria, încrezătoare, a închis ochii și a rostit în șoaptă dorința ei: vroia să crească mare și să se căsătorească cu un prinț.

– Du-te acum acasă și cele două mere rămase în coș, oferă-i-le tatălui tău dar păstrează codițele lor. Plantează-le lângă mormântul mamei tale și timp de șapte zile, udă-le cu lacrimile tale pe care știi că le verși oricum, în fiecare zi de dorul ei!

Maria a deschis ochii, s-a uitat în jurul tufei, l-a strigat din răspuțeri pe iepuraș dar, văzând că nu-i răspunde de nicăieri, s-a întors mâhnită și nostalgică acasă unde a făcut întocmai ce o sfătuisese acesta.

Trecea an după an și nimic nu se întâmpla. Maria creștea și se gândea în fiecare zi și noapte la prietenul ei secret. Se ruga la Dumnezeu să-l mai întâlnească măcar o dată, să-l vadă vindecat. Îi era tare dor de el.

După nouă ani de așteptare, într-o dimineață, Maria a fost trezită din somn de sărutul unui prinț arătos care bătuse la ușa lor dornic s-o ia de soție. I-a cerut binecuvântarea tatălui și, fermecat de frumusețea prințului, bucuroasă, i-a sărit în brațe. Parcă îl cunoștea de când se născuse; avea aceeași voce ca cea din pădure, voce care-i țiuise în urechi ani de-a rândul.

Prințul, flăcăul cel chipeș, i-a povestit că e fiu de împărat și că la vârsta de trei ani, șapte zâne rele l-au transformat într-un iepure, apoi l-au ascuns

în desișul pădurii spunându-i că blestemul va dura până când va fi salvat de o fată care îi va arăta dragostea adevărată.

S-au căsătorit, au făcut o nuntă mare care a durat trei zile și trei nopți și au trăit fericiți mulți ani de-atunci.

*Și-am încălecat pe o roată
și v-am spus povestea toată!*

ILEANA CEA ISTEAȚĂ

de *Hana Giulia Maria* (9 ani)

A fost odată ca niciodată, că dacă nu ar fi, nu s-ar povesti. În vremurile de demult, trăia pe aceste locuri un împărat bun care avea o soție frumoasă și un copil minunat.

Dar într-o zi, nu se știe din ce pricină, împărăteasa muri și lăsă jale mare în toată împărăția. După ce trecu doliul, împăratul își luă o altă soție cu care să crească pe copilul rămas fără mamă. Însă împărăteasa cea de-acum nu mai era ca cea dintâi. Era aprigă, rea și dușmănoasă și îl ura pe fiul împăratului, căci era moștenitorul împărăției. În zadar oamenii din jur îi spuneau împăratului că noua lui soție este o pacoste pentru toată lumea. El nu avea urechi să audă, căci din cuvântul ei nu ieșea.

Fiul împăratului creștea și când se făcu mare, se hotărî să plece în lume, să lase împărăția, sătul de atâta durere îndurată de la mama lui vitregă. Își luă rămas-bun de la tatăl său și merinde pentru drum și plecă.

Merse el ce merse și ajunse într-o pădure unde stătu să se odihnească, fiind obosit de la atâta drum. În liniștea pădurii, auzi deodată un cântec frumos, cântat de o voce frumoasă de femeie. Se duse în direcția cântecului și văzu o frumusețe de fată cum nu mai văzuse în viața lui. O întrebă cum o cheamă iar ea îi spuse că se numește Ileana și că este fata unor oameni săraci care locuiesc lângă pădure. Băiatul îi spuse cine este și de ce a

plecat de-acasă. Auzindu-i povestea, Ileana înțelese că împărăteasa este o vrăjitoare rea care îl fermecase pe împărat iar el nu știa ce face.

Ileana era, după cum se vede, năzdrăvană și vedea ceea ce oamenii obișnuiți nu văd. Fiul împăratului o întrebă dacă poate să-i desfacă vraja, iar Ileana îi spuse că ea nu poate, dar va cere ajutor la Sfânta Duminică, o sfântă care locuia în pădure și de casa căreia, fata avea grijă când sfânta mergea la biserică.

Ileana și fiul împăratului merseră la Sfânta Duminică și îi cerură ajutorul, iar sfânta se învoi. Bătrâna le-a spus că împărăteasa fusese o fată foarte frumoasă și blândă în tinerețe, dar care fusese înșelată de prințul cu care trebuia să se căsătorească și de aceea, inima ei se împietrise și nu mai putea să facă bine ci doar rău. Leacul era să bea câțiva stropi de apă vie și inima ei s-ar fi îmbunătățit la loc.

– Dar ea nu bea apă, spuse fiul împăratului. A dat ordin ca în palat să nu pătrundă nicio picătură de apă, iar tata a ascultat-o.

Atunci, Sfânta Duminică a transformat-o pe Ileana într-o porumbiță care a luat în cioc o crenguță de stejar cu frunze pe care sfânta a picurat trei picături de apă vie.

Porumbița a zburat la castel, a intrat la masa împărătească și când împărăteasa a dat să bea din cupa de vin de după mâncare, porumbița a scuturat creanga și picăturile de apă au căzut în vin. Împărăteasa a băut și pe dată s-a deschis inima ei, a privit cu dragoste în jur pe toată lumea și pe soțul său.

Acesta era foarte bucuros, căci împărăteasa se făcuse acum și mai frumoasă. Ei au trimis să îl cheme înapoi pe fiul plecat, iar el a venit cu Ileana lui cea isteță și s-au căsătorit. Apoi împăratul și împărăteasa au îmbătrânit iar fiul lor și Ileana au domnit în locul lor.

Și-au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

*Și-am încălecat pe-o șarpe
și v-am spus povestea-așa.*

LUMINA ȘI ÎNTUNERICUL

de *Olteanu Karina Elena* (9 ani)

În cea mai colorată și frumoasă cameră din casă, trăia odată ca niciodată, o fetiță de nouă ani, pe nume Ana, care de trei nopți începuse să doarmă singură. Acesteia îi era foarte frică de întuneric dar ea avea o jucărie din pluș, un căluț fermecat care în fiecare seară îi spunea o poveste la ureche până ce aceasta adormea și așa credea fetița că își va învinge teama de întuneric.

Într-o noapte, când toate luminile din casă s-au stins, căluțul fermecat s-a gândit să îi spună o poveste cu îngeri. Deodată, pe peretele camerei a apărut o figură îmbrăcată în alb, cu aripioare, gene lungi și albe, care lumina toată camera. Era îngerul ei păzitor. Acesta i-a întins mâna fetiței și i-a spus să îl urmeze într-o călătorie pe Tărâmul Luminii, peste nouă mări și nouă țări.

În tot întunericul acela, această figură albă arăta ca o lumină puternică, așa că, Ana a decis să meargă împreună cu el și cu căluțul fermecat. Pe drumul către Tărâmul Luminii, aceștia s-au întâlnit cu un șarpe care le-a spus că drumul este acaparat de întuneric și s-a oferit să o ajute pe fetița să meargă pe acest drum. Astfel, îngerășul și căluțul fermecat au lăsat-o pe Ana în grija șarpelui.

La un moment dat, când căluțul s-a uitat în spate, a văzut că Ana și șarpele dispăruseră. Șarpele o încolăcise pe Ana și a dus-o în casa șerpilor, unde se mai aflau sute de alți șerpi. Ana era speriată, plângea și îl striga pe căluțul fermecat:

– Căluțul meu fermecat, ajută-mă, te rog! Ți-am spus că îmi este frică de întuneric, acum îmi este frică și de șerpi.

Strigătele fetiței se auzeau așa de tare încât l-au trezit pe Regele Întunericului. Acesta, auzind vorbele Anei și-a propus să îi arate fetiței că nu are de ce să se teamă de întuneric și a mers la casa șerpilor pentru a o ajuta. Acolo, a făcut întuneric foarte mare pentru ca șerpii să nu mai poată vedea nimic și Ana să scape. Dar pentru că era beznă, Ana a căzut într-o groapă adâncă. Regele Întunericului l-a anunțat pe îngerășul păzitor pentru a-i veni în ajutor.

Îngerășul păzitor a mers împreună cu frații săi la locul unde Ana căzuse. Regele Întunericului încă ținea beznă totală pentru ca șerpii să nu

vadă unde căzuse fetița. Îngerașii au zburat în groapa unde Ana căzuse și prin veșmintele lor albe au luminat groapa și au salvat-o pe fetiță.

Într-un final, Ana s-a urcat pe căluțul ei fermecat și au zburat împreună spre casă. Din noaptea aceea, Anei nu îi mai este frică de regele Întunericului care a ajutat-o să scape din casa șerpilor și a trăit fericită alături de căluțul ei fermecat mulți ani, mulțumindu-le îngerilor în fiecare seară înainte de culcare pentru binele primit.

NEÎNFRICATUL PETRU

de Călin David Mircea (9 ani)

A fost odată ca niciodată o familie de țărani care-și doreau copii. Nu după mult timp femeia a rămas însărcinată și a născut un băiat pe care l-au numit Petru. Pe cât creștea, pe atât devenea mai frumos și mai viteaz.

Din vorbă-n vorbă a auzit el că a fost răpită de un zmeu fata cea mică a lui Alb-Împărat și că a fost dusă peste nouă mări și nouă țări. Împăratul a dat de veste că acela care va aduce fata înapoi o va primi de soție.

Petru nu a stat prea mult pe gânduri, s-a dus în grajd la calul lor bătrân și i-a povestit cele aflate. Privindu-l drept în ochi, cu înțelepciune, calul i-a șoptit:

– Bagă de seamă căci eu sunt calul din tinerețe al tatălui tău. Să nu ne faci de râs! Dă-mi frunze de salcie, o oală cu lapte de capră și perie-mă de trei ori pe zi, timp de șapte zile. Numai așa o să pot să-ți fiu de ajutor.

Așa a făcut Petru, iar în a șaptea zi a rămas mut de uimire în fața unui armăsar ce părea o flacără uriașă de foc. Avea acum cinci aripi, asemenea unor evantaie.

– Acum du-te și cere-i tatălui tău armura și paloșul din tinerețile sale. Fără ele nu vom reuși să o salvăm pe fata lui Alb-Împărat.

Zis și făcut. Îmbrăcat în cea mai strălucitoare armură, Petru a încălecat pe bătrânul Fulger și au plecat în zbor, pierzându-și urma în zări îndepărtate.

După trei zile și trei nopți de mers, au ajuns la o pajiște, lângă o fântână cu apă vie, de la care și-au potolit setea. Petru și-a dat seama că era deja pe tărâmul celălalt și a văzut acolo minunății la care nu se aștepta.

Pomii erau de culoarea aramei, iarba, deasă ca peria, era de culoarea smaraldului, păsările străluceau în soare ca niște deșeuri de aur, iar în depărtare se vedea un palat de cleștar impunător.

S-au pus la pândă până întinericul s-a luat la trântă cu lumina și i-a luat locul. Atunci era când zmeul ieșea mereu la plimbare să-și inspecteze ținutul. Și tot atunci Fulger îi spuse lui Petru:

– Acum e momentul nostru! Când voi bate din aripi totul se va aprinde în jurul nostru, zmeul se va speria, iar tu, neînfricatule, vei trece prin foc și vei salva fata.

– Așa voi face „stăpânul meu”! spuse Petru și, o clipă mai târziu iadul s-a dezlănțuit.

Pământul s-a aprins ca o torță, puternicul Zmeu se lupta cu neînfricatul Petru, iar Fulger, mândru de cum mânuia Petru paloșul vechi al lui tătâne-su, trimitea săgeți în toate părțile. La un moment dat, lupta s-a sfârșit, deoarece Petru, a crăpat cu putere capul zmeului, salvând apoi pe fata împăratului. Și, orbit de frumusețea ei, s-a îndrăgostit pe loc de ea.

Cei trei eroi ai poveștii noastre s-au întors victorioși la palatul lui Alb-Împărat, care și-a respectat promisiunea și-a fost de acord să-și dea fata de soție lui Petru cel neînfricat.

Și de atunci au trăit până la adânci bătrâneți, îngrijindu-l pe Fulger care le-a rămas un prieten de nădejde, încă multă vreme de la aventurile noastre.

*Și-am încălecat pe o lingură scurtă,
să trăiască cine ascultă.*

MIHAI VITEAZUL PE TĂRÂMUL PANTALONILOR SCURȚI

de *Ivașcu Iustina-Steliana* (8 ani)

Desene: *Ivașcu Iustina* și *Ivașcu Pavel* (5 ani)

A fost odată ca niciodată, ca de n-ar fi nu s-ar povesti, un împărat pe nume Mihai Viteazul. Pe când se ducea el pe câmpul de bătălie, a găsit pe drum o lingură. A luat lingura de jos și aceasta i-a spus:

– Atinge-mă cu nasul!

Mihai Viteazul a făcut acest lucru, apoi se trezi deodată pe tărâmul Pantalonilor Scurți. În acel regat, rege era chiar lingura vorbitoare și se numea Regele Pantalonilor Scurți. Regele l-a invitat să viziteze ținutul. Peste tot, erau numai pantaloni scurți: oamenii purtau pantaloni scurți, animalele purtau pantaloni scurți, chiar și regatul avea forma de pantaloni scurți.

După ce a văzut aceasta privește din regat, Mihai Viteazul a spus:

– Te rog, mă poți duce înapoi?

– De ce? Nu îți place la noi? Întrebă Regele-Lingură.

– Îmi place, dar am un război de purtat în locul de unde vin.

Atunci, Regele Pantalonilor Scurți l-a atins pe nas pe Mihai Viteazul și l-a trimis înapoi pe câmpul de bătălie. Acolo, Mihai Viteazul a început să se lupte dar, la un moment dat, și-a pierdut sulița. Atunci a auzit pe cineva spunând:

– Ia sulița asta!

Era un motan, dar nu orice motan, ci Motanul Încălțat și el aparținea Regelui Pantalonilor Scurți. Mihai Viteazul i-a spus:

– Mulțumesc, motanule, dar de ce aș lua sulița asta? Pot lua una de la oricare soldat al meu.

– Ba, împărate, nu e o suliță obișnuită, ea îți poate da orice dorești.

Auzind aceste vorbe, împăratul și-a pus o dorință:

– Îmi doresc să se termine războiul! spuse Mihai Viteazul și mulțumi motanului pentru suliță.

Imediat războiul se termină și apoi Mihai Viteazul îi dăruie motanului 40 de saci cu aur ca recompensă. Motanul îi mulțumi, dar răspunse că nu dorește aur, ci doar să se întoarcă acasă, la regele său.

Atunci Mihai Viteazul l-a atins cu lingura fermecată pe botic și l-a trimis acasă. Motanul a alergat fericit la Regele Pantalonilor Scurți și i-a spus:

– Mă bucur tare mult ca sunt înapoi acasă! Fără Mihai Viteazul, nu aș fi ajuns.

Cei doi, Motanul Încălțat și Regele Pantalonilor Scurți, s-au îmbrățișat și au dansat de bucurie și l-au rugat pe Mihai Viteazul să rămână la ei.

Morala poveștii, dragi copii, este că o faptă bună naște altă faptă bună, așa cum zice și proverbul: „Bine faci, bine găsești!”. Așadar, dacă într-o zi, o să găsiți o lingură pe jos, vă invit să o atingeți cu nasul că nu știți unde vă poate trimite.

*Și-am încălecat pe o șa
și v-am spus povestea așa!*

MINUNEA DIN LUMINIȘ

de Radu Gabriel Ioan (9 ani)

Odată, demult, într-o zi de vară, un băiețel pe nume Vlăduț, a plecat la cules de fragi împreună cu părinții săi, în pădurea de lângă sat.

În timp ce mergeau pe potecă, au auzit un plâns și când s-au apropiat, au găsit un moșneag așezat pe un pietroi. L-au întrebat ce a pățit iar moșneagul le-a răspuns că s-a rătăcit prin pădure.

– Cum te numești dumneata și în ce sat locuiești? l-au întrebat. Te vom ajuta! i-au spus.

Moșneagul le-a răspuns că nu locuiește într-un sat ci într-un luminiș fermecat împreună cu zâne și alte creaturi magice. Toți au hotărât să-l ajute: tatăl i-a făcut un toiag dintr-un băț gros și au început să caute urme de pași pe poteci. La un moment dat, după multe ore de căutări, moșneagul a strigat:

– Pe aici am venit, sunt sigur!

L-au urmat dar nu mai puteau de foame și de sete. Parcă ghicind, bătrânul a desfăcut o desagă ce părea goală, dar a scos din ea merinde și apă pe săturate. Apoi au pornit din nou la drum, odihniți ca prin minune, ca după un somn bun. Nu au mai mers mult și au zărit în depărtare printre copacii deși, un luminiș.

– Mulțumesc că m-ați adus acasă! le-a spus bătrânul. Aici ne despărțim pentru că zânele se feresc de oameni. Dar vreau să vă ofer, drept mulțumire, un diamant magic. El vă va lumina drumul spre casă dar aveți grijă, faceți cu el ceea ce trebuie. Altfel, se va preschimba în pulbere iar eu, zânele și luminișul nostru vom dispărea.

A doua zi, s-au sfătuit împreună ce să facă cu diamantul. Nu doreau ca bunul bătrân și lumea sa magică să dispară așa că, au hotărât să dăruiască magia și bunătatea mai departe. Au dat diamantul unei familii sărace cu mulți copii pentru a le ajuta părinții bolnavi. Dar ce să vezi? De îndată ce au primit diamantul în casă, s-au însănătoșit. Așa că au dăruit diamantul mai departe și se spune că acesta călătorește în continuare prin lume, răspândind fapte bune și nu s-a preschimbat în pulbere nici până azi.

POVEȘTEA COPILOR IUBITORI DE NATURĂ

de *Mihai Negoci* (14 ani)

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi fost, nu s-ar mai povesti, o mică așezare la țărmul însorit al mării. Oamenii trăiau în armonie cu natura și în bună înțelegere între ei. O familie anume își dorise foarte mult un copil și când acesta apărui pe lume, părinții făceau totul ca să-i fie lui bine, să crească frumos, sănătos și fericit. Ovidiu, băiatul cu păr auriu, cu pistrui pe nasul cârn și ochi verzi-albaștri iubea foarte mult apa și creaturile ei. Era un bun înotător, înțelegea și vorbea limba vietăților marine. Delfinii

intelligenți erau prietenii lui cei ai buni, iar meduzele grațioase îl însoțeau mereu în scufundări.

Părinții erau mândri de copilul lor, dar îngrijorați că își petrecea mai mult timp în apele mării, decât pe uscat, printre semenii lui. O vrăjitoare îi avertizase că va trece printr-o grea încercare a vieții, dar dacă va fi curajos va aduce mult bine oamenilor. Cu acest fior al spaimei trăiau zi de zi, dar fericirea băiatului era atât de mare când le povestea despre lumea subacvatică, încât îi făcea să creadă că primejdia era departe de ei.

Totuși, Ovidiu nu era cu totul singur printre valurile învolburate. O fată, pe nume Iris, cu părul negru ca smoala și cu ochii de smarald ca apele celei mai frumoase mări, îi devenise prietenă de încredere. Și ea iubea apa și viețuitoarele subacvatice, astfel încât deveniseră buni tovarăși de joacă printre algele verzi, urmărind căluții de mare jucăuși. De multe ori construiau castele de nisip semețe, cu acoperișul din scoici sidefii și împodobite cu melci. Toți oamenii care veneau la malul mării le admirau și plecau cu zâmbetul pe buze.

Și timpul își desfășura caierul încetul cu încetul. Dar într-o dimineață nu au mai găsit castelele pe țărm, nici pescărușii care până atunci îi acompaniau cu glasurile lor ascuțite și cu zborul maiestuos. Valurile erau repezi, înspumate și răspândeau un zgomot fioros ca un muget. Au împins brutal în stânci o barcă pescărească, în timp ce pe țărm femeile așteptau înspăimântate să-și regăsească soții. Nimeni nu știa de ce liniștea și fericirea lor de zi cu zi fuseseră parcă sparte în mii de bucățele, care acum străluceau pe nisipul lovit cu forță de valurile turbate.

O fiică a zeului mărilor, Poseidon, i-a cerut tatălui ei în stăpânire acel colț de lume. Nu bănuia nimeni atunci că ea era supărată pe oameni, fiindcă ei trăiau unele sentimente, fericirea, iubirea și prietenia, care ei îi erau străine. O agasau râsetele lor și credea că o sfidau pe ea. De aceea își trimitea supușii de pe fundul mării să provoace valuri uriașe care distrugeau adesea corăbiile. Furtunile deveniseră atât de frecvente, încât oamenii nu mai vedeau soarele multe zile la rând. Deja își procurau resursele de hrană cu greu, bolile năvăliseră în casele tuturor și lacrimile înlocuiau încetul cu încetul zâmbetul. Și cine știe ce alte răutăți mai plănuiască în încercarea ei de a-i distruge pe pământeni.

Și tot așa, zi după zi, până ce iarna se instalase și în sufletele oamenilor, nu numai de jur împrejur. Satul se destrăma văzând cu ochii. Aproape din fiecare casă plecase cineva la muncă în străinătate. Un tată, o mamă, fiul, fiica mai mare sau chiar mama și tata. Suferința era la ea acasă.

Cei doi copii nu puteau accepta situația și căutau de zor o soluție salvatoare. După orele de școală, mergeau pe țărm să vadă marea. Într-o zi, Iris a observat o sticlă ciudată pe nisipul biciuit de valuri. Așa și înăuntru se zărea un mic sul de hârtie. Cum amândoi citiseră cu neșă lecturi despre călătorii pe mare și naufragii, au deschis repede sticla. Era mesajul savantului român Emil Racoviță, răpit și sechestrat într-un castel subacvatic. A avea nevoie de ajutor pentru a se elibera și pentru a-și continua munca de cercetare. Zeița era autoarea acestei acțiuni mârșave, furioasă că el a descoperit balena cu cioc, una dintre vietățile pe care zeița dorea să le țină doar pentru ea. Rechini uriași păzeau neîncetat palatul făcut din cochiliile unor scoici enorme.

Copiii au decis să ceară sfatul unei bătrâne, considerată vrăjitoarea mării. Aceasta acceptă să îi ajute să elibereze țărmul și comunitatea de răutățile zeiței dușmănoase. Le dădu sfaturi, obiecte trebuincioase, o licoare miraculoasă pentru ei și alta pentru fiica stăpânului mărilor, dar și o piatră de smarald, pe care să o pună în inima zeiței, ca să o vindece și să simtă și ea iubirea și prietenia.

Copiii porniră curajoși. Merseră, cât merseră ei pe fundul a nouă mări și șapte oceane, scăpară cu bine de rechini fioroși, balene ucigașe, că povestea

e mai multă, linguriță scurtă în gura cui n-ascultă. În sfârșit, ajunseră cu bine la locuința zeiței, care îi primi uimită de curajul unor mici muritori. Începură să îi povestească ce frumos era pe țărm și în sătucul lor înainte ca anotimpul furtunilor să nu se mai sfârșească. Au observat că s-a întristat zeița ascultându-i, pentru că ea nu putea să meargă așa ca ei, să vadă locuri minunate de pe pământ, deoarece nu avea picioare, cum și-ar fi dorit mult, ci opt tentacule. Atunci i-au oferit licoarea vrăjitoarei, cu promisiunea că o schimbare importantă va interveni în existența ei. Crezând că va căpăta picioare, zeița bău și adormi imediat. Atunci, copiii i-au fixat în inimă piatra de smarald. Așteptau să se trezească și să îi vadă reacția. Atmosfera era apăsătoare, tăcerea asurzitoare. Pe la ferestre se vedeau boturile înfricoșătoare ale rechinelor de pază, care așteptau comanda să îi sfășie.

Când, după trei zile și trei nopți, se trezi, zeița deveni agitată, plângea și se rotea în jurul lor. Copiii se speriară, crezând că îi va închide și pe ei și nu își vor mai vedea familiile niciodată. Era dezamăgită că nu avea picioare, dar și rușinată de ceea ce făcuse și bucuroasă că îi cunoscuse pe cei doi copii care o făcuseră să simtă în piept o căldură neobișnuită. Picăturile ei de lacrimi, bleu sidexii, deveneau boabe de perle norocoase, pe care le-a dăruit fetei, ca semn al recunoștinței pentru sentimentele de dragoste și de prietenie căpătate.

Datorită lor a fost eliberat cercetătorul Emil Racoviță, care le-a mulțumit copiilor și le-a promis că va înființa o știință nouă, biospeologia, ca ei să își desăvârșească pasiunea pentru natură. A refuzat să se întoarcă în țară cu ei, deoarece își lăsase colegii exploratori pe nava Belgica, prinsă de luni bune în ghețurile Antarcticii. Pentru întoarcere, zeița i-a încredințat pe copii unor delfini pe cât de inteligenți, pe atât de rapizi, iar pe savant unei balene prietenoase. Le-a spus că îi vor putea trimite mesaje prin solii pescăruși, ca să știe mereu despre viața lor, apoi se scufundă în adâncul lumii ei.

De atunci ne bucurăm cu toții de vremea frumoasă de la mare și puțini știu povestea celor doi copii curajoși, iubitori de natură.

*Și am încălecat pe o căpșună
și v-am spus o mare minciună.
Și am încălecat pe un mărăcine,
să mă asculte orișicine.*

PRINȚESA LUP

de *Simion Cristea Teodora* (10 ani), *Ivașcu Iustina Steliana* (8 ani),
Persianu Andreea Roxana (7 ani), *Persianu Andreea Rodica* (7 ani)
și *Ioniță Andrei Daniel* (9 ani)

A fost odată ca niciodată un prinț căruia îi plăceau foarte mult poeziile. În fiecare seară lua câte un volum de poezii, se așeza la una din ferestrele castelului și începea să citească. În timp ce citea, oamenii și chiar și animalele se opreau să îl asculte.

Prima care venea să îl asculte era o fată care ajuta la bucătărie și tot ea era prima care pleca. Fetei îi plăceau în mod deosebit poeziile lui Mihai Eminescu, un renumit poet român. Prințul aflase deja de acest fapt și în fiecare seară nu uita să citească măcar o poezie a binecunoscutului poet român.

Pentru prinț devenise ceva obișnuit să vadă că este ascultat de o mulțime de animale, însă de la un timp, după ce termina de citit, undeva după miezul nopții, se auzea urletul unui lup. Toți plecau tăcuți la culcare numai urletul lupului se auzea în liniștea nopții.

Lupul era de fapt fata de la bucătărie, care după ce orologiul magic scotea 12 sunete „ding, ding” se transforma într-un lup negru ca tăciunile. De aceea prințul nu-l vedea niciodată în timpul nopții alături de celelalte animale și îi auzea numai urletul.

Spre dimineață fata se trezea mereu lângă Râul dorințelor și tot spera ca acesta să-i îndeplinească dorința de a fi pe veci numai o simplă fată. Toate fetele de vârsta ei erau căsătorite la casele lor, unele aveau și copii, însă ea nici nu îndrăznea să se gândească la acest lucru. Singurul ei gând era să scape de vraja care o transforma în fiecare noapte în lup. De câteva ori stricase orologiul cu gândul că dacă nu va mai bătea ora 12 în miez de noapte nu va mai deveni lup, însă ca prin minune hainele se transformau în blană și devenea lupul negru și fioros.

Cu toate acestea, lupul nu era deloc rău, arăta fioros pentru că era mare și negru, de fapt era atât de înfricoșat și nu știa pe unde să se ascundă, ca să nu fie mușcat de celelalte animale și de alți lupi, așa cum se întâmplase în alte dăți. De asemenea, se ascundea și de oameni, care de fiecare dată doreau să-l împuște sau să-l prindă. Numai vocea prințului îi mai alina suferința bietului lup, nu știa de ce, dar de fiecare dată când prințul citea,

el venea să-i asculte glasul. Nu înțelegea nimic din ce spune acesta, însă el îl asculta ca vrăjtit.

Într-o dimineață, când fata se trezi ca de fiecare dată lângă lac, și după ce, ca de obicei, își puse dorința să nu se transforme în lup, pe deasupra lacului a apărut în zbor Pasărea Celeste. Aceasta s-a apropiat de ea și ia spus că este timpul să plece în călătorie până în Regatul lupilor și că numai acolo va putea să scape de vrajă.

În fața ochilor îi apărură chipul prințului și fata se hotărî pe loc să facă tot posibilul să scape de vrajă. Ieșind din pădure, se trezi pe un câmp plin de albăstrele. Văzând minunatele albăstrele fata se gândește că și-ar putea pune una în păr și se repezi să rupă o floare. În acel moment ea se transformă într-un fulg care a fost luat de vânt.

Cât timp a stat fata transformată în fulg nu știe, dar știe că de atunci nu s-a mai transformat în lup după miezul nopții. Era adevărat că nu se transforma în lup, însă nu asta își dorise. Îi era tare dor de prinț și dorea să se întoarcă la palat și să-l asculte în fiecare seară cum citește poezii.

Din acel moment, zi de zi, fata-fulg se ruga zilnic de Regina norilor să o aducă înapoi la palat și să redevină o fată obișnuită.

Regina norilor a ascultat rugile fetei-fulg și a purtat fulgul nu la palatul prințului ci în Regatul lupilor. Ajunsă aici, fulgul redeveni fată.

Fata a început să exploreze Regatul lupilor și la un moment dat a ajuns într-o pădure în mijlocul căruia se afla un palat. Fata s-ar fi apropiat de palat, însă toată grădina era plină de lupi și astfel s-a îndepărtat fiindu-i tare frică de aceștia.

După miezul nopții, fata se transformă iarăși în lup. Lupul nu știa de ce, însă era atras de locul în care se afla castelul și toți acei lupi, așa că se îndreptă alergând spre castel. Ajuns la castel pătrunse în grădina acestuia și cu frica în inimă a început să se amestece printre ceilalți lupi. Nu mică îi fuse mirarea când aceștia îi făceau loc cu cinste și se plecau în fața sa. Astfel spre dimineață a ajuns lupul în mijlocul castelului plin de alți lupi. În momentul când se afla în fața unui lup extrem de mare și negru, care se vedea că era conducătorii tuturor, lupul se transformă în fată.

Văzându-se în mijlocul mulțimii aceleia de lupi care se îndreptau tiptil spre ea fata începu să tremure și să se îndrepte cu spatele spre conducătorul lupilor, singurul care stătea nemișcat în mijlocul castelului. De disperare, fata se ascunde în spatele acestuia și-l ia în brațe rugându-se cu voce tare să nu se năpustească spre ea mulțimea de lupi. În momentul când atinse lupul totul în jur parcă a luat foc, s-a auzit o explozie și toți lupii s-au transformat în oameni, iar lupul pe care îl ținea în brațe era un bărbat înalt îmbrăcat în straie de rege.

Cum a văzut-o regele o strânse cu putere la piept și îi mulțimi că a scăpat regatul de vraja Zeiței Apelor de Argint, o zeiță rea și capricioasă. Numai o inimă curată care ar fi avut curajul să pătrundă în mijlocul castelului ar fi putut rupe vraja.

Fata este recunoscută de părinții de care fusese despărțită de vrajă și a aflat de la aceștia că atunci când era mică s-a rătăcit și astfel se presupune că vraja nu a cuprins-o în întregime.

Regele a făcut-o prințesă și ia propus să locuiască la palat să-i fie fiică, însă fetei îi era dor de prințul poet. Atunci regele trimise soli să-l invite pe prințul poet în Regatul Lupilor pentru a-i da prințesa de soție.

Prințul în momentul când o vede pe prințesă o recunoaște pe fata îndrăgostită de poezie și după ce îi cunoaște și adevărata poveste o ia de soție și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

PRINȚESA ȘI CĂȚELUL

de Popescu Teodora (10 ani)

A fost odată o prințesă de o frumusețe de nedescris, ea avea părul lung, blond și ochii albaștri și o chema Eliza.

Când a mai crescut a primit un cățel. Ei doi se jucau de dimineața până seara. Erau cei mai buni prieteni, însă, într-o zi, o furtună mare i-a despărțit. Eliza a plâns zile și nopți în șir de dorul cățelului.

Într-o altă țară, care poartă numele de România, trăia prințul Răzvan. Cățelul a aterizat la poarta acestui prinț. În timp ce se plimba prin grădina palatului a auzit cățelul care lătra. Prințul s-a luat după lătratul cățelului și l-a descoperit la poarta castelului. Prințul a prins drag de cățel, l-a luat în brațe și l-a mângâiat. Cățelul s-a lipit de pieptul lui și a început să plângă.

Prințul l-a întrebat:

- De ce plângi micuțule?
- M-am îndepărtat de stăpâna mea!

- Unde stă?
- În Regatul Bucuriei.
- Cum o cheamă?
- Prințesa Eliza
- Până te voi duce acasă, vrei să fii prietenul meu?
- Da

Prințul ia pus numele cățelului Tafi.

Anii au trecut și prințesei i-a venit timpul să se mărite, atunci regele a hotărât ca prințesa să fie ascunsă departe într-un loc malefic.

Regele a dat sfoară în țară și în toate regatele au fost puse peste tot afișe:

*Cine o va salva, în trei zile, pe fata mea, se va căsători cu ea!
Salvarea prințesei începe peste o săptămână.*

(Semnat) Regele

În România, prințul se plimba cu cățelușul Tufi. Zărind un afiș prințul l-a întrebat pe Tufi, care acum era un câine în toată firea:

- Spune-mi cum era stăpâna ta? Povestește-mi mai multe despre voi.
- Prințesa Eliza m-a primit cadou când ea avea șase ani. Eram cei mai buni prieteni, ne jucam toată ziua. Din păcate, așa cum ști, o furtună m-a luat pe sus și m-a aruncat la poarta castelului tău. De atunci sunt sigur că prințesa este mereu tristă.

- Uită-te la acest portret din afiș este prințesa ta? Se pare că are 18 ani și a venit timpul să se mărite. Este așa de frumoasă!

- Da, ea este! Și este și mai frumoasă de cum o știu eu.

- Îmi place mult prințesa. Hai să o salvăm!

Cei doi au plecat în căutarea prințesei.

Au străbătut un drum lung, au înnoptat în păduri sub copaci, iar la un moment dat au întâlnit un balaur. Prințul s-a luptat cu balaurul și a descoperit că acesta era paznicul prințesei.

Eliza îi mulțumește prințului pentru că a salvat-o și mai ales pentru că a avut grijă de cățelul ei iubit.

Prințul o duce pe Eliza tatălui ei, iar acesta îi spune prințului că abia așteaptă să-i fie ginere.

Eliza și Răzvan s-au căsătorit și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți alături de Tafi și puii acestuia.

RĂZBOIUL GUSTURILOR

de Sandu Irina (10 ani)

Au fost odată două regate: Regatul dulce și Regatul sărac. Aceste două regate erau dușmani de moarte.

În Regatul dulce era mare fericire. Acolo norii erau din vată de zahăr, lacurile din ciocolată iar animalele erau din biscuiți. Acest regat era condus de regele Vafă, de regina Ciocolată și de fiica lor, Bombonica.

În Regatul sărat era foarte multă tristețe. Acolo totul era alb și negru, râurile erau sărate iar pământul era din caramel sărat. Acest pământ era condus de regele Piper, de regina Sare și de fiul lor Chili.

Într-o zi, regele Piper a devenit invidios pe fericirea regatului dulce și a vrut să i-o fure. Atunci, acesta a compus un plan malefic de a fura-o pe prințesa Bombonica și de a stăpâni și regatul cu ajutorul ei. Așa și făcu. Într-o noapte, pe când toți dormeau, acesta a răpit-o pe prințesă și a dus-o la el la palat unde a ascuns-o într-o cameră păzită de prințul Chili. În timp ce regele Sărat se pregătea să meargă spre regatul dulce, prințul Chili și prințesa Bombonica au început să vorbească și să povestească despre regatul fiecăruia, iar după un timp, aceștia și-au dat seama că amândouă regatele unite ar face unul și mai puternic și mai fericit. Prințul Chili a eliberat-o pe prințesă și a condus-o spre niște tuneluri secrete spre regatul dulce.

Când era cât pe ce ca regele Vafă să semneze contractul, aceștia doi au dat buzna iar fiecare s-a dus la părinții săi și le-au povestit ce au înțeles ei că ar trebui să fie făcut. După ce ascultă, regele Piper își dăduse seama de greșeala lui și își ceru iertare, iar de atunci amândouă regatele au fost în pace.

De aceea, la masă mâncăm și felul principal și desert!

VULPEA ȘI IEPURELE – CEI MAI BUNI PRIETENI?

de *Niculae Eva Maria* (9 ani) și *Diculoiu Sara Maria* (8 ani)

A fost odată ca niciodată un iepuraș și o vulpiță care își doreau să rămână toată viața prieteni.

De fiecare dată când se întâlneau la joacă, vulpii, la un moment dat, i se făcea foame și era cât pe-acți să se repeadă ca să își mănânce tovarășul de joacă.

Pentru a nu-și pierde prietenia cei doi s-au hotărât să meargă la copacul Dorințelor pentru că acesta, așa după cum îi este și numele, poate îndeplini orice dorință. Ajunși la copac și aflând acesta de dorința neobișnuită și contra naturii, le-a spus că le-o va îndeplini numai după ce va fi sigur că cei doi sunt foarte hotărâți. Astfel, Copacul le-a cerut să îndeplinească trei sarcini:

- primul lucru pe care trebuie să-l ducă la îndeplinire era să găsească o cheie de aur aflată în grija unui inorog,
- a doua sarcină era să intre în tabloul macului fermecat denumit „Vase cu Maci”,
- a treia sarcină era să găsească macul fermecat cu o petală aurie și să îl dea Copacului.

Deoarece cei doi își doreau mult să rămână prieteni au plecat în căutarea inorogului, însă nu știau unde se află acesta. La un moment dat, în drumul lor apare un fluture-ceas care îi îndrumă către râul magic aflat în mijlocul pădurii.

Ajunși la râu, cele două animăluțe au găsit cu ușurință inorogul și neîntârziat i-au cerut acestuia cheia de aur. Inorogul nu este încântat de a se despărți de cheia de aur și le spune că le va da cheia numai dacă o merită și le-a cerut să se gândească amândoi la un citat care îi reprezintă în acest moment pe cei doi.

Trei zile s-au gândit cei doi tovarășii la ce anume să-i spună inorogului, însă cu cât aceștia se străduiau, inorogul era tot mai nemulțumit. Atunci cei doi au început să-l roage pe inorog să le dea cheia aducând nenumărate argumente. La un moment dat iepurașul îi spune inorogului că el crede în tovarășul lui de viață și în prietenia pe care el o are față de vulpiță, iar

inorogul grăiește „Cine nu crede în el însuși nu crede în nimic”. În acel moment apare în lăbuța iepurașului cheia de aur.

Cei doi tovarăși mulțumesc inorogului și se întorc la binevoitorul fluture-ceas pentru a-l ruga să-i teleporteze în locul unde se află tabloul cu macul magic.

Fluturile dă din aripi și limbile ceasului se mișcă, iar animăluțele se trezesc în fața unei clădiri imense pe care scrie Muzeul de Artă Constanța. Cei doi se strecoară printre picioarele vizitatorilor și pătrund în muzeu. Întrucât rămân înmărmuriți de frumusețea și numărul mare de tablouri, hotărăsc să se ascundă până pleacă ultimul vizitator și apoi să caute renumitul tablou.

Spre miezul nopții, cei doi tovarăși își iau inima în dinți, ies din ascunzătoare și încep să străbată culoarele muzeului în căutarea tabloului cu maci. La un moment dat sub un tablou cu maci cei doi citesc „Vase cu maci” – Nicolae Tonitza (1886-1940).

Cu ajutorul cheii de aur au reușit să intre în tablou și au început să admire fiecare mac în parte încercând să-și dea seama care este cel fermecat. Din păcate era greu să-și dea seama deoarece macii erau identici. Când credeau că nu vor reuși, au observat o zână cât un deget de lăbuță care aducea într-o căldărușe apă pe care o vărsa în vasele în care macii se odihneau.

Zâna înduioșată de povestea celor doi tovarăși luminează un mac, iar o petală a acestuia se transformă parcă într-o petală de aur. Tot zâna aruncă un praf magic asupra lor și animăluțele, cu mac cu tot, s-au trezit în fața Copacului dorințelor.

Copacul a primit cu încântare macul, i-a îmbrățișat pe cei doi tovarăși cu ramurile lui și i-a trimis acasă spunându-le că de mult nu a mai văzut doi prieteni așa de buni.

Din acel moment, în fiecare zi, cei doi se întâlneau și se jucau de dimineața până seara fără nicio grijă.

SĂRBĂTOAREA MARIII UNIRI

de *Ilinca Timnea*

Într-o seară friguroasă de 30 noiembrie, într-un sat de lângă Alba Iulia, mai exact în Ciugud, doi frați, unul de 11 ani și unul de 6, după ce se jucaseră toată ziua în grădină, s-au așezat în sufragerie, în fața sobei, cu multe pături pe ei și cu cămile pline de ciocolată caldă. După ceva timp în care niciunul nu a spus nimic, fratele mai mic se cuibări, aproape lipit de fratele său mai mare, și îl întrebă, foarte nedumerit:

– De ce este toată lumea atât de agitată în legătură cu ziua de mâine?

– Toată lumea este agitată deoarece mâine, pe 1 Decembrie, este ziua Marii Uniri. E prima dată când o sărbătorim aici, la bunici.

– Dar ce s-a întâmplat la Marea Unire?

– S-au unit mai multe provincii, dar cel mai important, s-a unit Țara Românească cu Transilvania, și așa s-a format România.

Dintr-o dată, întrerupând discuția celor doi, dintr-un colț al sufrageriei apăru bunicul și se așază pe un fotoliu lângă copii.

– Am auzit eu bine că vorbeți despre Marea Unire?

– Da, bunicule, spuse fratele mai mare. Andrei a vrut să știe ce s-a întâmplat în acea măreață zi.

– Păi, a fost într-adevăr o zi glorioasă. Atunci s-a format România și tot atunci multe familii s-au regăsit după mult amar de vreme. Chiar și familia noastră s-a reunit cu acea ocazie.

– Ai fost și tu de față când s-a întâmplat, bunule?

– Nu, dragii bunicului, am doar 70 de ani. Însă îmi aduc aminte poveștile bunicului meu despre acea zi. Bunicul, care stătea în Transilvania, s-a regăsit atunci, după ani de zile, cu fratele său, care trăia în Țara Românească. Pe atunci, puțină lume putea călători în alte țări, iar familia noastră nu era tocmai bogată. Toată lumea plângea, dansa și se bucura. A fost un mare entuziasm, au venit oameni din toate părțile pentru a sărbătorii unirea. Unii au venit călare, alții cu căruțele sau cu trenul. Mulți au făcut drumul pe jos, cu steaguri tricolore în mâini și cu table pe care scria numele comunei sau ținutului. Au urcat cu toții spre cetate, pe care flutura tricolorul românesc și s-au strâns pe Câmpul lui Horea. Era o mulțime imensă.

– Bunicule, am o întrebare, spuse Alex, fratele mai mare. Unde anume s-a petrecut acest eveniment?

– Totul s-a întâmplat chiar aici, în Alba Iulia, nu departe de căsuța noastră. Aici a locuit și bunicul meu și, după Marea Unire, și fratele lui.

– A fost o zi foarte fericită, nu-i așa, bunule? spuse fratele mai mic

– Cu siguranță a fost una dintre cele mai fericite zile, pentru toți românii.

– Dar unde e bunica?

– Face cozonacii pentru mâine. Vom da o mare petrecere în cinstea acestei minunate zi.

– Bunule, câți ani au trecut de atunci? întrebă fratele cel mic

– Se împlinesc 101 ani de la Marea Unire. Of, ce repede trece timpul. De când mă știu, în fiecare an, am sărbătorit ziua aceasta. Încă îmi amintesc cât de fericit eram în copilărie. Parcă a fost ieri. Și eram și foarte mândru. Purtam ia mea făcută chiar de bunica, cu opincile mele nou nouțe, pe care le păstra doar pentru evenimente importante. Iar altul mai important pe atunci, nici că puteai găsi.

– Vom purta și noi opinci și ie? întrebă entuziasmat cel mic

– Cu siguranță! Alex, tu vei purta ia tatălui tău de când era mic. Și ți-am luat și niște opinci noi. Iar tu, Andrei, vei purta chiar ia și opincile pe care le purtam eu de 1 Decembrie, pe vremuri! Te asigur că te vei simți ca și cum ai fi fost acolo!

– O, bunicule, mulțumesc! Va fi minunat! Abia aștept ziua de mâine.

Bunica ieși din bucătărie cu câteva felii de cozonac și căni cu lapte cald pentru băieți și spuse:

– Vrei să spui ziua de azi. Este trecut de 12 noaptea, deci este oficial 1 Decembrie! La mulți ani, dragii bunicii!

– O, buni, incredibil! Ai făcut cozonacul tău special! Cât iubesc ziua asta! spuse cel mic înfulecând cu poftă din cozonacul proaspăt scos din cuptor.

Toată lumea izbucni într-un râs homeric.

– Acum, începu bunica, haideți! Mergeți în camerele voastre și culcați-vă! Dis de dimineață ajung rudele aici, iar eu vreau să fiți pregătiți, îmbrăcați și cu cadourile de bun venit în mâini.

Toți se luară în brațe, își spuseră noapte bună și plecară la culcare.

Îi aștepta o zi mare!

MOȘTENIREA

de Sandu Diana

A fost o dată ca niciodată, că de nu ar fi, nu s-ar mai povesti, un țăran. Acesta avea trei feciori. Primul, Dragoș, era cel mai leneș. Al doilea, Mihai, era ucenicul celui mai bun rotar din sat. Iar ultimul, Nicu, era cel mai harnic din familie.

Într-o zi, tatăl băieților, Gheorghe, îi chemă pe cei trei la el și le spune.

– Dragii mei, în curând eu nu voi mai fi, așa că ție Dragoș, îți dau casa, ție Mihai, îți las pământul de la câmp. Ție, Nicu, îți dăruiesc două semințe de care te rog să ai mare grijă. Ele, îți vor aduce noroc și fericire.

După moartea tatălui lor, cei trei băieți și-au văzut de moștenirea lor.

Dragoș, s-a căsătorit și a trăit fericit în casa părintească. Mihai, și-a continuat meseria de rotar, construindu-și o căruță cu care lucra la câmp.

Doar Nicu era trist. Nu știa ce să facă cu cele două semințe. Supărat, hotărî să plece în lume.

Merse ce merse și a ajuns la marginea unui câmp acoperit cu verdeață. Auzii clipocit de apă și se apropie să vadă ce este. Un pârau cu apă cristalină curgea printre ierburi.

Obosit, se așeză pe marginea apei și adormi. Nu-și dădu seama dacă visează sau dacă e treaz, dar în fața lui apăru ca o nălucă o pasăre. Nu părea a fi un porumbel. Avea o coadă lungă ca a unui păun, frumos colorată și îi vorbi în grai omenesc:

– Nicule, Nicule nu fi trist! Caută pe acest câmp, un loc fără iarbă, pune în pământ cele două semințe primite de la tatăl tău și timp de trei luni, adu apă de pe aceste meleaguri și udă-le!.

– Vei vedea apoi ce se va întâmpla! Pasărea dispăru apoi așa cum venise...

Nicu, se trezi speriat, se frecă la ochi și porni să caute locul indicat de pasăre.

N-a trebuit să umble prea mult. Aproape de pâraiaș, găsi un loc cu iarbă puțină. Luă un băț de pe jos și cu ajutorul lui băgă în pământ cele două semințe.

După aceea, le udă cărând apă cu căușul palmelor. Și timp de trei luni, zi de zi, Nicu venea și uda cele două semințe.

Băiatul nu știa ce să creadă, când privea micile firișoare de iarbă care creșteau din pământ. Pasărea din vis, venea și ea zilnic. Îl ajuta pe Nicu,

aducând apă în cioc să ude semințele. Și vremea trecea, semințele plantate de Nicu se înmulțeau și după trei luni de zile, într-o dimineață, când tânărul veni să ude semințele, nu mică-i fu mirarea când a văzut că în fața lui era un câmp cu minunate flori albastre ca cerul și albe ca neaua.

– Ești un om bogat Nicule! ciripi pasărea.

– Inul acesta, căci in este, îți va aduce belșug și fericire. Din el vei face multe lucruri pentru tine și cei din jurul tău!

Și Nicu, ajuns un bun gospodar, se căsătorii cu o fată bună și harnică, continuând să lucreze inul răsărit pe câmp.

*Și încălecai pe-o șea
și spusei basmul așa.*

LUMEA UITATĂ

de Voiculescu Vlad Alexandru

Victor și Stan erau doi prieteni care dădeau mereu de bucluc. Ei erau colegi și aveau 12 ani fiecare. Stan știa bine să cânte, iar Victor era amuzant.

Vinerea trecută, iar au făcut o prostie. Eu mergeam prin parc și i-am văzut pe Victor și Stan uitându-se înmărmuriți la Ion, un coleg de la școală.

– Ce s-a întâmplat aici? am întrebat. Apoi Stan a început să explice că ei s-au certat cu gașca lui Ion și din senin gașca lui a fost orbită de lumina arzătoare a soarelui și lui Ion i s-a pus un nor deasupra capului său și a început să-l plouă. Parcă erau pietre, nu stropi de apă.

Într-o zi cei doi prieteni mergeau pe stradă. Helios, zeul soare, strălucea pe bolta cerească. În București era o zi normală. Victor și Stan erau apropiați deoarece amândoi nu aveau tată. Ei nu puteau fi despărțiți, erau cei mai buni prieteni. Continuă mersul pe stradă, până când au ajuns la un zid care făcuse parte dintr-un fost magazin de dulciuri, în care Victor venea aproape în fiecare zi când era mai mic. Când Victor se întoarse să-i povestească despre magazin lui Stan, nu mai văzu pe nimeni. Stan dispăruse (cum zic

englezii) în aer fin. Victor se uita pe tot trotuarul, pe stradă și în magazinul din apropiere, dar tot nu îl găsi pe Stan. Până la urmă, Victor s-a întors la locul „unde dispăruse Stan” și s-a sprijinit de zid... Poc!

Victor a căzut într-o poeniță pe un deal cu iarbă multă. Lângă el stătea Stan cu o privire întrebătoare și curioasă.

– Unde am ajuns? Cum am ajuns? întreba Victor.

– Nu știu! a zis Stan.

Aceasta era cea mai mare belea în care intrau. Nu știau cum e posibil acest lucru. Zidul era magic. Stan a propus să urce colina din fața lor. Victor observase o atracție de a urca dealul, un magnet îl atrăgea către vârful dealului. Acelaș lucru îl remarcă și Stan. Cei doi începură să urce colina. În vârful dealului era un copac, iar sub copac era, ghiciți, chiar eu eram!!

– Ce faci Vlad aici? au întrebat uimiți amândoi.

Eu am început să le explic că de trei ani căutam acest loc ascuns în care ei au ajuns doar datorită destinului. După aceea, le-am arătat o poartă. Poarta era un portal prin care ajungeai în Tabăra semizeilor, iar portalul putea fi deschis doar cu ajutorul a doi semizeii.

– Vrei să spui că noi suntem semizeii?!

– Da!

După ce s-au minunat zece minute și au rămas fără cuvinte, s-au îndreptat ușor către portal. Eu știam că e ceva în neregulă cu cei doi, dar ei nu știau că eu cunoșteam secretul acestei lumi noi. Victor controla apa și Stan lumina soarelui. Împreună au deschis portalul. Amândoi erau uimiți de ce reușeau să facă.

După ce portalul era gata să transporte pe oricine atinge poarta cu rubine, noi am atins în același timp poarta. Când am atins poarta am simțit furnicături la burtă și am sărit în gol. Tot din jur era o amețală și cu o mică zguduitură am ajuns împreună cu Victor și Stan, pe o iarbă moale.

Tabăra era uriașă, avea 12 cabane pentru fiecare zeu, o casă mare pentru cei care lucrau la tabără și mai multe terenuri pentru antrenamente. Exista și un foc de tabără special amenajat.

O fată din cabana Afroditei ne văzu „grupul” și cheamă pe toată lumea ca să ne primească. Când am ajuns s-a făcut un festival de primire. Am râs și ne-am distrat. Din perspectivă, totul a fost grozav. Victor s-a dus la cabana lui Poseidon și Stan la Apollo. Eu am devenit organizator (chiar dacă nu mă privesc toți cu ochi buni, pentru că nu sunt semizeu) și mă distrez mereu cu prietenii mei.

*Și-am încălecat pe o masă
și v-am spus povestea frumoasă.*

CAPITOLUL 1

de Ana Mărieș (12 ani)

Cei doi se considerau cei mai norocoși părinți. O aveau pe Maya, care acum dansa împreună cu valurile înspumate ale mării, pe liniștitoarea melodie a brizei. Era un suflet inocent, diferit de ceilalți, fericit și cu un caracter unic. Se priviră încântați. Fata se simțea perfect în prima ei vacanță petrecută la mare. Și părinții ei se simțeau perfect: fiica lor, soarele lor de pe cer, le înseninase viețile de când apăruse. Într-adevăr, era o minune de fată și era o plăcere s-o privești. Fața ei era rotunjoară, dulce, cu un zâmbet larg mai tot timpul. Avea gura micuță, cu buze rozalii. Părul ca de aur, ușor ondulat, îi curgea în valuri pe umeri, ca apa mării. Adora să născocească tot felul de povestioare, astfel încât avea puterea miraculoasă de a-i face pe toți să uite de griji și să zâmbească, să se distreze. Ea își învățase părinții cum să redevină copii. Aceștia o priviră cu drag. Aveau cea mai bună fată pe care și-o puteau dori.

Apoi sună telefonul, ei purtară o discuție rapidă cu persoana de la celălalt capăt al firului și se pregătiră de plecare. Pe Maya au lăsat-o pe plajă, vorbind cu un cunoscut să o supravegheze până se întorc. Voiau să-i spună că vor pleca puțin, dar ea părea așa de absorbită de ceea făcea, încât n-au vrut s-o mai deranjeze. Oricum, probabil nu le va remarca lipsa. Între timp, ea petrecea clipe frumoase. Părea că se ridică ușor, plutind deasupra norilor pufoși. Simțea ceva în ea, ca o chemare. Se prinse în horă cu norii și zâmbi fericită, mângâiată de blânde raze ale soarelui. Șușoti secrete cu niște păpădii, pe care le considera ascultătoare foarte bune. Un surâs îi înflori pe chip, plin de sfânta bucurie copilărească, neînțeleasă de adulți, aceea bucurie fără motiv, aceea cum doar copiii știu să simtă. Ochii îi străluceau întocmai ca doi aștri, ca o mare de lumină caldă, senină, precum un covor de fericire, de gânduri bune. Ea reușea să se împrietenească cu orice, se simțea bine în compania animalelor și vorbea des cu florile, pe care le considera prietenele sale.

Dar apoi o doamnă polițist o trezi din visare. Deși încerca să pară sigură pe ea și îi afișă copilei un zâmbet mare, se vedea clar că e stresată și întristată. Încercă să explice cât mai blând cele întâmplate, dar fata, deși avea doar 9 ani, pricepu tot. O lacrimă i s-a scurs pe obraz. Trebuia să fie o greșeală.

– Îmi pare rău. Știu că suferi mult, e normal să fii tristă, ți-eai mult la ei, dar stai calmă, sunt sigură că ai în tine puterea să îți crezi un viitor strălucit, chiar și cu toate obstacolele care îți stau sau îți vor sta vreodată în cale. Trebuie doar să închizi ochii și să visezi! Toți îți vor fi alături, până la urmă. Mergi și găsește-ți calea, fără să-ți pleci privirea și fără să lași gândurile negre să-ți întunece mintea.

Doamna polițist o luă în brațe, dar ea înțelese. Înțelese că viața urma să i se schimbe pentru totdeauna. Cum credea acea doamnă simpatică că visele o vor ajuta să-și salveze viitorul, care acum îi era pus sub semnul întrebării, nu înțelegea defel fata. Și-a dat seama că nu putea face nimic. Și-a dat seama că s-a-nșelat, că nu era nici o greșală. Soarele strălucitor, briza liniștitoare și melodia valurilor ce se spărgeau de țărnam i-au dat această amăgire. Nu mai încercă să-și rețină plânsul. Femeia o strânse tare la piept și încercă să o liniștească.

Copila nu reușea să priceapă de ce i se întâmplase asta tocmai ei, când trebuia să fie o vacanță de neuitat. Dar vacanța ei minunată se transformase într-un groaznic coșmar de neuitat, ca o umbră neagră care va continua să o bântuie, cel mai probabil, mai mulți ani de acum înainte.

Deși sperase că era doar o glumă nereușită, doar un vis înspăimântător, acum, însă, a înțeles că nu toate merg cum vrea ea. Și-a închis inima și și-a deschis ochii. A văzut lumea așa cum era: rea, rece și neiertătoare. Iar ea, ca proasta, credea că putea să schimbe ceva. A priceput că nimeni n-o va băga în seamă, nimeni n-o va ajuta. Iar singură ce putea face? Și credea că ea va putea schimba ceva... se maturiza încetul cu încetul. I-au fost tăiate aripile, i s-au spulberat visurile, iar chemarea pe care o simțise dispăruse. A dat să țipe, dar cuvintele parcă nu-i ieșeau pe gură. Se îneca, încetul cu încetul, în propria-i disperare, căreia nu reușea să i se opună. Marea devenise un loc singuratic, primejdios. Norii negri, grei, îi întunecaseră privirea. Paradisul pe care părinții ei i-l construiseră în viață dispăruse. Iar ea nici măcar nu apucase să-și ia rămas-bun de la ei.

A dat să fugă, dar unde? Era captivă în propriile griji. Zâmbetul îi dispărea, încetul cu încetul. Sclipirea din ochi i se duse. Nu mai era ea. Ea, care era mereu veselă, sclipitoare, care scânteia și se remarcă dintr-o mie, nu mai era. Căzuse în vid. În locul ei era altă persoană. Acum era mereu tristă și plictisită. Se închisese în ea și nu mai vorbea nimic cu nimeni. I se furase ce avea ea mai de preț... Copila se prăbuși, distrusă, la pământ.

Trecuseră 4 ore. Acum, după toate cele întâmplate, după doar 4 ore de la acel moment, momentul care urma, cel mai probabil, să o marcheze pe viață, momentul în care idealurile fetei se prăbușiseră, odată cu părinții

ei, în gol, ea se afla, cu un bărbat înalt și ciudat, îmbrăcat la fel ca doamna care îi dăduse vestea lângă ea, într-un avion. Mai zburase cu avionul ca să ajungă de acasă, din România, în Grecia, la acea plajă unde se distrase liniștită acum câteva ore. Se distrase... Simți un ghimpe înțepând-o direct în inimă. În timp ce părinții ei avuseseră un accident, ea ce făcea? Ea se distra. Un gând îi străbătu mintea. Se simți vinovată de pierderea părinților, atât de vinovată încât stabili că nu o să mai lase joaca să o mai distragă vreodată. Sărmana copilă asocie acel accident tragic cu lipsa ei de griji, așa că își promise că nu va permite așa ceva să se mai întâmple.

– Ce se întâmplă... ce cauți aici? întrebă Maya, precaută.

– Aăă... e greu de explicat. Bărbatul nu-și putu găsi cuvintele, așa că încercă să schimbe subiectul. Tu ai mai zburat vreodată cu avionul? Nu ți se pare fantastic?

– Ce cauți aici? repetă fata întrebarea, fără să se sinchisească să-i răspundă, nedumerită și puțin iritată de faptul că acel străin care îi luase locul doamnei care se comportase atât de drăguț cu ea îi evitase întrebarea.

– Uite, o să vezi, te voi duce într-un loc chiar drăguț. Domul încercă să ocolească, din nou, întrebarea pusă de ea. Vor fi o grămadă de copii de vârsta ta. O să îți placă. Știu că nu e ca acasă, dar acolo îți vei face mulți prieteni noi.

Fata, însă, interpretase altfel cele petrecute. Ea crezuse că își pierduse părinții deoarece stătea de vorbă cu niște amărâte de flori, pe care le considera prietenele ei, iar acum, în momentele grele, ele o lăsau baltă. Percepând astfel situația, ea consideră că prietenii sunt nefolositori, așa că ideea de a-și face prieteni noi nu o încântă deloc, ba chiar o deranjează puțin faptul că acel domn punctase chiar asta. Oricum, înțelegând că el nu avea de gând să îi răspundă la întrebare, o schimbă cu alta care o tot măcina:

– Cine ești? întrebă ea, sperând că va primi un răspuns concret.

– Sunt polițist, la fel ca și doamna care ți-a spus despre... apoi se opri, neștiind dacă ar trebui să continue sau atinsese o zonă sensibilă pentru fată. În orice caz, eu te voi ajuta să ajungi într-un loc frumos, cel despre care ți-am povestit mai devreme. O să mergi la o casă de copii, adică o locuință pentru copiii abandonați sau copiii cărora le-au murit părinții, ca și în cazul tău. Apoi îți dădu seama că, rostind aceste vorbe, tocmai atinsese acea zonă sensibilă, așa că se strădui să găsească un motiv pentru a încheia discuția. Nu ai vrea să te culci, având în vedere că drumul e lung? Sau nu crezi că ți-ar plăcea să arunci o privire la peisajul încântător din spatele ferestrei?

Într-adevăr, fereastra rotundă, alburie, părea un portal ce deschidea cu totul o altă lume. Deși copila nu avusese de gând să renunțe atât de ușor și ar fi vrut să mai pună câteva întrebări, aruncă totuși o privire pe fereastră.

Se înnopta, încetul cu încetul, iar în spatele gemulețului ea întrezărea cerul ce căpătase nuanțe rozalii, purpurii și în unele zone chiar aurii, datorită blânderor raze ale mărețului Soare. Acum, acesta își cobora superbul veșmânt luminos ușor, ușor, sub linia orizontului. Din loc în loc, vântul sufla nori pufoși ca vata de zahăr, albi precum laptele și asemănători cu niște oițe mici, zburdalnice, făcându-i să ia parte la dansul acelei nopți de vară. Apoi, Soarele dispăru de tot și-i făcu loc mândrei luni, argintie și elegantă, ea fiind însăși regina nopții, cu mantia sa neagră pe care jucau, vesele, stele scânteietoare. Nu trecu mult, și, învăluită în această perdea magică de liniște, cu stele ca și râsetele nevinovate, inocente, ale copiilor, învăluită în această perdea ce despărțea răutățile lumii de ea, învăluită în această perdea ascunsă în spatele geamului banal al unui simplu avion, fata închise ochii și adormi. Și dormi ea pe dulcea melodie a vântului ce încerca să-i sufle vise frumoase, a universului ce-i cânta din milă, a lunii ce tocmai apăruse, ce-i plângea soarta.

[...]

PRIETENIA DINTRE CĂRȚI

de *Pop Patricia* (11 ani) și *Pop Ioana* (8 ani)

Într-o zi frumoasă de toamnă, după ce clopoțelul a chemat copiii la școală, iar frunzele copacilor formau un covor viu și multicolor, locuitorii Regatului Cunoașterii, aflat în ghiozdanul unei eleve, se bucurau de revederea copiilor.

În această împărăție locuiau Regele, manualul de mate, Regina, cartea de română, fiica lor prințesa Fiona – caietul de vacanță, sfetnicul regal – manualul de istorie, vistiernicul-manualul de geografie, bufonul – cartea de muzica și mișcare, precum și curtenii pixurile, rigla, creioanele și mulți alții. La consiliul de coroană se hotărî ca Fiona să înceapă pregătirea ca într-o bună zi să preia conducerea regatului. Astfel, sfetnicul regal propuse ca el să o învețe despre istoria împărăției, despre înaintașii ei, iar vistiernicul decise să-i povestească despre comorile ținuturilor în care trăise până în prezent. Suveranii au fost de acord cu ideea și așteptau să vadă rezultatele pregătirii.

Prințesa jucându-se prin palat a auzit ce se pune la cale, așa că, nedorind să i sfârșească copilăria așa de repede s-a hotărât să părăsească regatul. Aceasta se du-se în camera ei (buzunarul cel mic al ghiozdanului) și își strânse lucrurile – între noi fie vorba de fapt ea doar își rezolvase câteva exerciții din cuprinsul caietului de vacanță.

Fiona și-a creat chiar și un plan de evadare: știa ca la ora 12 când copiii vor pleca de la școală, gărzile vor ieși să verifice siguranța regatului. Atunci va fi șansa ei de a părăsi ghiozdanul.

Deodată un clinchet ascuțit se auzi, era clopoțelul voios care anunța terminarea orelor. Copiii veseli părăsiseră sala de clasă. Doar doamna învățătoare rămase să își strângă lucrurile și să aranjeze clasa.

Prințesa auzi pașii apăsați ai paznicilor, se apropie de ușă și ieși din împărăție. Fără a putea face o mișcare Fiona a fost luată de doamna care credea că e o carte uitată de un copil la școală. Aceasta a fost dusă în catedră, care era de fapt Imperiu Negru. Deținea acest nume deoarece toate rechizitele care trăiau acolo erau nefericite și mâhnite. Conducătorul Imperiului Negru era în dușmănie cu cel al Regatului Cunoașterii. Cu mult timp în urmă au avut o neînțelegere în legătură cu un manual nou, cel de muzică și mișcare care a fost dat regatului mai vesel. Când a fost adusă prințesa în imperiu regele acestuia, știa că trebuie să o ascundă atât de bine

încât nimeni să nu o găsească. Așa că, va pune 2 gardieni să o păzească și să aibă grijă de ea.

Între timp în celălalt regat se crease panică. Fiona era de negăsit iar Regele și regina erau atât de înfricoșați încât nici bufonul nu-i putea înveseli. Toate rechizitele o căutau cu disperare pe prințesă .

Fiona avea la masa de seară cuvinte prăjite cu salată de litere. Se simțea atât de singura. De obicei, după masă, mama ei îi citea o poveste pentru a adormi mai ușor. În acest regat nu i se spunea nici măcar „noapte bună”, în plus avea program în fiecare zi, adică:

Luni îl ajuta pe împărat să ia deciziile.

Marti învăța de la sfetnic câte lucruri rele le-au făcut strămoșii ei .

Miercuri citea cărți de istorie despre Imperiul Negru.

Joi juca șah și cărți împotriva regelui.

Iar vineri îi spunea povești împăratului.

Fiona era tare nefericită. Acum își dădea seama de ce toți oamenii din Imperiul Negru erau triști. Își dorea să ajungă acasă alături de părinții ei. Plecase să scape de un necaz și a dat de unul și mai mare .

Părinții ei erau sperați să o găsească. Gărzile căutau zadarnic prin tot regatul. Mama sa, regina, și-a dat seama că au căutat peste tot, mai puțin în regatul vecin, așa că i-a spus regelui această teorie care a agreat-o. Însă, amândoi știau ca dacă nu vor ieși din castel nevăzuți planul lor va eșua. În aceea noapte, conducătorii regatului au părăsit locul fără a fi văzuți de cineva .

Ajunși la poarta Imperiului Negru, s-au strecurat înăuntru printr-o crăpătură din zid celula în care era prințesa era păzită de două cărți de educație fizică care puteau fi păcălite ușor deoarece țineau mai mult la cum arată decât la ce au în interior .

Regele fiind isteț dar și viclean câteodată, le spuse paznicilor că împăratul are nevoie de ei și dacă nu vor veni le va arde paginile despre cum să faci o flotare (am uitat să menționez că flotările erau mișcările lor preferate). Ei au fugit ca din pușcă către biroul conducătorului. Manualul de mate a deschis ușa care era încuiată cu o ecuație de gradul 1. Înăuntru zăcea Fiona aproape adormită. La început aceasta credea că este un vis, de-abia când se dezmeticise complet realiză că părinții ei veniseră să o salveze.

Când erau pe cale să plece spre casă regele Imperiului Negru i-a surprins cu mâța-n sac. În urma negocierii cei doi regi au decis să facă un concurs de cunoștințe „Cine rezolvă mai repede 5 ecuații de gradul 5 o va păstra pe Fiona“.

Concursul începuse într-un colț întunecat al catedrei ca să nu fie zăriți de nimeni. Doamna învățătoare avea o foaie cu ecuații păstrate pentru testul de la clasă. Timpul se scurgea și amândoi lucrau cu spor, dar nu se știa cine va câștiga concursul.

– Am terminat! a strigat conducătorului Regatului Cunoașterii. Au vrut să părăsească Imperiul Negru, fericiți că o vor readuce acasă pe Fiona, dar ceva le-a atras atenția:

Era regele Imperiului Negru, care stătea trist și plângea cu lacrimi din cuvinte. Ei s-au dus să vadă de ce este supărat. Când au ajuns în fața lui, acesta le-a mărturisit că luat-o pe Fiona ca să arate că măcar la un lucru e mai priceput decât șeful Regatului Cunoașterii... Și a mai zis că îi pare rău pentru tot ce a făcut. Văzând că în cuprinsul lui chiar bate o Majusculă, s-a decis ca ura dintre regate să înceteze.

De atunci, s-a născut un basm numit „Prietenia dintre cărți” care ne spune toată această poveste plină de aventuri și peripeții și ne arată că binele și răul pot, dacă știm să vedem partea bună a unui om, sau în cazul nostru... a unei cărți, să fie de aceeași parte.

ÎN CĂUTAREA NOROCULUI...

de *Cojocar* Andra Ramona (11 ani)

Trăia odată, într-un tărâm fermecat, plin ochi de tot felul de creaturi ciudate, Ioan, un voinic iute ca săgeata și ager la minte cât cuprinde. Acesta trăia împreună cu tatăl său și ceilalți doi frați gemeni într-o cocioabă mâncată de vreme.

Voinicul nostru profita de toate cele bune oferite de bunul Dumnezeu... toate în afară de noroc.

Și ce îi veni lui în minte într-o zi... Îl auzise pe tatăl său vorbind – pe vremea când el era doar un copil – despre faptul că într-o zi, un balaur cu trei capete, unic pe acel tărâm, îi furase norocul. Tocmai de aceea, Ioan

Își dorea acum să plece într-o aventură de neuitat, o călătorie în căutarea norocului său.

Așa se face că, în ziua următoare, îmbrăcat modest, cu paloșul la brâu, traista cu de-ale gurii-n spinare, iar el pe cal călare, Ioan porni la drum lung și plin de peripeții.

Merse el ce merse, până ce-ntâlni în cale... o vulpe vorbitoare.

– Buna ziua, cumătră vulpe!

– Salutări, voinice! Ce vânt te aduce prin pădurile mele?

– Ei, ei... Dac-ai ști ce necaz am... Când eram mic, balaurul mi-a furat norocul, și de-atunci doar ghinionul a dat peste mine. Acum merg să-mi recapăt norocul.

– Voi veni cu tine! Îți voi fi de ajutor.

Și porniră împreună la drum. După o zi de mers însă, iaca le ieși în cale un râu.

– Dragă voinice, zise vulpea, tu poți trece înot, dar mie mi-e tare frică de apă. Ce putem face acum?

– Ești prietena mea de-acum, hai să construim o plută, să putem trece împreună! Doar că... pe câmpia aceasta nu prea avem lemn.

– Hei! Să facem atunci un pod de pietre!

– Dar... aici nu sunt decât pietre mici.

– Stai o clipă! Am o altă idee! și intră în râu până la jumătatea acestuia. Ia zii, poți sări până aici?

– Desigur, cum să nu?!

– Perfect, sari atunci întâi pe mine, și-apoi direct pe malul celălalt!

Iar vulpea făcu un salt de toată frumusețea!

După ce ajunseră apoi și Ioan și calul său afară din apă, pe malul celălalt se treziră tus-trei înconjurați de o pădure ai cărei copaci aveau frunze de mătase, printre care razele astrului ceresc se strecurau blând, dându-i codrului un fir de viață ce-l făcea să pară un adevărat colț de rai.

Cărările încurcate fiind însă, era tare greu să le deosebești. Totuși, chiar atunci când credeau că nu mai pot avea nici o speranță... în fața lor se ivi un om spân foarte viclean. Acesta-i întreba cu vocea lingușitoare:

– Dar care vă e necazul, drumeți curajoși?

– Mai spânule, iată ce am dat peste dumbrava asta minunată, doar că-s tare încurcate căile, iar noi nu mai știm care e drumul bun până la castelul balaurului.

– Ei, noroc mare aveți că ați dat peste mine, căci eu știu unde duce fiecare drum: primul – la casa mea, al doilea – la o mlaștină, al treilea – la castel, iar al patrulea – la o herghelie. Luați-o, așadar, pe drumul al treilea,

dacă vreți să ajungeți la castel! zise spânul.

Doar că el, viclean fiind, a inversat al doilea cu al treilea drum, în așa fel încât acum Ioan și vulpea se îndreptau direct către mlaștina, nu către castel...

Când s-au văzut la capătul drumului, vulpea zise:

– Ce ne facem Ioane, că ne-a păcălit spânul!

– Păi, văd niște pomi! Hai să sărim pe ei!

– Ioane, eu și calul nu putem face asta! Ce-ai zice să construim o bărcuță?

Zis și făcut. Au terminat barca, apoi au vâslit și au ajuns cu ea până la palat. Acolo au bătut la ușă și i-au cerut balaurului cu trei capete găzduire, spunându-i că-s săraci și s-au pierdut pe meleagurile acelea. Nebănuind nimic, balaurul i-a găzduit, ba chiar i-a și cinstit în acea seară, iar vulpea, profitând de ocazie... l-a privit pe balaur în ochi până l-a hipnotizat, căci, vezi-bine, ea nu era orice vulpe, ci era o vulpe magică! Atunci Ioan repede l-a întrebat pe balaurul hipnotizat să spună adevărul:

– Unde mi-e norocul?

– Sunt cuminte! răspunse namila.

– Te-am întrebat unde e norocul meu!

– Răzuștele mele, pe apa s-au dus...! începuse să cânte balaurul.

– UNDE ÎMI E NOROCUL?!? urlă Ioan, gândindu-se că vulpea a greșit cu ceva vraja...

– La etajul 3, holul 6, camera 401, raftul 5 stânga-sus!

– Mulțumesc! Spuse Ioan, luându-se după indicațiile balaurului.

Și ce credeți, își găsi norocul sub forma unui lichid, pe care îl bău cu nădejde și se întoarse apoi acasă, în următoarea zi... dar nu numai cu calul și armele cu care plecase, ci și cu prietena lui vulpea și... cu norocul recuperat.

– Tata, uite, norocul meu! L-am recuperat de la balaurul ce mi-l furase.

Iar tătucul lui, care nici nu îi mai putea răspunde de emoție l-a îmbrățișat cu lacrimi de bucurie în ochi...

Iar eu... am încălecat pe-o șa, și v-am spus povestea-așa!

Cât despre Ioan...

El e tare încântat,

A lui poveste-ați ascultat,

Și atunci, de bucurie

Vă invită la o mare și frumoasă sindrofie!!!

PRINȚESA RAZ

de Bianca Alexandrescu (11 ani)

A trăit odată, demult, o prințesă. Numele ei era Daria. Ea locuia într-un castel lângă malul Dunării, având în apropiere un mic sat. Daria avea părul lung, șaten, ochii verzi și mari. Era subțirică și avea un zâmbet larg pe față mai tot timpul.

Îi plăceau lucruri diferite, precum luptele cu săbiile, trasul cu arcul, să călărească și să participe la turniruri în secret. Ura însă să coasă, să poarte rochii, pantofi sau să danseze, ca orice altă prințesă. Într-o zi, veni însă vremea să dea un test de prințesă adevărată, ceea ce însemna să danseze, să vorbească politicos, să se îmbrace elegant, să stea dreaptă și, mai ales, să coase...

Din păcate, ea își dezamăgi părinții cu acest prilej... Necăjită, se duse la grajduri și începu să își perie calul.

– M-am săturat! Sunt mereu obligată să fiu dichisită, să stau dreaptă, să fiu politicoasă cu oameni egoiști sau cruzi, fără inimă și să mă supun tatălui meu, indiferent dacă vreau sau nu. ... Și după toate astea, se mai așteaptă și să dansez pe tocuri, să sar cu rochia pe mine... și nu mai știu eu ce!

Iar iapa, prietena ei, părea a încuviința, lingându-i mâna și nechezând.

– Numai tu și unchiul meu mă înțelegeți! Ar trebuit să fi locuit cu el, gândi fata... Așa că, în chiar acea seară, se gândi serios la alegerea făcută și se hotărî să-și părăsească castelul.

*

A doua zi se trezi devreme, își puse mâncarea într-o traistuță și apoi le scrise părinților ei un mesaj prin care să le spună unde s-a dus și de ce. Se duse apoi la grajduri, încălecă și porni la drum, când își aminti de Ac, un nume potrivit pentru o sabie așa subțire și ascuțită, așa că se opri, o luă și o strecură și pe aceasta în traistă, căci nu se știe când îi putea fi de folos. Auzise ea demult că avea să facă aproape două zile călare, dar era sigură că nu i se va întâmpla nimic grav.

După două ore de călărit, făcu o pauză pentru a mânca ceva și pentru a-și odihni calul.

Se sprijini de un copac și închise ochii pentru a se relaxa când, deodată, auzi ceva mișcându-se într-un tufis. Se apropie și dădu frunzele la o parte... Era un pui de lup!

Speriată, scoase sabia și făcu doi pași în spate, dar se dovedi că puiul era inofensiv. Se rostogolea pe spate cu burta în sus, cu limba scoasă, aștepta să fie alintat. Era roșcat, ceea ce era foarte rar la un lup, cu un ochi albastru și unul verde, și avea o limbă lungă și subțirică, rozalie. Era extraordinar.!

Daria se aplecă și începu să-l scarpine după urechi și pe burtă și, în timp ce îl tot alinta, se uită spre soare și realizează că era deja prânzul, deci era timpul să încalce și să pornească din nou la drum. Dornic de prieteni, lupul o urmă...

– Dacă tot te ții după mine, îți voi da un nume. Ce zici de Ginger? „Cățelul” aprobă lătrând și continuând să o lingă pe mână. Daria începu să meargă la trap, pentru a nu fi prea greu de urmat de către Ginger.

După câteva ore bune de mers, își dădu seama că lupul nu mai era în spatele ei, așa că îl strigă:

– GINGER! AICI BĂIETE! Descălecă și începu să-l caute și să-l strige din ce în ce mai tare, până când acesta se ivi de după un copac. Fata alergă spre el și începu să-l mângâie bucuroasă.

– Se pare că cineva și-a făcut plinul, nu-i așa băiete? „Cățelul” ei se lungea pe boticul murdar de praf și mirosul cărnii și continuă să se țină după Daria.

Când veni seara, prințesa descălecă și îi dădu un măr calului, în timp ce-l mângâia pe coamă. Făcu apoi focul, mâncă și se culcă, cu Ginger la picioare.

De dimineață, Daria se trezi dintr-un vis oribil despre unchiul Denis...

Dar îi trecu repede. Se învioră și porni din nou la drum. Cu părul în vânt și cu Ginger în spate, se simțea de neoprit.

Când, în sfârșit, ajunse la castel, unchiul său se ivi în poartă. Avea pielea arămie, ochii căprui, părul cărunt și închis la culoare. Cu buzele subțiri înfățișând un zâmbet, acesta o întâmpină:

– Bună, Soarele meu! îi spuse el în timp ce o îmbrățișa.

– Bună, unchiule! îi zâmbi Daria.

– Văd că ți-ai luat animal de companie...

– Da. L-am găsit pe drum, în pădure. Nu-i așa că este drăguț?

– Deocamdată... Vino și lasă-ți calul în grajduri. După aceea poți să mergi în cameră să te schimbi și să vii la cină, încheie Denis.

– Sigur, ne vedem acolo! După ce își schimbă hainele, îl spală pe Ginger și ieși. Pe drum, se întâlni cu verișoara ei preferată, o îmbrățișă și vorbiră

despre ce mai făcuseră de-a lungul timpului de când nu se mai văzuseră. În sala de masa, o întâmpină cei 7 verișori ai ei și mătușa Liliana:

– Bună, draga mea! Ne pare bine să te revedem. Sper ca vei sta cât de mult poți pe la noi. Știi că ești mereu binevenită!

– Sigur, mătușă!

– Și, spune-ne, ce te-a făcut să vii aici? întrebă Luca, unul dintre verișorii fetei.

– Aș vrea să încep antrenamentele. Am venit aici pentru a învăța să lupt, să mă protejiez și să scap de obiceiurile de la castel! Toată lumea o privi șocată, iar Denis preluă cuvântul:

– Ești sigură, draga mea? Nu poți renunța așa ușor la această oportunitate.

– Nu am fost mai sigură până acum! Și dacă să dansezi, să porți rochii grele și pantofi îngrozitori ar fi fost pentru mine o oportunitate, atunci nici nu aș mai fi venit aici...

– Ai prea mare dreptate, dragă verișoară, răspunse Maria. Ea era un pic mai mare decât Daria, dar se înțelegeau foarte bine. Și ea era slăbuță cu ochii albaștri, părul scurt și... mereu pregătită pentru un atac venit din spate. După ce termină de mâncat, prințesa se ducea spre camera ei, când se ciocni de unchiul ei. Acesta o privi serios și îi sugeră:

– Dacă vrei, de mâine putem începe antrenamentele.

– Sigur, abia aștept! Somn ușor!

Fata își îmbrățișă unchiul emoționată și se îndreptă spre camera ei, cu gândul la ziua care va urma...

Când intră în odaie, Ginger o întâmpină cum știa el, iar ea îi dădu mâncarea ce-I adusese.

Se întreba cu cine va începe antrenamentul...

MIRCEA CEL BĂTRÂN, ÎMBLÂNZITORUL DE ZMEI

de *Andreea-Mihaela Dima* (12 ani)

A fost odată ca niciodată că dacă n-ar fi nu s-ar povesti o vrajă prin care, cei atinși de ea, puteau ajunge fie într-o lume frumoasă, plină de zâmbete și de bunătate, fie într-o lume rea, unde oamenii erau triști, egoiști, răutăcioși, uitând ce înseamnă să zâmbești. Într-o astfel de lume tristă a ajuns și Mircea cel Bătrân, un vechi domnitor al Țării Românești.

S-a luptat mult cu tristețea oamenilor, încercând să le aducă zâmbetul pe buze cu fiecare ocazie. Într-o zi, pe când se odihnea la marginea unei păduri după o zi de muncă, nu mică îi fu mirarea când lângă el veni un arici. Fără ca Mircea să apuce să îi spună ceva, ariciul începu a vorbi. Astfel, curajosul Mircea a aflat că oamenii acestei lumi deveniseră triști cu mulți ani în urmă, când un zmeu fioros a luat-o în căsătorie pe frumoasa fată de împărat al ținutului. Tatăl ei își dorea să dea mâna acesteia pretendentului care va reuși să se lupte cu cel mai puternic cavaler din împărăție.

Cavalerul a fost înfrânt de acest zmeu fioros, care a luat fata din palat și a închis-o în turnul lui. Toată lumea era tristă pentru că fata era foarte cuminte, deșteaptă, harnică și înțeleaptă. În fiecare zi îl ajuta pe tatăl ei să ia decizii înțelepte pentru împărăție. Ajuta oamenii care se ocupau cu treburile din casa sau de pe lângă casă. Toți o iubeau și o respectau pentru personalitatea ei.

Nici bine nu a încheiat ariciul de istorisit povestea, că Mircea a și zbughit-o către turnul pe lângă care trecuse de atâtea ori, fără a avea habar de ceea ce se petrece în el. În încercarea de a o elibera pe fată, Mircea a fost prins de zmeu. După lupte care au durat zile și nopți în șir, Mircea a câștigat lupta și a dus-o pe fată înapoi la palat. Drept răsplată, împăratul i-a dat mâna fetei. Oamenii erau din cale afară de fericiți, iar din momentul acesta până la adânci bătrâneți, nimeni nu a mai fost trist, răutăcios sau egoist. Din informațiile pe care le avem de la arici, oameni și acum continuă să zâmbească.

Liniștea lui Mircea și a familiei sale a fost umbrită într-o singură zi, când, ariciul, cel ce devenise consilierul lui Mircea, i-a amintit acestuia din urmă că în pivnița palatului stă închis zmeul, care după înfrângere, a căzut într-un somn adânc de zeci de ani. Trezit de zgomotul făcut la deschiderea

lacătelor grele, zmeul s-a speriat. Și-a venit imediat în fire, recunoscându-l pe cel ce îl învinsese cândva. După ce au discutat câteva ore, zmeul i-a mărturisit lui Mircea dragostea pe care i-o poartă încă din copilărie unei vestite zmeoaice. Cum Mircea era un om blând și deosebit, i-a îngăduit zmeului să plece, cu promisiunea că niciodată nu va mai face rău nimănui.

A urmat o nuntă de trei zile și trei nopți, despre care s-a auzit până peste mări și țări. Mircea și soția sa au fost nași, iar ariciul a purtat primul frac din istorie.

MIHAI VITEAZUL ȘI FÂNTÂNA FERMECATĂ

de *Matei-Tudor Istrate* (13 ani)

Era o zi ca oricare alta... Mihai Viteazul stătea pe o culme semeață de munte. Alături îi era, ca întotdeauna, calul său breaz.

O pasăre colorată, sprintenă și voioasă se apropie de el și zise:

– Dragă viteaz, bătăliile pe care le-ai purtat cu atât de mult curaj au arătat că ai o inimă neînfricată. De aceea, vino cu mine și ai să primești o răsplată cum n-au mai văzut nici regii!

– Fie! spuse Mihai, pe când netezea cu palma grumazul calului său negru ca noaptea.

– Te sfătuiesc să ai grijă, căci primejdii sunt la tot pasul! Urmează cărarea în direcția în care ai să mă vezi zburând – rosti pasărea cea colorată și își luă zborul.

Zis și făcut. Viteazul nostru încălecă și plecă.

Pe drum, pe o pajiște cu iarba plină de rouă, acesta dădu de o bătrână cerșetoare. Aproape fără să o privească, Mihai, desfăcu o pungă cu bani pe care o purta la șold, îi aruncă bătrânei un banuț de argint și plecă mai departe. Nu trecu mult și dădu de o alta bătrână care parcă semăna cu prima și îi aruncă și acesteia un ban.

Bătrâna strigă după el și spuse că este o zână și că îl va ajuta la nevoie dacă va fluiera de trei ori.

După ce merse cale de o poștă, viteazul nostru ajunsese la o pădure. Aici, un balaur grozav cu șapte capete, șapte brațe și șapte picioare se năpusti asupra sa. Balaurul nu îl luă într-una din mâinile sale mari și solzoase și zise:

– Viteazule, acesta nu este un loc pentru oameni! Întoarce-te de unde ai venit, că de nu, te înghit!

Văzându-se în asemenea încurcătură, Mihai fluieră de trei ori și zana îi aduse o sabie din aur, un scut din argint și un bici din coadă de leu, iar el, putu să învingă balaurul. Când balaurul și-a dat ultima suflare, copacii s-au tras de-o parte și de alta și în fața viteazului se vedea o poartă mare, ferecată cu șapte lacăte. Mihai chibzui ce să facă. Apoi, tăie câte un deget de la fiecare mână a balaurului și deschise cu ele rând pe rând cele lacătele.

După ce trecu de poartă, se întâlni cu trei zmei mari și fioroși. Atunci, își zise că nu e rost de luptă. Mihai le propuse o întrecere de ridicat lemne. Zmeii acceptară! Cel mic ridică cu o sigură mână trei copaci, dar căzu istovit sub greutate; cel mijlociu, gândindu-se că e mai puternic, luă patru copaci și căzu sub greutatea lor; iar cel mare, crezându-se mult mai puternic, ridică cinci, dar greutatea îl doborî și pe el. Mihai îi lăsă pe zmei istoviți, îndurându-se de ei. Nu îi ucise și plecă mai departe în direcția în care zburase pasărea colorată.

Mai merse el ce mai merse și ajunsese în inima pădurii unde găsi o fântână fermecată. Se aplecă peste marginea ei și văzu în apa limpede, ca într-o oglindă, viitorul: urma să unească Principatele Române datorită vitejiei și înțelepciunii sale.

Cu această năzuință în suflet plecă viteazul nostru împăcat și plin de curaj, hotărât să-și îndeplinească ursita.

*Și-am încălecat pe-o șa
Și v-am spus povestea sa;
Și-am încălecat pe-un cui
Și-am zis povestea Viteazului.*

CILICIUȘCĂ VASII ȘI MISIUNEA SA

de *Vasii Ana-Miruna, Vasii Iustin Horațiu și Vasii Alexandru Mircea*

Era o dimineată frumoasă de primăvară și aerul răcoros intra în laboratorul Lilianeii făcând hârțiile de pe birou să se ridice și să se învârtă ca într-un joc. Pe geamul deschis motanul Ciliciușcă și-a vârât botul doar pentru o clipă să adulmece mirosul de sulf care venea din laborator și îl sâcăia de ceva vreme. S-a gândit puțin în vreme ce mustățile îi fremătau dacă nu ar fi mai bine să intre puțin să arunce o privire, mai ales că el care era istețul cartierului nu putea să lase lucrurile la voia întâmplării fără să afle tot ce se întâmpla. Așa că a mers încetșor de-a lungul pervazului și a sărit pe birou așa de repede cât ai spune Ciliciușcă. Dintr-un aparat ciudat ieșea un fel de abur pe care nu l-a recunoscut după miros așa că s-a dat mai aproape să vadă despre ce e vorba. Când s-a apropiat, o rază a țâșnit dintr-un container și l-a cuprins cu totul. Motanul se uita mirat la raza care îl învăluisse și care făcuse ca prin farmec să nu îi mai fie foame deloc și chiar se simțea foarte bine. Blănița i s-a înfoiat și strălucea și simțea niște furnicături în lăbuțe care urcau în tot corpul. Atunci ușa laboratorului s-a deschis și a intrat Liliana care s-a oprit mirată cu ochii la motan. Motanul a dat să fugă dar ce să vezi, raza îl ținea captiv. Liliana a meșterit la containerul care îl ținea captiv pe Ciliciușcă și când acesta a reușit să se miște, a sărit imediat pe biroul Lilianeii.

– Bună dimineata, Ciliciușcă, a spus Liliana. Ce caută un motan ca tine care iubește natura, într-un laborator atât de plicticos ca ăsta?

– Bună dimineata, a răspuns Ciliciușcă, eram în trecere pe aici și m-am gândit să mă opresc puțin. Vreau să-ți spun că m-am simțit foarte bine în raza aceea care a ieșit din container. Spunând asta, motanul s-a înălțat cu un metru deasupra biroului Lilianeii și a început să dea din lăbuțe speriat.

– Spune-mi te rog, cum am reușit să fac asta?

– E un experiment de-al meu prin care vreau să fac oamenii să prindă puteri, de pildă să leviteze, să treacă prin pereți și să fie acolo unde își doresc într-o clipă sau să se transforme într-o plantă. Acum pentru că ai trecut prin raza aceea, ai prins toate aceste puteri. Cum te simți?

– Minunat, a răspuns motanul. Liliana l-a luat în brațe și au început să facă planuri pentru viitor pentru că motanul se hotărâse să rămână acolo.

Între timp, un vrăjitor vestit din cartierul lor, a văzut prin globul de cristal că motanul Ciliciușcă levita în fiecare zi și apărea și dispărea ca prin farmec. A localizat cu precizie laboratorul Liliane și s-a gândit cum să facă să pună mâna pe motan pentru că el avea o altă calitate specială care îl speria pentru că îi strica afacerile. De pildă, vrăjitorul prin complicitățile lui Tonni și Marconni, trimitea la fabricile de dulciuri tot felul de otrăvuri care erau adăugate în bomboane și alte produse dulci, ca să-i facă pe copii dependenți și să ceară tot timpul părinților să cumpere deși nu le făcea decât rău. Motanul Ciliciușcă avea antidotul prin simplul fapt că mușcătura lui, făcută în joacă și nedureroasă putea stârpi tot răul și copiii nu mai simțeau nevoia să capete dulciuri. În plus, accesul la laborator ar fi deschis puteri noi pentru vrăjitor și le dorea foarte mult. Așa că într-o bună zi, vrăjitorul și-a trimis complicitățile la ușa Liliane și ce să vezi? Ușa s-a deschis înainte de a împinge vreunul dintre ei de ea iar motanul i-a invitat calm să intre înăuntru. Cei doi complici ai vrăjitorului s-au speriat și au vrut să fugă dar Ciliciușcă i-a înhățat pe amândoi de gulere și i-a tras în laborator. Așa au aflat de vrăjitor și de ce făcea el prin fabricile de dulciuri mai ales că minciuna nu putea rezista în interiorul laboratorului, toți cei care intrau acolo spuneau adevărul chiar împotriva voinței lor datorită prafurilor pe care le împrăștia Liliana.

Primul pas a fost să dea sfoară în țară tuturor să ocolească fabricile și magazinele de dulciuri până rezolvau situația creată de vrăjitor. Al doilea pas a fost să le dea copiilor care deja consumaseră acele dulciuri cu otrăvuri și care nu se mai puteau opri din mâncat, antidotul. Dar cum ar fi putut să le dea la toți antidotul? Ciliciușcă s-a gândit mult și într-un final, când Liliana aproape că nu se mai gândea să caute o soluție, a sărit de pe birou și într-o clipă a dispărut. Dacă îl urmărim pe Ciliciușcă, vedem că el se duce la toate pisicile de prin cartier și vorbește cu ele. Și ce să vezi, lucru foarte ciudat, după ce vorbesc cu Ciliciușcă, dispar instantaneu, așa cum i se întâmpla și lui. De unde deducem chiar și dacă nu avem puteri speciale, că motanul le-a insuflat tuturor pisicilor din cartier calitățile pe care el le dobândise în laboratorul Liliane. Nu ne e foarte greu să ne imaginăm ce s-a întâmplat mai departe mai ales că ne ajuta și copiii din cartier când îi vedem cum cară acasă câte o pisică în brațe alături de părinții lor care au aflat că pisicile sunt antidotul perfect împotriva dulciurilor otrăvite. Așa se face că în cartier nu a mai rămas picior de pisică pe stradă, toate aveau familii și erau foarte prețuite. Cei mai mulțumiți erau părinții care habar nu aveau câtă bucurie poate aduce un animal unui copil.

Liliana a primit numele de cetățean de onoare al orașului, la fel și Ciliciușcă despre care nu putem spune că a fost prea cuminte pentru că apărea și dispărea tot timpul de pe scenă în timpul decernării premiilor. Însă oamenii prezenți la fața locului s-au amuzat, iar copiii râdeau și băteau din palme. Vestea s-a dus în toată țara și oamenii de peste tot au luat măsuri pentru ca aceste lucruri să nu se mai întâmple.

În centrul orașului lui Ciliciușcă i s-a făcut o statuie în care apare cu o bomboană verde în gură, traversată de o linie roșie, iar sub bărbie e o plăcuță pe care scrie despre cât de dăunătoare sunt unele dulciuri, dar și despre antidotul lor, pisicile năzdrăvane de cartier.

AVENTURA LUI CONSTANTIN

de *Vîlcu Alexandru* (9 ani), *Rogojinaru Dan-Andrei* (11 ani),
Ștefănescu Izabela Maria (9 ani), *Nastasia Teodor Gabriel* (11 ani),
Vasile David Constantin (10 ani), *Chițu-Vlad Anne Marie Daniela* (12
ani), *Bodareu Luca* (11 ani) și *Bodareu Damian Ioan* (8 ani)

A fost odată, un tânăr cioban numit Constantin. El era voinic avea ochii căprui și părul bălai, era foarte cunoscut pentru sufletul bun pe care îl avea.

Constantin avea o soție, care se numea Elena, frumoasă, deșteapta și harnică. La scurt timp după căsătorie, aceasta a născut un băiețel. De la nașterea copilășului, Constantin și Elena au observat că are probleme de sănătate. După ce au fost pe la toți vracii și vrăjitoarele din sat, pentru a găsi un leac, au primit ajutor de la o bătrâna. Bătrâna le-a spus că trebuie să ajungă la peștera urșilor fermecați, unde vor găsi apa pura. Peștera se afla în ținuturi îndepărtate, ținutul urșilor polari, în Antarctica. Bătrâna i-a dăruit lui Constantin o carte magică și l-a învățat cum să o folosească. Numai cei care vor face fapte bune, vor putea să se folosească de magia acestei cărți.

– Când ești la ananghie poți să îi ceri acestei cărți să te ajute! Doar celor care știu să facă fapte bune, această carte îi va deschide paginile și acolo veți găsi răspunsurile voastre! Dacă nu ești demn și cu suflet bun, cartea va rămâne închisă.

După ce a mulțumit bătrânei pentru carte, Constantin și-a luat la revedere de la cei dragi și a plecat în călătoria lui către Antarctica.

A străbătut multe mări și țări și a ajuns într-un ținut, în care oamenii erau foarte triști. În această țară nu creșteau plante, nu existau flori, nu creșteau pomi, totul în jur era fără viață. Plin de uimire, Constantin decide să meargă la regele acestor ținuturi pentru a afla ce s-a întâmplat. Regele îl primește pe tânărul nostru și îi povestește acestuia că în fiecare primăvară cineva sau ceva, le distruge toate plantele lăsând tot ținutul fără viață.

Constantin decide că este vremea să apeleze la cartea primită de la bătrână și întreabă:

– Te rog, carte magică, ajută-mă cu sfatul tău și spune-mi cine distruge aceste ținuturi ?

Atunci cartea se deschise, foile se răsfoiau singure și parcă un condei invizibil scria rândurile ce aveau să fie răspunsul la întrebarea eroului nostru:

– Există un dragon, care, în fiecare primăvara pâRJolește tot ce prinde

viață în acest ținut! Se întâmplă, deoarece cu mult timp în urmă, oameni răi au dat foc în regiunea unde își avea cuibul. De atunci dragonul nu a reușit să își refacă un alt cuib și astfel se răzbună pe toți oamenii acestor ținuturi.

Constantin și regele au rămas muși de uimire la aflarea acestor vești. Regele a hotărât să se pornească imediat către vârful muntelui, acolo unde trăia dragonul. Aceștia, alături de câțiva meșteri constructori, au străbătut potecile de munte anevoioase și urcușuri greu accesibile. La răsăritul soarelui au ajuns în vârful muntelui, unde trăia dragonul și au așteptat plecarea acestuia. Imediat ce s-au crezut în siguranță au început construcția cuibului și până la apus, imensul culcuș, era gata. Toată lumea s-a retras spre tufișurile din apropiere, în așteptarea dragonului iar la scurt timp deasupra lor, o imensă creatură înfricoșătoare, zbura și scotea sunete înfricoșătoare. După ce a aterizat lângă culcușul impunător, cu miros proaspăt de fân, dragonul s-a cuibărit mulțumit de cadoul pe care îl primise din partea oamenilor.

Drept răsplată pentru ajutorul acordat, Constantin a primit din partea regelui o licoare fermecată, pe care să o folosească în călătoria sa. Acesta a mulțumit, pentru darul primit și a continuat drumul către peștera urșilor.

După ce a străbătut încă șapte mări și șapte țări a ajuns în Antarctica, ținutul urșilor polari. Peștera a fost ușor de găsit, deoarece era cea mai mare din lume.

Constantin a întrebat cartea, cum poate să folosească licoarea primită în dar, de la rege. Cartea și-a deschis paginile și pe filele fermecate apare răspunsul:

– Dacă vei bea din licoarea fermecată, vei deveni invizibil, pentru o oră.

Acesta a ascultat sfatul cărții și a băut din licoare, devenind invizibil pentru o oră. A intrat în peșteră, printre miile de urși polari, până a ajuns la un izvor. Apa acestui izvor, scotea un sunet parcă era o orchestra de clopoței, limpede și cristalină, se unduia printre stâncile colțuroase pe care se odihneau blănoșii urși polari. Constantin a umplut ulciorul cu apa tămăduitoare, pentru copilașul său și a ieșit, la fel de grijuliu, să nu deranjeze siesta urșilor.

Constantin a plecat fericit spre casă, în drumul său a trecut prin ținutul dragonului. Întreg tărâmul era plin de viață și de culoare, oamenii erau veseli, iar copiii alergau pe pajiștile înverzite. Spre crestele munților se zărea un dragon ce aluneca lin, printre norii pufoși. Era limpede că oamenii și dragonul trăiau acum în pace și armonie. Eroul nostru era mai fericit, pentru că a putut să ajute la împăcarea dintre dragon și întreg regatul.

Cu gândul la familia ce îl așteaptă acasă, Constantin a străbătut drumul mult mai repede. Când a ajuns în satul său era fericit să își îmbrățișeze soția și copilul bolnav. Nu a mai stat pe gânduri și i-a dat copilului să bea din ulciorul cu apa pură, efectul a fost imediat. În zori, Constantin și Elena au fost treziți de gânguritul copilului.

Plin de recunoștință, Constantin, merge să-i returneze cartea, bătrânei și să-i mulțumească pentru ajutor.

Astfel toată lumea a trăit fericită până la adânci bătrâneți .

BINELE ÎNVINGE RĂUL

de Bălașa Sabina

A fost o data de mult, pe vremea când părul făcea mere și rachita micșunele. O Zână cu darul frumuseții și bunătății sufletești, care era prinsă într-o vrajă răutăcioasă făcută de o vrăjitoare gârbovită și malefică, să îndeplinească toate dorințele egoiste și rele ale regilor până o vor lua îngerii. Aceasta se simțea mereu extenuată din cauza magiei pe care o folosea pentru dorințe. Într-o zi aceasta se gândi să plece într-o poieniță sperând că acolo armonia bună o va atrage.

Așa că merse ce merse până ajunse într-un luminiș plin de flori care mai de care mai frumoase și înmiresmate, ea se așeză pe iarbă la umbra unui tei și adormi într-o clipită. Peste două ceasuri veni un fluturaș care îi zbură prin păr și aceasta se trezi bine dispusă și își continuă drumul prin poiană, cu gândul că poate va întâlni pe cineva să o scape de vraja cea rea. Ea se mai plimbă un pic și întâlnește un negustor, atunci zâna îi spuse:

– Dragă negustor bun și cinstit, eu sunt prinsă într-o vraja și te rog să îmi dai viața pentru a scăpa, în schimb eu îți pot vindeca soția bolnavă dacă mă ajuți cu acest lucru! Atunci negustorul îi răspunse pe un ton nepolitic:

– Cine ești? De unde știi că soția mea este bolnavă, de ce să te omor ca să-mi taie mie capul sfetnicul regelui? Nici vorbă!

Apoi trista zână își văzu de drum, peste ceva timp întâlni o prințesă:

– Scumpa mea prințesă, te rog ucide-mă și îți promit că îl voi face pe tatăl tău să fie de acord cu logodna ta!

– Dragă zână, pentru că tu îți dorești să mori te-aș ajuta ca să îți faci un bine, dar nu am voie să teucid, deoarece sunt prințesă!

Zâna realizează într-o secundă că ceea ce își dorea ea, era o mare prostie. Mai bine vrăjită în continuare, decât să moară!

Mai merse puțin și întâlni un print al cărui chip degaja o blândete fantastică. Acela era sortitul ei!

– Bunule print, te rog căsătorește-te cu mine ca să scap de acea groaznică vrajă. Dacă tu faci asta pentru mine eu îl voi convinge pe tatăl tău să te facă rege.

Printul răspunde:

– Dragă zână, îți voi îndeplini dorința, deși eu nu îmi doresc să fiu rege, dar cu siguranță îmi doresc să îmi petrec toată viața alături de tine.

– Frumosule print, eu și universul îți vom fi recunoscători!

PĂDUREA ÎNTUNECATĂ

de *Bordeianu Mihai-Marius*

A fost odată un român care locuia pe un vârf de munte, avea o soție frumoasă și doi flăcăi de înșurătoare.

Omul nostru Dumitru, zis și Mitică nu era deloc tânăr, avea cam 50 de ani, ochii albaștri de culoarea cerului senin, înalt și athletic, cu părul brunet, care în timp a devenit cărunț. Era căsătorit cu mândra lui de 25 de ani, cât era și vârsta celui mai mare flăcău, iar cel mic avea 23 de ani.

Toată viața a muncit Dumitru românul nostru, iar acum are nevoie doar să-și băieții la casa lor, fericiți și să aibă nepoții. Totuși, niciunul dintre băieți nu dădea semne că vrea să plece și să-și întemeieze o familie, așa că omul nostru i-a trimis în lumea mare să-și găsească mândre de înșurat.

Pe băiatul cel mare îl cheamă Andrei, iar pe cel mic Radu. Supărați că trebuie să plece, au luat-o pe jos, pe cărarea din Pădurea întunecată.

Când s-au pornit ei, soarele de abia răsărise, dar era un drum de 2 zile până să ajungă la cel mai apropiat sat învecinat. Timpul trecea, pădurea se întuneca, iar băieții s-au culcat într-o mică poieniță, sub un falnic stejar. Nu a trecut mult timp și fix lângă ei a căzut un alt stejar. S-au trezit speriați, să vadă ce se întâmplă. Stejarul strălucea și lumina puternic schimbându-se de la albastru la verde. Ne mai văzând așa ceva niciodată, băieții au vrut să fugă, dar fiind foarte curioșii au mai zăbovit puțin să vadă ce se întâmplă.

Din copac iese și mai multă lumină, una orbitoare. Stejarul era casa unor ființe mici, cu aripi ca de libelulă și coliere de flori, salopete în culorile curcubeului și mici baghete în mâini.

– Ce se întâmplă? a întrebat Radu, mai agitat din fire.

– Nu știu, par a fi niște creaturi din poveștile spuse de mama când eram mici, răspunse Andrei.

Într-un moment au fost învăluiți de micile creaturi, care zburau haotic.

– Ce vor de la noi? Întrebă Radu.

– Ajutați-ne, ajutați-ne... casa noastră... se auzea de la creaturi. Casa noastră, stejarul nostru mult iubit, nu mai are forță. Cineva i-a luat toată puterea.

– Cum adică? Ce tot spuneți? replică Andrei.

– Noi suntem zânele din pădurea întunecată. Stejarul nostru era fermecat. Acesta găzduia zeci de familii de zâne. Noi am pus toată puterea

noastră în acest copac, să ne facem un cămin și să ne protejăm de spiridușii cei răi.

– Spiridușii cei răi? Spune-ne mai multe, replicară amândoi.

– Spiridușii cei răi locuiesc în câmpia cu ciulini, având casele sub pământ. Aceștia ne urmăresc peste tot, ne vor magia pentru a scăpa de ciulini și a pune stăpânire pe tot ținutul. Suntem fără apărare în față lor.

– Și de ce nu scăpați de ei cu magia? se grăbi Radu să întrebe.

– Nu putem. Magia noastră este doar pentru a face bine, nu putem să o folosim pentru a distruge.

– Cum vă putem ajuta? întrebă fiul cel mare.

– Vorbiți cu spiridușii să nu ne mai distrugă strejarul, l-au mai dărâmat, dar am reușit să-l reparăm, însă nu știm cât o să mai reziste.

– Bine, vom încerca să rezolvăm problema voastră.

Regina zânelor le-a dat o hartă după care să se ghideze pentru a ajunge la câmpia ciulinilor.

Drumul nu era foarte lung, flăcăii au ajuns imediat, iar casele spiridușilor semănau cu găurile de șarpe. Acestea erau dese și adânci.

– Spiriduși! Spiriduși! Ieșiți afară!

Spiridușii au ieșit din case, dar stăteau în pragul caselor lor din pământ.

– Ce vreți străinilor?

– Venim din partea zânelor. Vrem să vă întrebăm de ce tot le distrugeți casa? zise grăbit Radu.

– Noi suntem mici, iar ciulinii ne rănesc. Nici nu putem părăsi casele de cele mai multe ori. Zânele au magie și ar putea să ne ajute, dar nu vor nici să ne asculte.

– Dar voi vreți să puneți stăpânire pe tot ținutul – spuse Andrei.

– Da, asta pentru că vrem să ne construim case la suprafață, cu fântâni și grădini frumoase. Noi, spiridușii suntem foarte pricepuți la construit și am vrea să ne creăm un ținut cu construcții care mai de care mai frumoase.

– Atunci vom vorbi cu zânele să vă ajute.

Din partea spiridușilor nu se auzi nimic, doar un mârâit neîncrezător.

Andrei și Radu s-au întors la zâne, spunându-le în detaliu toate cele relatate de spiriduși.

Regina zână se consultă cu regatul, și după care spuse:

– Regatul meu este de acord, și vom veni cu voi.

Zânele au ridicat baghetele și au făcut ca toți ciulini să dispară.

– Mulțumim zânelor. Acum ne putem crea regatul mult visat, spuse regele spiriduș.

– Dacă tot v-am ajutat, ne puteți construi și nouă câteva case? Soarele ne dă putere, iar întunericul pădurii ne limitează puterile.

– Regina zână, vom fi încântați să vă facem casele.

Astfel cele 2 regate s-au unit, creând un ținut fermecător plin de flori, fântâni de ciocolată și râuri cristaline.

Luându-și la revedere, cei 2 frați au pornit în căutarea mândrelor din satul învecinat.

Timpul a trecut, iar acum, la cinci ani de la căutarea frumoaselor domnițe care să le lumineze viața, Andrei și Radu stau pe vârful de munte, creându-și case lângă cea a tatălui lor, având soții iubitoare și copii fericiți.

Dumitru este cel mai fericit bunic, iar visul său s-a împlinit!

PRINȚUL MEDI ȘI PRIETENUL PROSTUȚ

de *Halvaei Amir Ali* (9 ani)

A fost odată un băiat român foarte, foarte frumos, cu părul galben ca razele soarelui și cu ochii căprui, pe nume Medi. El trăia într-un palat foarte mare și îi plăceau foarte mult armele și caii. Totodată, acesta era îndrăgostit de o prințesă pe nume Ana, dar dacă voiai să te căsătorești cu ea trebuia să îndeplinești cele trei dorințe ale regelui.

Prima dorință a regelui era aceea de a merge într-un castel aflat la marginea orașului, despre care se spunea că ar fi invadat de o mulțime de creaturi misterioase, pentru a afla misterul morților din castel.

A doua dorință a acestuia era să aducă înapoi soarele și luna care au fost furate de către un hoț.

Ultima dorință a regelui era de a descoperi ce tatuaj ascundea prințesa sub mâna stângă.

Cel care nu reușea să îndeplinească dorințele regelui era dus la o vrăjitoare care îl transforma într-o reptilă pentru toată viața.

Prințul Medi s-a hotărât și s-a dus și el la rege să-i spună că el îi poate îndeplini dorințele în trei zile. Mergând la castel a fost foarte surprins să descopere că acel castel era imens – avea 172 camere, fără uși, cu intrări prin pereți, toate obiectele erau cu susul în jos, vopsite în culoarea verde și albastru, iar mansarda era în partea de jos a casei și subsolul sus.

La un moment dat luminile din castel începură să se stingă și să se aprindă și se auzeau și niște zgomote foarte puternice. Atunci prințul își dădu seama că ceva nu merge bine și că se află în pericol. Speriat a încercat să fugă, dar l-au întâmpinat o mulțime de creaturi ciudate care l-au capturat și l-au dus pe un tărâm necunoscut.

Acolo a descoperit că a fost capturat de către extratereștri. Aceștia au început să-i povestească despre lumea lor și despre faptul că noaptea devin extratereștri zburători și ziua devin extratereștri de uscat. Prințul reușește să-și facă un prieten care este puțin prostuț și care se hrănește cu foarte multă supă de varză, iar de câte ori mănâncă zahăr crește foarte mult. Uneori prietenul prostuț reușește chiar să uite și cum îl cheamă. Acesta însă îi divulgă secretul din castel și îi povestește cum erau otrăviți toți locuitorii din castel de către un slujnic, care jurase că se va răzbuna pe toți locuitorii din acel oraș. Așa a reușit să îndeplinească prima dorință a regelui.

De la noul său prieten mai află că tot acel slujnic rău furase soarele și luna și le ascunsese pe tărâmul necunoscut, într-o cutie pe fundul unui ocean. Aflând toate acestea, Medi a plecat în căutarea lor însoțit de prietenul prostuț, care i-a fost de mare ajutor. Această aventură l-a făcut să înțeleagă că apropierea dintre om și creaturi ciudate nu este periculoasă. Cei doi hotărăsc să scoată luna și soarele din cutie și să le pună în farfuria lor zburătoare, pentru a le duce ca dovadă regelui. Tot cu ajutorul prietenului său prostuț, Medi reușește să ajungă înapoi în orașul său.

Pentru a îndeplini cea de a treia dorință a regelui trebuia să ajungă în camera prințesei. Acesta a apelat la ajutorul unui fierar și a confecționat un leu din aur, în care avea o ascunzătoare unde se putea băga fără a fi văzut. Prințul Medi s-a ascuns în acest leu și cu ajutorul prietenului său prostuț a fost dus la palat și dăruit prințesei. Prințesei i-a plăcut mult așa că l-a luat în camera ei. Când prințesa dormea, prințul Medi a ieșit din leu și s-a uitat sub mâna ei și a văzut tatuajul prințesei.

Acum că a reușit să îndeplinească toate cele trei dorințe, pleacă către rege pentru a duce dovezile. Regele când a văzut s-a mirat foarte tare, dar s-a bucurat că fiica sa și-a găsit un soț adevărat. Regele a ordonat ca slujnicul din castel să fie transformat într-o reptilă și nunta lor să aibă loc chiar în ziua următoare.

Nunta a ținut trei zile și trei nopți și toți s-au distrat foarte tare, chiar și prietenul prostuț care a participat și el la nuntă.

BUNĂTATEA VINE DIN INIMĂ

de *Vișan Ananda Teodora* (10 ani)

A fost odată o româncuță pe care o chema Maria. Ea era o fată de țărani cu venituri modeste, dar foarte frumoasă.

Într-o zi Maria se duse într-o plimbare prin pădure. Lângă un copac găsește un pui de vultur. Maria caută cuibul dar acesta este de negăsit.

După mult timp Maria găsește cuibul puiului, dar el era foarte departe, pe munte. Fata se îndreaptă către cuib fără să știe la câte teste de bunătate va fi supusă.

Pe drum ea vede un cioban care își batea câinele. Maria, când vede acest act, întrebă ciobanul:

- Domnule, de ce vă bateți câinele?
- Păi câinele acesta a lăsat lupul să îmi mănânce o oaie.
- Dacă binevoiești, îți cumpăr eu câinele acesta. Cât ceri pe el?
- Un ban de aur. Nici mai mult, nici mai puțin!

Maria avea, din întâmplare, doi bani de aur la ea, așa că-i dădu banul ciobanului și plecă mai departe, spunându-i câinelui astfel:

– Câine, să știi că eu nu am mâncare să îți dau. Dacă vrei, du-te în sălbăticie .

– Eu nu am nevoie de mâncare. Bunătatea ta este mai mult decât trebuie.

Mai merseră ce merseră, până când în drumul lor au văzut o femeie cu un șarpe care striga:

- Ajutor! Ajutor! Să mă salveze cineva!
- Când a auzit acestea, Maria a întrebat femeia:
- Dacă binevoiești, îți cumpăr eu șarpele, cât ceri pe el?
 - Un ban de aur. Nici mai mult, nici mai puțin!

Fata i-a dat banul și i-a zis șarpelui:

- Ești liber, poți să pleci!
- Mulțumesc, dar înainte de a pleca vino cu mine și cere-i tatălui meu inelul său.

Ajunși acolo, fata primește inelul fără să știe că este magic.

În timp ce mergea, zise:

- Aș vrea să fie o cascadă lângă mine!
- Și așa a fost. Atunci și-a dat seama că era un inel magic.

Maria a dus vulturul la mama lui.

Faptele fetei au ajuns și la urechile prințului. El s-a îndrăgostit de fată și fata era îndrăgostită de prinț, așa că a fost o nuntă mare.

Astfel, Maria a trăit fericită până la adânci bătrâneți!

O POVESTE A NEAMULUI MEU

de *Petru Mihail Țîmpău* (11 ani) și *Ioan Cristian Țîmpău* (10 ani)

A fost odată ca niciodată un om voinic și bun.

Era în puterea vârstei, înalt și lat în umeri. Privirea îi era ageră, mersul apăsat și, când trecea pe ulițele satului, oamenii îl priveau cu admirație. Știau că pot să-i ceară ajutorul. Știau că pot să aibă încredere în forța lui.

Flăcăul se numea Mircea. Vorba lui era vorbă și nimeni nu-i punea la îndoială spusele.

Mircea deschisese ochii pe meleaguri cu soare, verdeață, ape limpezi și oameni mândri.

Îi plăcea să cutreiere neobosit și să străbată păduri adânci, ascultând foșnetul copacilor. Glasurile animalelor i se păreau încântătoare și fiecare faptură cunoscută îi dezvăluia câte o taină.

Într-o zi, în fața adăpostului unde Mircea se retrăsese pentru un strop de odihnă, apăru, mișcându-se greoi, un urs.

Acesta, cu un mormăit teribil, îl făcu pe tânăr să iasă afară îngrijorat:

- Ce s-a întâmplat, bătrânul meu prieten? îl întrebă voinicul.
- Copile, nu mai pierde vremea! Du-te și dă de știre alor tăi că asupra acestui loc se vor abate mari încercări.
- Despre ce vorbești tu? îl întrebă tânărul cel înțelept pe urs.

– Mi-au trimis veste ceilalți frați ai mei că mulți dușmani ai acestei țărișoare stau și așteaptă momentul potrivit pentru a năvăli asupra ei! Vor să o cotopească, să jefuiască tot și să ducă în robie locuitorii, mormăi ursul.

– Știu ce e de făcut! spuse Mircea. Voi da sfoară-n țară să se strângă toți bărbații în stare a purta asupra lor o armă. Orice va fi folosit! Știu că pământeni mei vor lăsa la o parte toate neînțelegerile și se vor strânge ca să-și apere glia. Am să vorbesc și cu vecinii mei, pe toți ne doare după aceste locuri! mai spuse el.

Și astfel, tânărul porni spre cele mai apropiate așezări pentru a transmite oamenilor să se pregătească să-și apere avutul.

Să fi văzut atunci zarva stârnită peste tot!

Fiecare, după puterile lui, lua parte la pregătiri! Tinerii s-au apucat să taie copaci pentru a pregăti focuri. Fierarii băteau pe nicovale și făureau unelte: săgeți, sulite, săbii oțelite și platoșe rezistente. Bătrânii înțețeau focul. Femeile coceau pâini pentru hrana oștenilor, iar copiii, de colo-colo, alergau, ducând de la unii la alții cele necesare.

Nu se știe cum, în mijlocul oamenilor apăru, strecurându-se cu viclenie, neîncrederea. Ea începu să roadă încet-încet din hotărârea fiecăruia, pentru că nu exista om care să nu se gândească la numărul uriaș al cotropitorilor.

Văzând acestea, Mircea puse să sune buciul, iar oamenii se adunară să-i asculte vorbele:

– Oameni buni! tuna vocea înțeleptului voinic. Nu vă temeți și nu vă înspăimântați! Aici, pe pământul nostru suntem siguri că nu ni se va întâmpla nimic! Totul ne poate apăra! Copacii ne ascund! Soarele, pe noi ne încălzește, dar pe potrivnicii noștri îi va pârjoli! Noaptea ne este prietenă nouă, iar pe cei care ne vor răul, îi va împiedica să vadă și la o lungime de băț!

Vorbindu-le așa, Mircea îi făcu să le tresalte pieptul de mândrie și recunoștință!

Oamenii și-au adus aminte că în vremurile de restriște își puneau la adăpost pruncii și femeile, în munți, în inima codrului și-și trimiteau semnale folosind glasurile animalelor.

Încleștarea a fost crâncenă, lupta parcă nu mai contenea! Dușmanii erau dezorientați. Iscoadele lor nu aveau de unde să știe că luptau împotriva oricărei făpturi din natură! Când nu mai aveau cu ce lupta, oștenii lui Mircea se retrăgeau în munți, la adăpostul pădurii. De acolo, ocoleau și le cădeau în spate atacatorilor!

Bătălia a fost câștigată de oamenii acestor locuri, iar cotropitorii, alungați.

Tânărul Mircea ajunsese Voievod al Țării Românești cu numele de „Mircea cel Bătrân“, nume datorat înțelepciunii pe care o avea.

JAMUXI

de *Voina Rebeca Maria, Pohoată Anisia Andreea, Mazilu Diana Andreea, Ionilete Eric Ștefan, Suditu Natalia Cătălina, Alexe Cristian Mihai, Simion Natalia Maria și Tudor Georgiana Daniela*

A fost odată ca niciodată o fetiță din România pe nume Irina care era o cititoare împătimită și visa foarte mult cu ochii deschiși. Ea avea părul roșu ca focul lung până la șold și cârlionțat și ochii verzi ca smaraldul. Singurul ei prieten era un câine pe care îl chema Jamuxi. Într-o seară, când citea o carte despre extratereștri, a adormit. Când a deschis ochii a observat o lume cu totul și cu totul diferită cu căsuțe în copaci și mașini zburătoare care semănau cu niște file gigantice de sticlă. A văzut și căsuța ei și când, mânată de curiozitate a intrat în ea, mare i-a fost mirarea să-l vadă pe Jamuxi, prietenul ei care zăcea bolnav.

Știa că bunica ei era foarte pricepută în îngrijirea animalelor așa că s-a gândit să meargă la ea și să-i ceară ajutorul. Zis și făcut.

Ajungând la ea acasă, a întrebat-o:

– Bunico, ce pot să fac? Jamuxi e bolnav.

– Adu lăstarul meu cel magic care te poate teleporta pe planeta uitată unde vei găsi licoarea magică care îl va vindeca.

Bunica scoate o hartă mare din biblioteca sa, o întinde pe masă și îi arată Irinei drumul spre licoarea magică. I-a mai spus Irinei că licoarea este păzită de un broscoi care s-a aliat cu un unicorn și că va fi greu să treacă de ei.

După ce i-a urât succes, Irina s-a teleportat pe planeta uitată.

Acolo era o pădure plină de licurici care străluceau ca razele soarelui și deodată a auzit un foșnet prin tufișuri și niște voci subțirele care râdeau. Au mai mers câțiva pași și din spatele unui pom uriaș au apărut trei perechi de urechiușe lungi și pufoase. Erau trei iepurași care se jucau în iarbă cu licuricii. Iepurașii au observat-o pe fată și au luat-o imediat la întrebări. Toți vroiau să știe cine era și de unde venea dar mai ales ce intenții avea pe planeta lor. Irina le-a răspuns cu răbdare și i-a întrebat dacă se pot alătura călătoriei ei. Din cei trei iepurași doar cel mijlociu a spus că aventurile sunt minunate și că i-ar place să meargă cu ea. Au mâncat împreună fragi delicioși care pocneau în gură și lăsau miere și au băut apă limpede și rece de izvor. Când s-au ridicat de la masă, au văzut un unicorn alb cu un corn auriu fermecător. Unicornul le-a spus cu un glas mios că s-a rătăcit în

pădure și să îi dea și lui fragi pentru că îi era foarte foame. Irina și iepurașul au acceptat imediat și în timp ce îi dădeau fragi i-a întrebat unde merg iar ei au răspuns că vor să ia licoarea magică pe care o păzea broscoiul cel țâfnos. Unicornul le-a spus că știe cu ce îi poate ajuta:

– Am să vă teleportez direct la castelul broscoiului.

Irina și iepurașul nici nu au apucat bine să zică ceva că s-au și pomenit în fața unui căpcăun care urla la ei să nu treacă de râul lui. Văzând o asemenea primejdie, iepurele i-a șoptit Irinei că se poate transforma într-o navă spațială care se numește Iepunava. Era o moștenire de familie. Atunci au trecut râul cu Iepunava și au ajuns într-un deșert unde viața era foarte grea.

Irina a scos două eșarfe albe și i-a dat una iepurașului și una a păstrat-o pentru ea. Au tot mers până au întâlnit un dragon roz care plângea amarnic. Când l-au întrebat de ce plânge, dragonul a spus:

– Regele broscoi mi-a luat suflul de foc și mi-a pus ghicitori în buzunare. Mă simt atât de ciudat și îmi îngreunează pantalonii. Pe unele nici nu pot să le înțeleg așa că pun pe altcineva să le dezlege.

– Sunt sigură că îți vor reveni la loc puterile, a spus Irina și l-a îmbrățișat. În clipa aceea, dragonul și-a recăpătat puterile, pentru că puterea îmbrățișării fusese cu adevărat sinceră și a fost ca o magie de care nu știau. Au stat împreună la povești și dragonul s-a oferit să meargă cu ei.

Tot mergând, au văzut două stele suprapuse care aveau în vârf o lumină albă strălucitoare. S-au teleportat imediat acolo și în clipa în care au încercat să pună mâna pe lumina strălucitoare, broscoiul i-a înhățat imediat și i-a aruncat pe toți în temniță. Trei zile și trei nopți s-au tot gândit cum să scape de acolo.

În cele din urmă, dragonul și-a dat o palmă peste frunte:

– Iar am uitat că am puteri și le-am recăpătat de curând.

A deschis palma și o lumină de foc s-a prăvălit peste lacătul temniței și ușa s-a deschis cu un scârțâit îngrozitor. Irina și iepurele au ieșit afară urmați de dragon și iepurele a fluierat până a apărut iepunava care i-a cules imediat din drum și i-a dus până la capătul stelei strălucitoare pe care o apăra din răspuțeri broscoiul țâfnos. Când să pună mâna pe licoare, mai avea foarte puțin s-o atingă, Irina a auzit o larmă îngrozitoare și când s-a uitat în jurul ei a văzut armata unicornului ca o perdeă deasă de pomi în jurul cerului luminat în culoarea asfințitului. Păsările zburau mai jos speriate și ciripeau între ele despre bătălia care avea să aibă loc cât de curând.

Irina s-a speriat atât de tare că a alunecat câteva trepte mai jos pe culoarul format din coada dragonului și a început să strige tare la iepure. Dragonul s-a răsucit și formând o spirală care o ținea bine pe Irina, s-a năpustit asupra celor mai apropiați luptători din armata unicornului suflând asupra lor o jerbă de foc care i-a mistuit pe loc. Iepurele nu se mai vedea nicăieri, deși Irina se uita bine peste tot prinsă ca un pui la adăpostul cald din care nu dorea să scape.

Dragonul a reușit cu un salt pe vârful cozii să se înalțe până la lumina strălucitoare din vârful celor două planete și să ia licoarea pe care Irina o dorea atât de mult și au pornit rapid înapoi pe pământ unde iepurele rămăsese de la bun început.

Când l-a văzut Irina pe iepure l-a îmbrățișat și l-a certat pentru că fusese foarte îngrijorată din cauza lui.

– Unde ai fost? Aproape că uitasem de licoare tot uitându-mă după tine, i-a spus Irina iepurelui.

– Draga mea, important e că tu ai licoarea acum iar eu sunt nevătămat. Am stat la sol și i-am trimis tot timpul date dragonului despre soldații unicornului care apăreau de peste tot. Știi, urechile mele funcționează ca niște antene. Dar pentru că tot veni vorba: unde ați mai auzit voi de unicorni care să fie de partea răului?

– Vă spun eu, interveni dragonul imediat: e simplu, era un unicorn deghizat. S-a gândit că așa o să câștige încrederea noastră și după aceea o să ne învingă mai ușor.

– Hai, a spus Irina, acum nu mai contează, să mergem la Jamuxi să-i dăm licoarea de care are nevoie să se vindece. Încă ceva, a mai spus Irina și cei doi s-au oprit să o asculte pentru că ea nu mai înainta deloc: ne putem gândi că poate și unicornul a fost în aceeași situație ca a dragonului înainte să îl îmbrățișez. Poate pentru că nu l-a îmbrățișat nimeni, a rămas rău și a strâns în jurul lui și alții ca el pe care nu i-a îmbrățișat nimeni și nu au descoperit puterea iubirii. Am o idee grozavă despre ce o să facem zilele viitoare dar acum haideți să-l salvăm pe Jamuxi!

AVENTURA LUI ANDREI ÎN ȚARA RUBIN

de Țone Adelina, Ciucă Matei, Gheorghe Ana și Popescu Matei

A fost odată ca niciodată un român pe nume Andrei. Într-o zi, el se plimba prin pădure și a găsit o oglindă. Când s-a uitat în ea, a văzut niște rubine vii.

În următorul moment, Andrei a fost înghițit de pământ. Neștiind unde se află, băiatul a întrebat un locuitor:

- Unde sunt, îmi puteți spune?
- În Țara Rubin, spuse locuitorul.
- Dar de ce toți sunteți rubine?
- Întreabă vrăjitoarea!

Fără să stea pe gânduri, Andrei a plecat în căutarea vrăjitoarei, cu ajutorul sfaturilor rubinului. Pe drum, acesta s-a întâlnit cu un rubin singur, de un gri închis.

- De ce nu ai o culoare veselă, ca ceilalți locuitori? întreabă Andrei.
- Pentru că așa m-am născut, dar vreau să ajung la vrăjitoare pentru a-mi schimba culoarea! Mă poți ajuta?
- Desigur! Și eu tot acolo merg. Urmează-mă!
- Bine!

Ajunși la vrăjitoare, Andrei o întreabă cum poate să se întoarcă în țara lui.

– Tu ai ajuns aici uitându-te într-o oglindă fermecată, iar pământul te-a adus în țara noastră. Aici locuitorii sunt oameni transformați în rubine. Dacă nu vrei să te transformi și tu în unul dintre ei, trebuie să ajungi la cealaltă oglindă fermecată, să o întorci invers, pentru a putea să te ridici la suprafață și să te uiți în ea, toate înainte de apusul sorelui.

- Unde se află această oglindă? întreabă Andrei.
- La Arborele din rubine, răspunse vrăjitoarea.
- Mulțumesc! spuse și plecă băiatul, lăsându-l pe rubin să îi ceară vrăjitoarei ce dorea.

Arborele se afla foarte aproape de castelul în care se afla, dar Andrei o luă la fugă pentru că soarele începea să apună. Îi era frică să nu se transforme în rubin. Arborele se afla în mijlocul unui râu, așa că băiatul trebuia să înoate până acolo. Pe mal se aflau doi rubini verzi care păzeau oglinda.

- Cum pot să ajung la arbore fără să mă ud? întreabă băiatul.

– Dacă vrei să ajungi la locul protejat, la o ghicitoare răspuns trebuie dat.

– Bine! Accept provocarea!

– *Cine poate transforma de la un gri închis
Culoarea unui rubin, cu verde aprins?*

– Vrăjitoarea! răspunse băiatul sigur pe el.

Andrei păși pe podul apărut și oglinda se întoarse, când apăsă pe un romb. Apăruse o lumină pe el din oglindă și pământul îl trase în sus, ajungând în țara lui.

El a deschis ochii și și-a dat seama că totul a fost doar un vis!...

POVEȘTEA MARIEI

de *Adelina Cecoi* (11 ani)

A fost odată un biet păstor. El avea două fete frumoase, una avea părul auriu ca soarele, iar cealaltă – negru ca abanosul. Păstorul le iubea foarte mult pe amândouă.

Într-o dimineață frumoasă de vară păstorul le-a luat și pe ele pe pajiște.

Peste o bucată de vreme, pe marginea drumului a oprit un prinț chipeș. S-a apropiat de ei și a întrebat:

– Ziua bună, îmi vindeți aceste oi?

– Ne pare rău, dar nu putem vinde niciuna! A spus una dintre fetele păstorului.

Prințul, indignat, a vrut să se răzbune. A dus trăsura mai încolo ca să nu o vadă nimeni. S-a ascuns într-un tufiș, așteptând.

– Ana, Maria, eu merg până la râu să aduc puțină apă. Să nu lăsați oile nesupravegheate, a spus păstorul și a pornit spre râul din apropiere. Atunci prințul a sărit din tufiș. Fetele s-au speriat. El a răpit-o pe una dintre ele și a fugit cu trăsura sa.

Când păstorul a venit înapoi cu apa și a văzut-o pe Ana plângând, a întrebat-o ce s-a întâmplat. Fata i-a povestit totul cu lux de amănunte și s-au pus amândoi pe plâns. Ajunși la castel, prințul a încuiat-o pe Maria într-o camera frumoasă cu pereții pictați de un pictor renumit.

Fata a plâns și a tot plâns până când a adormit pe canapeaua pufoasă de lângă geam.

Servitorii de la castel îi aduceau zilnic bucate alese, iar prințul avea grijă să nu-i lipsească absolut nimic.

Într-o zi prințul a intrat în camera ei. Văzând-o plângând i se topea inima.

– Ce s-a întâmplat?

– Îmi e dor de Ana și de tatăl meu...

– Poate se vor învăța minte să nu refuze un prinț! a mormăit el. Fata a început să plângă și mai tare. Remus, prințul, se ridică și ieși din camera unde se afla Maria. Îi era milă de biata fată, dar nu voia să-și încalce orgoliul. Se simțea vinovat.

Numai sfetnicul său îi cunoștea secretul. Remus era îndrăgostit de Maria. Următoarea zi prințul a chemat-o pe fată să ia micul dejun cu el la

masa familiei regale. Fix înainte să intre ea în sufrageria regală, Remus a pus un inel în paharul cu suc de portocale care trebuia să fie servit de Maria.

Astăzi fata a hotărât să poarte cea mai frumoasă rochie dintre cele care erau în dulapul ei. S-a așezat grațios la masă. După ce a mâncat i s-a făcut sete. A băut puțin din pahar și a găsit inelul. A fost atât de fericită... Prințul i l-a pus pe deget și a spus:

– Vrei să fii regina mea?

– DA, DA, DE O MIE DE ORI DA! Nunta a avut loc chiar următoarea zi. A durat trei zile și trei nopți. Remus a invitat și familia Mariei.

De cum au intrat, Maria a alergat bucuroasă spre ei și i-a îmbrățișat.

– Vai, scumpa mea, ne-a fost atât de dor de tine! A spus bătrânul păstor cu lacrimi în ochi.

FĂT-FRUMOS ȘI CEI CINCI PEȚITORI

de *Cezara Tulbure* (10 ani)

Au fost odată ca niciodată, peste șapte mări și șapte țări, șase zâne care au fost răpite de un balaur. Regele, tatăl lor, promitea celui care va reuși să-i salveze fiicele jumătate de împărăție și pe una dintre ele de soție.

Mulți flăcăi și-au încercat norocul, dar nu au reușit. Într-o zi, s-a gândit și Făt-Frumos, fiul împăratului din regatul vecin, să-și încerce norocul. Acesta s-a dus la grajdurile împărătești să-și caute un cal. A găsit unul răpciugos, de care i s-a făcut milă. Calul, văzând acest lucru, i-a spus:

– Dacă cauți cele șase zâne, eu te voi îndruma însă, în schimb, vreau una dintre zâne de soție.

Prințul s-a gândit că i-ar prinde bine ajutorul calului. Vietatea s-a scuturat și s-a făcut un cal frumos, de la soare te puteai uita dar la dânsul ba. Au pornit ei la drum și au ajuns lângă o pădure deasă. Calul i-a spus că trebuie să meargă până în inima pădurii. Când ajunse acolo, prințul văzu un pisoi năzdrăvan care îi arătă în ce direcție să meargă pentru a ajunge la fete. Și acesta ceru în schimbul ajutorului să se căsătorească cu una dintre zâne. El vru să fie luat de către Făt-Frumos în călătoria sa.

Nu trecu mult și văzură o altă pădure. Calul i-a spus lui Făt-Frumos că se va întâlni cu un porumbel. După cum prevăzuse acesta, peste un timp se întâlniră cu porumbelul. El i-a dat o sabie prințului în schimbul aceleași promisiuni. Și așa porniră mai departe, Făt-Frumos, calul, pisoiul și porumbelul, pentru a salva zânele. Mai târziu s-au întâlnit cu un șarpe. Acesta i-a dat prințului un arc cu săgeți. După aceea, s-au mai întâlnit cu o broască, care i-a dat prințului un scut, cerând și ea o zână de soție. Așa și-au continuat drumul cei șase: Făt-Frumos, calul, pisoiul, porumbelul, șarpele și broasca.

Au mers trei zile și trei nopți până au ajuns la castelul balaurului, care răpise zânele. Acolo, calul l-a povățuit pe prinț cum să învingă balaurul, avertizându-l că lupta cu acesta nu va fi deloc ușoară. A intrat prințul în castel, unde s-a luptat cu balaurul o săptămână întreagă, până a reușit să-l nimicească. A eliberat zânele și au pornit spre împărat.

Acestea nu au vrut să se căsătorească cu lighioanele care l-au ajutat pe prinț, dar, când au ajuns pe tărâmul împărăției, calul, pisoiul, porumbelul, șarpele și broasca s-au transformat în cinci tineri înalți, vâjnoși și frumoși.

Ajunși la împărat, s-a organizat nunta fiecăruia. S-au veselit, au ospătat și au nuntit șapte zile și șapte nopți. Zânele, care scăpaseră din ghearele balaurului, hotărâra să construiască șase catedrale în cinstea vitejilor lor soți.

Prima, soața lui Făt-Frumos, a decis să facă o catedrală cu pereți din bronz și acoperiș din aur, situată pe unul dintre dealurile țării.

Cea de-a doua zână, soția tânărului care fusese cal, hotărî să construiască o catedrală cu pereții de aramă și acoperiș din oțel pe al doilea deal al regatului.

Zâna a treia, soția tânărului care fusese pisoi, luă hotărârea de a face o catedrală cu pereții din piatră și acoperiș din argint, situată pe cel de-al treilea deal al tărâmului.

Zâna a patra, soția tânărului care fusese porumbel, decise să construiască o catedrală cu pereții din marmură și acoperiș din safir, pe al patrulea deal al țării.

A cincea zână, soția tânărului care fusese șarpe, vru să construiască o catedrală cu pereții tapetați cu piele, iar acoperișul învelit în cașmir. Aceasta să fie așezată pe cel de-al cincilea deal al regatului.

Ultima zână, a șasea, soția tânărului care fusese broască, hotărî să zidească o catedrală cu pereții acoperiți cu pietre prețioase, iar acoperișul presărat cu pietre simple, luate din râul care împarte ținutul în două. Această catedrală să fie amplasată pe al șaselea deal.

Pe ultimul deal al tărâmului, al șaptelea, au decis, împreună, să lase urmașii să construiască regatul viitorului, după placul inimii lor.

*Am încălecat pe-o șa
și v-am spus poveste-așa.*

CIZMELE FERMECATE

de *Daniel Tușinschi* (10 ani)

A fost odată un tânăr român care-i plăcea să călătorească în locuri frumoase, atractive și misterioase. Într-o zi a ajutat un orb să se ducă acasă de la locul de muncă. Când au ajuns la casa orbului, acesta, fiindu-i recunoscător, i-a dat o hartă veche în care era desenat un drum spre castelul Bran și pe opusul hărții era scris locul în care se află a doua hartă. Orbul i-a spus tânărului român:

- Mulțumesc pentru că mai dus până acasă!
- Cu plăcere, dar de unde ai această hartă?

– Eu sunt autorul hărților. În tinerețe am fost cartograf. Pe parcurs vei găsi câteva hărți. Dacă citești cu atenție ce este scris pe partea cealaltă a hărților, începând cu prima, la sigur că vei găsi cele cinci hărți care te vor duce la cizmele fermecate. Dacă le porți toată ziua curate, în ziua următoare vei găsi în cizme monede de aur .

Tânărul român s-a decis să caute cizmele. Și în ziua următoare s-a trezit, a luat micul dejun și s-a dus să caute cizmele. Când a ajuns la castelul Bran, a citit pe opusul hărții și acolo scria: „De-ai vrea să găsești a doua hartă va trebuie să te urci pe cel mai înalt turn din castel”.

El a întrebat cum să ajungi pe cel mai înalt turn din castel pe lucrătorii care se ocupă de curățenie și a găsit a doua hartă. În hartă era indicat un

drum spre vecinul orbului. Ajungând la destinație, bătu sfios la ușa și când se deschise ușa, acolo era un om în scaun cu roțile. Tânărul român și domnul în scaun cu roțile au servit o gustare. Tânărul român i-a povestit despre peripețiile lui și a întreat de a treia hartă și domnul în scaun cu roțile i-a dat cea de a treia hartă. În ea era indicat un drum spre castelul Peleş.

A mers cât a mers și a ajuns la castelul respectiv. Pe reversul hărții era scris: „Dacă vrei să găsești harta a patra trebuie să sapi unde vei vedea numărul patru desenat cu verde”. După ce a săpat, a găsit cea de-a patra hartă. În hartă era desenat un drum spre cel de al doilea vecin al orbului. Când a ajuns acolo a văzut un om care nu aude, el și-a dat seama după ce a zărit aparatul din urechea omului. Și tânărul român i-a arătat a patra hartă și omul care nu aude i-a dat cea de a cincea hartă. Pe hartă era desenat un drum spre mijlocul castelului Peleş și acolo avea să găsească desenat, pe cărămidă, o cruce albă. De data aceasta tânărul român a citit mai repede ce scria pe partea opusă a hărții. Când a ajuns acolo nu știa cum să scoată cărămida. Nu departe zărise o lopată, astfel a scos cărămida și acolo a găsit niște cizme.

Și-a amintit de spusele orbului. Tânărul român își dorea să le poarte toată ziua curate. Când s-a dus acasă, s-a culcat. Și când s-a trezit a găsit cizmele pline cu aur. Monedele de aur el le-a folosit pentru a construi o clădire pentru oamenii care stau în scaun cu roțile, orbii, oamenii care nu pot mișca unele părți ale corpului și pentru cei care nu aud. A oferit locuri de muncă acelor oameni care doreau să-și câștige pâinea cinstit.

Acele cizme el le-a transmis din generație în generație, până când monedele nu au mai avut valoare.

Ia aminte cititorule să-i faci bine aproapelui tău.

NICOLAI CEL VOINIC

de *Diomid Surdu* (12 ani)

A fost odată ca niciodată un făt foarte voinic.

Avea pe atunci vreo cinsprezece ani. Îl chema Nicolai. Era înalt și voinic ca bradul. Într-o zi, a auzit cum împăratul a spus:

– Doamnelor și Domnilor, vreau să vă anunț că acel care îmi va găsi fiica răpită de niște frați de balauri, aceluia îi voi da jumătate din împărăție și pe fiica mea de soție! Eu pot să vă spun doar că balaurii au plecat prin pădurea primejdioasă, iar de acolo, s-au făcut nevăzuți! Doar atât am văzut de pe terasa mea regală!

Nicolai, când a auzit vestea, imediat a plecat la palat. Odată ajuns acolo, a intrat cu îndrăzneală în palat. Regele era foarte trist.

– Să vă fie de bine, Maiestatea voastră! Am auzit în anunțul de astăzi, că fiica dumneavoastră a fost furată de niște frați de balauri, așa că aș dori să vă întreb dacă puteți să îmi dați un cal, o sabie bună și ascuțită și un buzdugan puternic pentru ca să pot pleca în călătoria primejdioasă.

– Cum să nu, îți voi da numaidecât!

– Mulțumesc.

– Cu plăcere! Să te întorci cu bine! Sper că îmi vei găsi fiica.

– Bine, mă voi strădui!

Așa că Nicolai a plecat în călătoria sa.

Mai întâi a luat-o prin pădurea primejdioasă. Pe drum el a întâlnit o bătrână de o sută de ani. Bătrâna l-a oprit și l-a întrebat:

– Tinere, ce cauți prin această pădure primejdioasă?

– Caut frații de balauri, pentru că ei au furat unică fiică a împăratului.

– Păi, atunci ia această cutie! Când vei aprinde un chibrit, imediat vei fi înarmat cu un scut și o armură de diamant.

– Mulțumesc, mătușică, dar nu cumva știi cum să ajung la palatul balaurilor?

– Desigur că știu! Pentru ca să ajungi la Palatul balaurilor, trebuie să treci mai întâi prin grădina înspăimântătoare și apoi să treci prin Poiana stranie, de acolo o iei la stânga spre Poienița cu flori negre, dar acolo să fii foarte atent, să nu atingi vreo floare, pentru că dacă o atingi, vei muri pe loc. De acolo trebuie să treci peste șapte țări și șapte mări și doar atunci vei ajunge la palatul balaurilor. Să urmezi sfatul meu și vei scăpa nevătămat.

– Mulțumesc mult pentru sfat, mătușică ! Îți promit că mă voi întoarce cu bine!

– Succes!

– Mulțumesc, la revedere!

Nicolai a pornit la drum. Ajuns în Poiana înspăimântătoare a văzut un pitic. Piticul i-a spus:

– Dar ce cauți în grădina aceasta? Această grădină este doar a mea. Cum de ai îndrăznit să calci cu piciorul în grădina mea? Acuș o să îți arăt eu ție! O să te fac Rob pentru tot restul vieții și asta o să îți fie de învățătură!

Când Nicolai a auzit asta, repede a luat-o la fugă. Piticul s-a luat după el și văzând că nu îl prinde, s-a enervat și a început să arunce cu ghinde ascuțite și otrăvitoare. Din fericire, nicio ghindă nu l-a nimerit, doar una cât pe ce să-l atingă.

Merse Nicolai cât merse, zi de vară până-n seară și a ajuns în Poiana stranie. După o tufă a văzut niște bondari de mărimea unui om. În poiană erau mulți arbuști, așa că și-a făcut un plan. Sărind din tufiș în tufiș a ajuns la capătul poienii. Odată ajuns în poiana cu flori negre, a văzut o păpușă vie care împingea pe toți care veneau, în florile negre. Păpușa s-a repezit la el și l-a împins în flori. Bine că în spatele lui era calul și a căzut pe el. Nicolai și-a dat seama că doar oamenii mor de la aceste flori, așa că a încălecat calul și a luat-o la fugă. După aceea, a trecut peste șapte mări și șapte țări ajungând la palatul balaurilor. Nicolai a intrat în palat și a văzut cum cei trei balauri dormeau, doar prințesa stătea legată. El s-a repezit la ea și a dezlegat-o. Tocmai în acest moment s-au trezit balaurii și au început să urle. Nicolai a aprins un chibrit și de îndată s-a înarmat cu armura de diamant; și-a scos buzduganul și l-a aruncat în unul din balauri. Balaurul l-a înghițit și a murit. Apoi și-a scos sabia și i-a tăiat gâtul celui de-al doilea balaur. Cu cel de-al treilea, lupta a fost mai crâncenă, dar Nicolai l-a omorât și pe acesta. După ce a câștigat lupta, a pus prințesa pe cal și a plecat înapoi la rege.

Regele a fost foarte încântat când și-a văzut fiica vie și nevătămată. Nicolai și prințesa au făcut nuntă mare, bogată și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți!

*Și-am încălecat pe-o șarpe
și v-am spus poveste-așa!*

PRINȚESA CURAJOASĂ

de Mădălina-Maria Revenco (8 ani)

A fost odată ca niciodată un rege frumos la chip și suflet. Și era iubit de toți supușii săi, pentru bunătatea și grija pe care o avea față de popor. Și avea regele cel Milostiv, că așa era numit, o fiică frumoasă ca o floare de primăvară și înțeleaptă de nu avea seamăn pe lume.

Și toate mergeau bine până în ziua când un sol a adus vestea grea, că regele Inimă de Piatră, adună oaste ca să-i atace la căderea primei zăpezi. Toți regii vecini l-au părăsit trecând de partea dușmanului. Regele s-a întristat. De data aceasta era sortit să fie învins. Și totuși nu era singur, avea pe Leana, care după multe rugăminți și lacrimi, a primit binecuvântarea părintească să plece în lume să caute ajutor.

Prințesa îmbrăcată în haine de țărancă porni la drum. Și merse timp lung înfruntând căldura, ploaia, foamea și într-un târziu ajunse în dreptul unei colibe. Aici locuia Muma Pădurii. Fata își luă inima în dinți și cu glasul firav ceru voie să fie primită să-nnopteze.

– Intră, se auzi o voce dinăuntru. Prințesa intră încet și în fața ei apărură o bătrână care, darnică fiind, o ospătă cu o cană de lapte și un colț de pâine. După ce fata mâncă, bătrâna îi spuse:

– Îți știu gândurile, spuse Muma-Pădurii, și știu unde-ți ții calea. Măine începe luna Mărțișorului și în prima zi după regulă, se va ține Sfatul Mare. Tu vei merge cu mine și vei cere ajutor pentru tatăl și poporul tău.

De dimineață, la revărsatul zorilor au pornit spre poiană. Mare i-a fost mirarea să vadă în poiană tronuri, frumos sculptate din lemn de stejar. Pe tronul cel mare sta așezat, Măria Sa, Mândrul Soare, în partea dreaptă, Stăpânul Apelor cu fiul său – Nistru și Muma-Pădurii, care luă și ea loc pe unul din tronuri. În partea stângă stătea Vântul și cu regele celor Necuvântătoare. Și toți stau cu ochii îndreptați spre străină. Prințesa simțind împunsătura privirilor, spuse cu vocea blândă:

– Vin de peste șapte țări cu rugămintea să ajutați poporul meu să învingă în război cu regele Inimă de Piatră... Dintr-o dată fata fu întreruptă de regele peste Necuvântătoare care, cu vocea sa de tunet, spuse:

– Nedemn este să vină fiica unui rege și nu fiul să ceară ajutor nouă!

Prințesa nu se pierdu cu firea și răspunse:

– Regele nu are feciori.

În dialog intră Stăpânul Apelor, spunând liniștit:

– Să venim în ajutor fraților. Această fiică a demonstrat mai mult curaj și devotament decât toți craii lumii.

Iar în ziua următoare, după ce și-a luat rămas bun de la binefăcătoarea ei, Muma Pădurii, Leana porni spre casă însoțită de Nistru. Acesta era conducătorul armatelor și tot drumul până la palat, el nu și-a luat ochii de la prințesă.

La căderea primei zăpezi a început crâncenul război și luptau toți pe viață și moarte. Dar vitejia lui Nistru era fără pereche și, după câteva bătălii cu ajutorul lui Dumnezeu, a învins armatele și pe regele Inimă de Piatră. Ca mulțumire și în numele victoriei, regele cel Milostiv i-a dat-o de soție bravului conducător de oști, pe Leana. Și-au făcut o nuntă mare care a ținut trei zile și trei nopți, și au avut ca musafiri pe toți craii și împărații pământului.

Și așa, Nistru și Leana, au condus țara dintre munții Carpați cu multă înțelepciune și devotament.

TRANDAFIRUL DE ARGINT

de *Mihail Pilchin* (9 ani)

A fost odată ca niciodată...

Zic să începem totuși altfel. A fost odată ca de fiecare dată un YouTuber... Unde? Într-un oraș. Chișinău? Iași? București? Putea fi și la Chișinău, și la București, și la Iași!

După cum am spus, a fost odată un YouTuber. Îl chema Gamer. Chiar așa îl chema? Nu știu, poate îl chema Mircea sau Ion, sau Răzvan. Dar ce contează, toți îi ziceau Gamer! Era un băiat de 20 de ani, avea păr negru, ochi negri și un zâmbet frumos.

Canalul lui se numea Experimentation. Era vesel, avea filmulețe frumoase și interesante. Îl urmăreau copiii și adolescenții, uneori și maturii. Făcea diferite construcții și le testa. Era foarte amuzant. Toți îl priveau,

fiindcă era foarte creativ, popular și organiza concursuri. Lucra foarte mult, îi lua și o lună să facă o construcție și să o filmeze. Publicul aștepta cu nerăbdare. În filmulețele lui, juca adesea Roblox și Minecraft, juca de-a viața regelui, a vânătorului, a boxerului, a hacker-ului etc. Îl urmăreau cu sufletul la gură, aproape nu respirau. Avea multe comentarii și like-uri. Oamenii îl recunoșteau pe stradă, la supermarket.

Într-o zi s-a certat cu iubita lui. Emanuela i-a trântit ușa în nas. S-au certat rău, cum o fac adesea cei mari. Era supărată că el mereu filma și nu ieșeau des la plimbare, la restaurante sau la cluburi. Gamer a râs și a plecat, dar în suflet era foarte trist. Îi plăcea această fată, era frumoasă, inteligentă și chiar se înțelegeau. Avea ochi albaștri, păr blond și mâini ca de catifea. Era studentă la arhitectură. De multe ori i-a dat idei bune pentru proiectele lui de construcție. Discutau mult la telefon. Îi plăcea să audă cum râde sau vorbește.

Era seară.

Gamer umbla pe străzi și privea orașul cu tristețe. A trecut pe lângă monumentul voievodului, a traversat și a mers pe lângă Arcul de Triumf. Trecătorii fugeau grăbiți. Deodată, un copil a strigat: „Gamer!” Dar YouTuberul a intrat mâhnit în parc și s-a așezat pe o bancă. Stătea singuratic. Privea cum copiii treceau cu cvadrociclurile, iar alții hrăneau porumbeii. Păsările îi păreau niște îngeri triști. Peste ceva timp, lângă el a venit o bătrână și l-a rugat cu o voce blândă să îi dea ceva de mâncare. Era îmbrăcată sărăcăcios, avea încălțăminte ruptă, dar arăta a fi o ființă bună. Avea ochii calzi și părea să vină dintr-o poveste citită cândva de mult cu bunica.

Tânărul, supărat pe iubita sa, a invitat bătrâna la restaurantul „Off-line” de la colț. Chelnerul s-a uitat mirat la ei. Cine e bătrâna aceasta? L-a recunoscut pe Gamer. Ce caută ea cu acest Gamer la ei în local? Ce istorie ciudată ascunde doamna?

Au luat masa. Bătrâna mânca încet și zicea că e foarte gustos. L-a întrebat ce a pățit și de ce are ochii atât de triști. Băiatul i-a povestit că nu are timp pentru iubita lui. Mereu trebuie să filmeze, oamenii așteaptă, iar dacă dispăre, îi fac hate-uri, un lucru deloc plăcut. De asta nu are timp pentru iubită.

După masă, bătrâna l-a invitat într-un loc secret, un subsol al bibliotecii orașului. Clădirea era veche, dar toți în oraș știau că pe vremuri acolo a fost un celebru restaurant, cu o frumoasă sală de dans. Biblioteca era frumoasă înăuntru, avea coloane albe, cărți, dar și multe calculatoare. Acolo, la bibliotecă, o întâlnise el pe Emanuela. Venise cu vecinul ei, Mihai, un copil

de 9 ani, să împrumute cartea „Fram, ursul polar”. Băiatul a scăpat cartea jos, Gamer a ridicat-o și a întins-o fetei. Au început să discute și așa au aflat că sunt ambii pasionați de arhitectură. De atunci, biblioteca era simbolul iubirii lor.

Gamer a acceptat invitația bătrânei, era singur și era curios. Au intrat într-o cameră curată, dar în care mirosea foarte tare a mucegai, deoarece pereții erau umezi. Doamna l-a invitat să stea. Camera era plină cu cărți. Erau cărți vechi, cărți uitate de toți, pe care bătrâna le adunase acolo. Era ca un muzeu părăsit al cărții. Pe masa de lângă ușă a văzut „Cartea cu Apolodor” și și-a amintit că o citise și el în clasa a treia. Călătoria unui pinguin, care umbla prin lume dus de dor. L-a amuzat întâlnirea cu această carte acolo în subsol.

Doamna i-a întins ceva strălucitor, mic și rece. Era un trandafir de argint. Gamer nu știa că această bătrână a fost cândva foarte bogată și a avut o viață plină de minuni. Cică trandafirul era fermecat și aducea noroc. Iar de noroc au nevoie toți...

Tânărul a plecat acasă, a pus darul pe pian și a uitat de el. A stat pe YouTube până la miezul nopții. A tot privit filmulețele sale și pe ale altora, gândindu-se la faptul că există atâția alții, buni ca și el, sau poate și mai buni. A adormit și a visat o mulțime de oameni care venea spre el, fiecare cu câte un trandafir de argint. Iar în spatele lor se înălțau niște construcții mari din lego, ca niște piramide multicolore.

S-a trezit. Suna telefonul.

Era un domn cu o voce stranie, cumva răgușită, care îl anunța că este YouTuberul anului și că va primi un premiu. Inițial a crezut că vreun prieten e pus pe glume de dimineață.

Dar deodată, sună iarăși telefonul. Era Emanuela. Binedispusă, râdea și îl felicita. Spunea că e plin internetul de felicitări. Toți vorbesc despre Gamer care a luat un premiu internațional pentru testele și construcțiile sale.

Pe pian, trandafirul strălucea magic...

AMINTIRILE LUI MOȘ TOADER

de Radu-Ioan Revenco (16 ani)

Demult, demult pe pământurile de la răsărit de Carpați, într-un sătuc de munte, își ducea în tihnă viața un bătrân, care în tinerețile sale apuse, sluji-se cu vrednicie în oastea Marelui Voievod Ștefan.

În zilele lungi de vară Moș Toader își păștea turma de mioare pe văile întinse de la poalele Carpaților, în timp ce gândurile sale hălăduiau în trecut, atunci când el alături de alți țărani iubitori de patrie apărau hotarul sărmanei Moldova ba de tătari, ba de turci, ba de polonezi.

Dar cel mai mult îi plăcea să povestească puilor de om, așa îi numea el pe copii, despre timpurile de glorie pe care le trăise din plin. Cei mici se adunau ciucure în jurul uncheșului cărunt și gârbovit de ani grei de războaie și care începea să depene firul amintirilor sau povestirilor sale cu cuvintele: „– Iată urmașii Măria Ta ascultă...”, pe când ochii săi obosiți de bătrâneți se îndreptau spre vârfurile munților împăduriți, iar mâinile sale cioturoase le întindea de parcă ar fi vrut să cuprindă întregul plai mioritic.

Apoi cu vorba-i caldă spunea:

– Mai aproape.

Și zicând un Doamne ajută, începea povestea vieții neamului românesc.

– Iubiții moșului, neamul nostru este vechi în aceste meleaguri, vechi de când pământul și iubitor de țară asemenea Hristului care a murit pentru omenire.

Azi o să vă spun ceea ce am auzit de la cei mai vechi ca mine, pe când aveam și eu anii voștri: se zice că fiecare neam de pe lumea aceasta primește un dar dumnezeiesc la vremea potrivită.

Și iată în una din zile pe când Dumnezeu era mai aproape de om iar acesta de Dumnezeu, l-a chemat Creatorul pe sfântul Petru și i-a dat poruncă să meargă și la români să vadă de ce dar au nevoie.

Odată ajuns Sfântul Petru în acest colț de rai dintre Carpați și mare, a văzut ceea ce în mijlocul altor neamuri nu întâlnește și s-a minunat mult.

Bogați nu erau acest neam de oameni, dar nici săraci nu erau: cântau și fluierau, semănau și strângeau rodul muncii lor, legănau și creșteau copii pentru trei lucruri: că așa este dat omului pentru a avea urmași și pentru țară și credință pe care puii de lei trebuiau să o apere.

Dar iată că se abătuse asupra lor vremuri grele. Vecinii se uitau cu ochi lacomi spre Moldova și chiar o încolțeau. Prădăciuni și jaf făceau tătarii, turcul era crud și el.

Și după cele văzute sfântul Petru se întoarse la Dumnezeu, pe care Îl roagă să facă ceva pentru Moldova, că de altfel cădea-va răpusă de dușmani care sunt mulți și lacomi.

Atunci Dumnezeu i-a spus: „– Nu te întrista sfinte Petre, că le voi dăruia lor un viteaz cu nume mare, un leu care va apăra Moldova Mea zi și noapte, va fi iubit de tot poporul și chiar din timpul vieții îl vor numi Sfânt. V-a construi biserici și v-a conduce cu dreptate și credință. El v-a fi părintele lor și nu-i v-a părăsi nici după moarte“.

Moș Toader face o pauză apoi continuă:

– În zilele vieții mele am trăit o minune. Într-una din zilele de mare primejdie pentru Moldova, soarele se ascunse-se după nori și deodată se porni vânt parcă aducător de nenorocire. Și într-adevăr nenorocirea venea – erau turcii care erau mulți ca firele de nisip.

Oastea noastră fiind mult mai mica decât a vrăjmașului dornic de pradă, stătea neînfrică și cu nădejde la Dumnezeu.

La un moment dat Măria Sa, Ștefan Voievod, ieși în fața oastei, înălță ochii și mâinile către cer și ceru de la Dumnezeu ajutor, pentru a trece și de această încercare la care era supus acest neam credincios și vrednic.

Lupta începu. Oștenii moldoveni luptau pe viață și pe moarte. Însă erau prea puțini. Voievodul împreună cu oastea Sa sleită de puteri, înălțară din nou ochii către cer spre Mult Milostivul Dumnezeu, că doar nu-i va lăsa să piară de sabie păgână: „– Suntem învinși Doamne, ajută-ne nouă!”

Și Dumnezeul cel milostiv căruia binecredinciosul voievod îi era atât de aproape le trimise ajutor. De partea oastei moldovenilor lupta însuși Sfântul domnului, Gheorghe, cel ce-a învins balaurul și căruia voievodul îi era osârdnic, purtându-l și pe stindardul de luptă.

Și pe drept se spune ce la oameni este cu neputință, la Dumnezeu e cu putință. Armata osmană a fost învinsă. Moldova cu ajutorul celui de sus a mai obținut încă o victorie.

CURCUBEUL CU TREI CULORI

de *Ulia Țurcan* (7 ani)

A fost odată ca niciodată un împărat și o împărăteasa. Aceștia aveau trei fiice. Celor trei li se spunea mereu să ajute la treburile împărătești, să aibă grijă de animale, să spele vesela, să măture curtea, pentru că o prințesă adevărată trebuie să știe să facă de toate. Prințesele însă, nu înțelegeau de ce erau supuse la o asemenea muncă. Într-o bună zi, cele trei fete s-au săturat să facă atâtea treburi pe lângă casă și au gândit un plan: să plece de la curte. Zis și făcut.

Într-o duminică, spre înserate, prințesele au făcut rost de niște veșminte rupte și, prefăcându-se a fi slugi, au fugit lesne fără a fi văzute. De-abia a doua zi dimineața în castel s-a dat vestea îngrozitoare că prințesele au dispărut, ba chiar că au fost răpite.

Celor trei fete nu le păsa de acest lucru, ele își continuau drumul liniștite. Merseră ele cât merseră până au dat de o pădure mare și întunecoasă. Din

prima zi, când au ajuns acolo, prințesele și-au zis una alteia că totul va fi bine și că vor colabora pentru a face față oricărui obstacol. Însă, când a venit vremea mesei, au început primele neînțelegeri. Cu gândul că erau prințese, așteptau să li se aducă mâncarea de-a gata. În loc ca una dintre ele să caute lemne, alta să caute de ale gurii și alta să pregătească locul unde aveau să locuiască, ele nu făceau nimic altceva decât să se certe. Până la urmă, nu au pus nimic în gură. Prințeselor le era greu să supraviețuiască toate trei acolo, așa că au hotărât să plece fiecare pe drumul ei. În locul unde poposiseră, se aflau trei cărări diferite. Fiecare o luase pe cărarea ei.

Cea mai mare dintre fete a dat peste o căsuță, gata cu de toate, numai bine să trăiești în ea. Era ceea ce își dorise dintotdeauna. Acolo a întâmpinat-o baba Cloanța, doar că aceasta era atât de îngrijită și cu o voce atât de blândă încât prințesa s-a gândit să rămână acolo. Văzând cât este de credula fata, baba Cloanța a luat-o de la început cu binișorul, a hrănit-o bine, i-a dat să bea și haine curate. Însă, a doua zi, când fata dormea, Cloanța Cotoroanța a aruncat-o într-o groapă cu pietre.

La fel s-a întâmplat și cu cea de a doua fată, care, ca și cea mare, era foarte credulă. Aceasta s-a pomenit într-o groapă adâncă împreună cu sora ei mai mare.

Între timp, nici mezinei nu i-a mers mai bine. Aceasta, lihnită de foame, a dat peste niște furnici. Când le-a văzut, a strigat în gura mare:

– Vreau mâncare!

Dar, mare nenoroc, furnicile vorbeau altă limbă, așa că tot ce înțeleseseră ele a fost că prințesa era „mâncare”. Așa că prințesa noastră cea mică s-a pomenit legată de un copac, cu capul în jos.

Iată că tuturor celor trei fete le merseră prost. Cele două surori mai mari, care se aflau în groapa babei Cloanța, au născocit un plan. Au folosit pietrele din adâncul gropii pe post de scări, reușind să evadeze așezând fiecare piatră una câte una. Apoi, ele au pornit în căutarea mezinei.

Au găsit-o atârnată de copac, cu capul în jos. Au ajutat-o de îndată pe surioara lor cea mică și au pornit toate trei fericite spre casă. Au pornit încrezătoare însă, uitaseră drumul înapoi. Tot ce își doreau era un indiciu. Nici nu au reușit să se gândească bine, că pe cer au apărut niște vulturi frumoși care zburau spre castel.

Cele trei prințese s-au luat după vulturi și așa s-au pomenit în fața castelului. Din nou însă, a apărut o problemă: un râu curgea prin fața castelului...

Împăratul și împărăteasa ieșiră afară și își văzură fiicele. Cu inima plină de bucurie și cu lacrimi în ochi, aceștia le-au spus că trebuie să construiască

un pod pentru a ajunge înapoi acasă. Pentru construirea podului era nevoie de o rețetă magică: niște bolovani, crengi, fier și, cel mai important element, iubirea.

Au lucrat împreună și așa, au terminat treaba repede. Cele trei fete au alergat cu sufletul la gură spre scumpii lor părinți, iar îmbrățișarea celor cinci a stârnit un curcubeu pe cer. Un curcubeu cu trei culori: roșu, galben și albastru. Sub acesta, cele trei surori au jurat să rămână împreună pentru totdeauna, pentru că doar împreună erau fericite.

FĂȚ - FRUMOS ȘI BALAURUL DIN CLASA NOASTRĂ

de *Vladislava Diacov* (11 ani)

Cu ce să-ncepem? Ei cred că răspunsul n-ar avea răspuns. Căci această poveste este interzisă deoarece se petrece în cel mai înfricoșător loc din întreaga lume, în tărâmul „Plictiseală”, unde nu există copii și bucuria lor nestăpânită, ci doar adulți serioși care, de la atâta citit, s-au transformat în cărți. De aceea planeta pe care locuiesc are forma de carte. Și deci, ca toți ceilalți oameni, Făt-Frumos a devenit adult, iar apoi bătrân.

Dar a intervenit o problemă deoarece ei aveau o regulă: persoanele cu multă carte să se numească băbuți, cei cu carte băbunele, iar cei cu puțină carte băbuțici. Însă Făt-Frumos era un cod balabalabu, care nu avea ce căuta pe acea planetă. Așa că a fost trimis la școala de cărți numărul unu din lume și a stat acolo timp de un an. Acolo însă era un balaur, iar Făt-Frumos vroia cu orice preț să devină cel mai bun prieten al lui.

Și așa s-a și întâmplat. Totul a început când Făt-Bătrân a adus plastilină la școală și ia dat o bucățică balaurului. Și deci așa s-au împrietenit cei doi, de la o plastilină. Totuși lor nu le plăceau cărțile. Lucrul lor preferat era vânătoarea de curcubeie, pe care o făceau după detenția luată în fiecare zi după ore.

Însă într-o zi ei și-au dat seama că locul lor nu e la școală. Acasă timp de o lună au construit o ușă zburătoare care avea să-i ducă pe Planeta „Iuhuuu”. Așa că fără probleme au pornit la drum și cât ai clipi din ochi, au ajuns pe acea planetă, unde au învățat un lucru important.

Nu ești niciodată prea bătrân ca să îți aduci aminte de copilărie și să te joci cu baloane de săpun.

OAMENII MĂRII ȘI ZÂNELE

de *Vanessa Tcaci* (12 ani)

A fost odată un voinic cu numele de Făt-Frumos. În una din zilele în care a reperat o nouă victorie în lupta cu Muma Pădurii, el s-a retras în castelul său pentru a-și recăpăta forțele .

Atras de priveliștea de pe bolta cerească, el s-a urcat în cel mai înalt turn al palatului pentru a admira apusul. Auzul său fu deranjat de niște hohote de plâns ce veneu din direcția unui nuraș de deasupra soarelui. „Cine să fie oare? Cine cere ajutor?”, se întrebă voinicul și îl chemă imediat pe calul său năzdrăvan, Pegas, care , în scurt timp, îl înălță spre căsuța din nurașul diafan, aflat în lumina razelor jucăușe.

Tânărul a coborât din șa și a urcat repede treptele spre casa ce îi apăru în față. Când a ajuns, a bătut ușor la ușă. În încăperea se afla o zână tristă. Față palidă, precum pereții unui spital, buzele ei sângerii de culoare cireșei coapte, părul ei negru-negru, precum o noapte fără stele – toate acestea constituiau pe chipul fetei un contrast nemaipomenit. La intrarea necunoscutului, fata îl urmări cu teamă

– Cine ești?, îl întrebă un pic dezorientată.

– Sunt Făt-Frumos și am alergat într-un suflet, auzind de pe Pământ plânsul tău, ca să te întreb ce s-a întâmplat și cu ce îți pot fi de folos?

– Sunt Zâna Romanițelor!, îi răspunse fata. Bănuiam că sunteți regele Triton. De când a ocupat tronul, acesta a declarat război tuturor zânelor, deoarece toate ființele acvatice înzestrate cu energii supranaturale ne consideră superioare lor și vor ca să ne distrugă. Într-o zi, a venit călare pe un val de apă uriaș, le-a transformat pe toate suratele mele în sirene și apoi le-a dus pe tărâmul necunoscut al Atlanticului, unde le ține în temnițe. Eu am scăpat ca prin minune, pentru că eram plecată să explorez, cu ajutorul farmecelor pe care le stăpânesc, un nou tărâm lipsit de vegetație.

După ce i-a ascultat povestea, Făt Frumos, convingător, a asigurat-o:

– Nu te teme, Zână frumoasă! Te vom ajuta să-ți salvezi suratele. Doar că trebuie să ne oferi niște mijloace magice, care ne-ar ajuta să respirăm sub apă?

– Da, desigur!, îi răspunse prințesa. Posed vraja-bulă. Și mai este ceva: trebuie să pui stăpânire pe sceptrul Triden al vrăjitorului Triton, fără el acesta n-ar mai avea vreo putere.

Făt Frumos și-a luat rămas bun și i-a spus fetei că o așteaptă împreună cu calul său năzdrăvan lângă palat.

A doua zi, Zâna Romanițelor și Făt-Frumos încălecară calul năzdrăvan și, în scurt timp, au ajuns pe tărâmul Atlanticului. Bine camuflați, fata îi dezvălui ultimele rigori ale planului de luptă, rugându-l pe Făt Frumos să-i distragă atenția lui Triton în timp ce ea avea să-i fure Tridentul.

Acestea zise, ei se apropiară de mal și fata rosti cuvântul magic „Bovem“. Imediat pe capetele lor a apărut câte o bulă ușoară și transparentă, care îi făcea nevăzuți. Toți trei au sărit în apă și au înotat până au ajuns Împărăția Subacvatică. Atlanticul era foarte frumos. Peste tot înotau pești colorați. Casele locuitorilor erau de fapt, peșteri subacvatice, împodobite cu flori de toate culorile. Când au ajuns la palat, Zâna Romanițelor și Făt-Frumos s-au apropiat de tron, calul năzdrăvan rămânând în așteptarea semnalului din partea acestora.

– Bine te-am găsit, Împărate.

– Bine ai sosit, flăcăule! Cine ești, de unde vii și cu ce gând, dacă nu este o taină.

Nu așteptă bine răspunsul că Triton, dându-și seama de pericolul ce îl amenința, rosti înspăimântat:

– Dar... Stai! De unde ai această bulă? E o vrajă! De așa ceva e în stare doar o singură zână, pe care o caut, pentru că pe suratele ei le-am întemnițat! Unde este ea? a răcnit cât a putut împăratul înverșunat, cuprinzând cu ochii armata și adăugând:

– Straja ! Luați-i! Prindeți-i!

În timp ce ostașii se apropiau, Făt-Frumos se făcu nevăzut, îmbrăcând bula pe cap. În timpul dialogului, Zâna Romanițelor reuși să se strecoare nevăzută după tron și să ia Tridentul – trofeul în care se afla puterea lui Triton și a armatei sale. Imobilizați, Triton împreună cu ostașii săi, au început să-i roage cu lacrimi în ochi să se milostivească și să le dăruiască viața.

După ce au fost eliberate toate zânele și cu ajutorul farmecelor Zânei Romanițelor și-au recăpătat chipul lor de odinioară, calul năzdrăvan le-a cărat pe rând în împărăția de sub nori pe care o stăpâneau. Printre ultimii au încălecat Zâna Romanițelor și Făt-Frumos, dar nu înainte de a-i avertiza pe cei rămași:

– Vă lăsăm în viață, stăpâniți-vă împărăția și prosperați, utilizați-vă forțele numai în scopuri pașnice și întru binele celor ce vă înconjoară, iar Tridentul numai în scopuri *pro bono publico*, adică în numele binelui tuturor.

– Am înțeles! strigă bucuros împăratul Triton, adăugând: Vă vom aștepta de sărbători! Vă mulțumim!

De atunci, între aceste trei dimensiuni – Cer, Apă, Pământ – s-a legat o relație de nezdruccinat.

Făt-Frumos s-a căsătorit cu Zâna Romanițelor, Pegas este ființa care la orice timp de noapte sau zi se înalță spre nori sau coboară pe Pământ, iar prin farmecele pe care le posedă zânele, periodic merg în vizită la împăratul Triton, minunându-se de frumusețea creată și de palatele de mărgean construite. Așa a fost și așa va rămâne: utilizarea forței în numele frumuseții naște minuni.

Dacă nu credeți, încercați să căutați Împărăția lui Triton și el vă va confirma acest adevăr. Iar eu între timp trebuie să ajung în împărăția florilor pentru a le saluta pe toate zânele, dar mai ales pe Făt-Frumos cu Zâna Romanițelor, care mi-au însoțit calea în acest basm și m-au făcut fericită.

Iar voi cum ați trăit acest basm?

PĂDUREA UNIRII

de *Anghelina Bujor* (13 ani)

„România este o țară înconjurată de români”

N. Iorga

A fost odată o țară frumoasă, cum alta nu poate fi –Țara Românească. Era printre moșiile ei o palmă de pământ, căușul căreia se scaldă în două ape mari și frumoase, râurile Nistru și Prut. Cândva, de demult, a avut ieșire la mare, drum spre munte, moșie întinsă, dar Zmeul cu trei capete n-avea odihnă. Îl sufoca frumusețea plaiului acesta, bunătatea și ospitalitatea băștinașilor, muzicalitatea graiului lor. Într-o zi el făcu coaliție cu Strigoii, Cucuveaua și Cameleonul și acestea, la rândul lor, neîmpliniți, dornici de întuneric și haos, fiindcă astfel e mai ușor să faci dezbinare și să semeni spaimă, legi aplicate în lumea lor, pe care voiau s-o extindă și puse la cale nimicirea poporului băștinaș. Unelteau întreit ceartă și vărsare de sânge pe acest pământ.

Era pe atunci un pădurar pe nume Petru, stăpânul unui codru des și vechi. Iubea pădurea ca pe copiii săi, o proteja, o îngrijea, dar și că îl încălzea și hrănea. Cunoștea fiecare tufar, fiecare copac, iar în poienile luminoase aduna fân, poame, nuci și alune pentru viețuitoarele codrului, care pe timp de iarnă și toamnă târzie trăgeau la popas, hrănindu-se din jgheaburile umplute de pădurar și familia lui.

După cum spuneam, erau vremuri grele pentru băștinașii acelor locuri. Pacea și tihna de cândva le-a fost zdruncinată de hoarde barbare, călăreți cu chip de lup și ochi de vultur. Pe unde treceau, doar pârjol rămânea, robeau fete și femei, copii și bătrâni, iar pe bărbați îi omorau. Ardea pământul, plângeau dealurile și văile, curgea sângele.

Oaspetele nu-i de ajuns că-i nepoftit, dar, dacă mai vine și cu mâncarea de acasă, e vai și amar de capul gazdei. Așa a fost și în cazul co-sângenilor noștri, au fost umiliți, înrobiți, înjuțați ca vita la plug. Nu mai putea de durere și necaz sârmanul popor.

Necăjea și pădurarul Petru, plângându-și durerea în inima codrului, doinind doină de jale și înstrăinare, îngânând viersul cu o frunză de fag, ori de nuc, de oftau și lighioanele codrului gândind cum să-l ajute pe Petru și semenii lui.

Și astfel spus, populația codrilor, adică păsările și fiarele sălbatice și-au pus în gând să ajute sărmanii oameni, mai ales că Pădurarul Petru a făcut atâta bine pentru ele.

În poiană s-a dat adunare. Coțofana a fost poștărița care a dus vestea tuturor. Pe la răsărit a apărut Ursul Carp urmat de Lupul Bucovel, Bursucul Istru, Cerbul Vrâncea, Șoimul Alb ș.a. Au ținut sfat, s-au pus la cale cum s-o ia și cum s-o facă. Și atunci Iepurilă zise:

– Cinstită Adunare, mă știți cam fricos dar iute de picior, nu pot să nu ajut oamenii aceștia osândiți la greu și întuneric, că noi fără ei am fi ca fără picioare, dânșii în lipsa noastră – fără mâini. Vreau să ajut cum pot. Voi merge în cercetare și voi vedea pe unde își întind „lațurile” neprietenii Strigoii, Cucuveaua și Cameleonul.

– Iar eu, interveni Coțofana, voi vesti ce-mi va transmite Iepurilă.

– Eu voi supraveghea să pornim pe drumurile cele mai scurte, zice Șoimul Alb.

– Noi, cei rămași, hotărî Ursul Carp, ne vom uni și vom lovi din spate, de unde nici nu se așteaptă dușmanul.

Și atunci porniră fiecare cu misiunea sa. A fost lupta pe viață și moarte, zbură glodul și de sub copitele Strigoii și ghearele Cucuvelei și ale Cameleonului, căci mocirla era locul unde își țineau traiul dușmanii luminii și ai păcii.

Mușcați de Bursuc, împunși de Cerb, loviți de Urs, cele trei forțe nesăbuite ale întunericului au căzut zdrobite. Pădurea a răsuflat ușurată, fiind eliberată de izul greu și jugul apăsător al celor trei aliați ai răului.

Într-un final, bătrânul Petru adulecă aerul libertății, își adună familia și care cu un braț de flori, care cu un smoc de fân, altul cu o desagă de orz au luat-o spre poiană. Până coțofana a adunat toată oastea eliberatorilor, familia lui Petru Pădurarul a reușit să împletească și cununi de flori pentru fiecare lighioană în parte.

Am participat și eu la acea dulce și frumoasă adunare a unirii prin cunună, și lacrimi de bucurie ne curgeau pe obraji tuturor.

*Și m-am suit pe o roată
și v-am spus povestea toată .*

BASM MODERN

de *Cornelia Haric* (13 ani)

A fost odată, o minge, îi zicea Săltăreața. Ajunsese, peste ani, zdrențuită și necăjită.

Aceasta eram eu. Nu, n-am fost așa întotdeauna, cândva, demult eram albă și splendidă, rotundă și netedă, cu o inscripție imprimată: „Avante!”. Sunt ființa (căci ființă sunt!), care a unit coechiperii în joc, a împlânzit rivalii, a stârnit furia, dar și a potolit suporterii. Am fost flatată de ovațiile susținătorilor de meci, dar, recunosc, m-am răzbunat pe Picioar Greu, care era considerat spaima stadionului, atunci când se înfuria făcea praf, iarba, plasa, și, desigur, cel mai mult o trăgeam eu – Balonul Zburător. Ei bine, zburam de la loviturile jucătorilor, și acestea lovituri între lovituri .

Picioar Greu era sălbatic. Se zice că e o amestecătură de sânge în venele lui: sânge nordic, sânge aprins și poate o picătură de sânge albastru, adică preluat din seva nucilor ori a stejarilor. Atunci, sângele nordic și cu cel aprins urcă nebunește spre creier, cel din sevă stăpânește situația și-l ține pe Picioar Greu în frâu. De altfel, când aleargă nebun pe teren după mine, de n-ar fi cea de-a treia picătură, m-ar zdrobi, m-ar face tipic și nu numai pe mine. Dar n-aș fi eu săltăreață de câte ori l-am pus la respect! Alergam, mă rostogoleam, mă vâram aproape de botul ghetei lui și viram ușor spre botul lui Picioar Lung, lăsându-l pe Picioar Greu să-și rupă maioul de pe el. Vezi dacă marca Picioar Lung, dar și mai bine Picioar Ușor, atunci victoria era a lor, celelalte Picioare erau participanți, desigur, eu, Balonul Zburător, eram vedeta!

Multe au fost în viața mea de minge, iar dacă îs rotundă le-am trecut pe toate rostogolindu-mă. Viața unei mingi decurge printre echipe, pe teren, alergând prin iarbă, pe soare, pe ploaie. Sunt o minge împăciuitoare, m-am străduit să mențin prietenia și solidaritatea între jucători, dar binele și frumosul dintotdeauna a stat în gât răului și ranchiunei. Așa se făcea, că într-o zi terenul de fotbal a fost semănat cu iarbă rea adusă de peste ape și uscat, dintre foștii jucători au rămas doar trei: Picioar Drept, Picioar Stâng și de Mijloc, crescuți unul la munte altul la câmpie și al treilea pe mal de apă, erau ca frații.

Chiar dacă împreunați din diferite locuri, moșia o aveau una, iar sângele le era altoit cu cel al strămoșilor, jucători cinstiți și viteji pe marele teren

al plaiului natal. Restul echipei era completat cu Rât Lățit, Picioar Ascuțit, Gheară Neagră ș.a toți pestriți la mațe, vânzători de patrie și dornici de îmbogățire, vezi că terenul dat le părea prea prielnic pentru aceasta.

Evident că și eu ca minge nu-i mai satisfăceam, eram veche, urâtă și cum rămâne cu vorba populară „Găina bătrână face zeama bună!”.

În ziua despărțirii, când locul mi l-a ocupat o minge neagră, ba chiar mi-a părut lățită, dar cochetă pentru participanții la joc, am plâns.

Mă uitam cu milă la terenul drag, la băncile suporterilor, porțile umile și ele, detestam intrarea care a permis invazia, altfel nu-i pot spune, străinilor.

Astfel deodată, plângând, am simțit o atingere ușoară. Era Opincă Veche, istovită și ea, dar cu un licăr de speranță în ochi.

– Hei, Minge Săltăreață, nu cumva plângi?!

– Mă doare despărțirea, smiorcăii eu rușinată.

– Ei, lasă! O vorbă înțeleaptă zice: „toate la rândul lor“. O fi fiind rânduit să trecem și prin aceasta. Cine știe, pentru bune, pentru rele. Contează cum ieșim din situația dată.

– Crezi că e posibil ?

– Sub soare e orice posibil, dacă îți pui gând bun.

– Hai s-o facem! Să ne amintim zilele bune, când eram o echipă mare cu un căpitan demn și un arbitru corect.

Era prin luna lui brumar, toamna își punea amprenta pe tot ce îi stătea în cale. Păsările primeau instrucțiunile conducătorilor săi, mai des erau școlite păsările tinere.

Un cocor mai înstărit, care cunoștea foarte bine regulile de comportare în zborul de călătorie, privea nostalgic locurile îndrăgite.

Nu se dădea dus.

Se apropie de terenul de fotbal, căci îi plăcea să privească meciurile. Astăzi terenul era pustiu. Auzi două voci triste, se apropie de colțul de unde veneau glasurile tânguite.

– S-o facem! Dar cum?!

– Prin unire! Uniți vom fi o putere!

Cocostârcul sfios se apropie și mai mult de locul cu pricină. Starea lor jalnică îl făcu să intervină cu îndrăzneală:

– Scuze, fără să vreau am auzit ce vorbeați. Opincă Veche are dreptate: Dacă vrei, poți!

– Hai, Stârcule, de unde să știi tu ce înseamnă să fii văduvit de libertate, de teren... Tu, care ești vara aici, iarna departe, tu care zbori când îți abate, zise Mingea Săltăreață.

– O fi călătorind eu, dar inima mea e aici, unde am văzut prima dată

soarele, am mâncat prima găză din pliscul părinților mei. Mi-i milă de starea voastră, dar n-aveți dreptul să vă plângeți! Aveți faptele strămoșilor voștri în față. Câte cărări v-au bătătorit Picior Lung, Picior Scurt, Picior Blând, așa-i, Opincă Veche?

Era hotărât Stârcul să-și facă amici și le propuse celor doi ortaci să meargă cu el în călătoria de rămas bun pentru acest an. Zis și făcut. Stârcul a mai înghițit o rămă scormonită de Opincă Veche; a mai ospătat o broscuță descoperită de Săltăreață. Apoi a luat Opinca în clonț și pe minge pe umerii săi și s-au înălțat în înaltul cerului. Au zburat frumos și lin, văzând cât îi de frumos pământul natal, fiecare picura lacrimi, vedeau un ciorchine de struguri altoit de două ape, frumos șerpuinde, se apropiau de piscuri de munte... Când de odată, doi nori negri și obraznici se ridicară din poala muntelui și porni înfocați spre amicii în zbor. Îi răvăși penele cocostârcului, acoperi cu pânză grea de ceață ochii lui, îl făcu să se sufoce.

– Fărtaților, ne paște pericolul! Norii cu trei capete ne vor de izbeliște!

– Să ne apărăm!, izbucni Săltăreața, șutând când în dreapta, când în stânga, așa cum a învățat a face pe teren.

Opincă Veche împingea înverșunat cu botul, ba capul, ba mijlocul norului. Că nici Stârcul, chiar dacă obosit, nu-i lăsa pe norii zbârliți în pace, îi tot snopea cu aripile.

Grea le-a fost lupta, Opincă Veche s-a ponosit și mai mult. Săltăreața era să cadă de pe gâtul Stârcului de câteva ori după mai multe lovituri marcate norilor înfocați, noroc cu aripile amicului. Bietul Stârc a rămas aproape fără pene.

Dar unde-s mulți, puterea crește. Împreună au izbutit, căci le-a mai venit un ajutor – Soarele. Razele acestuia i-a topit pe grozavii nori, iar celor trei amici le-a făcut scară din raze, ca să coboare mai lin pe pământ.

Și atunci i s-au închinat toți trei Măritului Soare, mulțumindu-i pentru ajutor, slăvind lumina și căldura lui. Acesta, la rândul lui, i-a alinat cu un smoc de raze, zicându-le:

– Frumoase obiceiuri sunt pe aceste locuri, jucați-mi un dans, căci am săltat de multe ori Ciuleandra la ospăturile cu voastre...

– Haideți să încingem o horă!

– Hora prieteniei, a unirii!

Și au tras o horă de săreau peștii din apă.

*Asta a fost povestea mea,
M-am suit pe o șa și v-am spus povestea așa!*

BASMUL UNIRII

de *Iuliana Iskra* (13 ani)

Era odată o țară în care oamenii de la mic la mare știau de frica lui Dumnezeu, ei își trăiau viața cinstit și cu dragoste pentru toate: frate, moșie, mamă, grai.

Astfel, pe unul din ținuturile descoperite de Decebal, un brav urmaș al acestui neam curajos, însoțit de ortaci la fel de viteji, au înălțat o cetate, la poale de stâncă, pe malul râului Nistru. Căci trebuie să vă spun, că bunul Dumnezeu, pe lângă bunătate, dragoste și vitejie, i-a hărăzit acestui neam pământ îmbelșugat, mănos, botezat mai târziu – O gură de rai. Și așa cum tot ce-i frumos face cu ochiul, a ademenit moșia aceasta invidia și zavistia vecinilor, oameni hrăpăreți, barbari și de altă credință.

Într-o zi năvăli buluc peste sărmanul popor călăreți din sud, mercenari din est, înfometați din vest. Ardeau, jefuiau, înrobeau.

Mare prăpăd pe capul oamenilor. Mâhniți de soarta pe care o aveau, au fost nevoiți să ridice cetăți, una din ele fiind Cetatea Soroca, scăldată de apele bătrânului Nistru, care își ține cursul din Marea Neagră, din spuma căreia s-a născut melodia neamului, descântată de logosul matern. Nistru dintotdeauna a îndemnat băștinașii spre înțelepciune, liberate și dreptate.

Odinioară la cârma cetății era un împărat, sub oblăduirea căruia, poporul a prosperat timp de mai multe decenii. Chiar dacă au fost rău-voitori, împăratul a știut cum să-și adune poporul într-o forță de neînvins. Așa a tot ridicat cetăți în inima codrilor, la poale de munte, pe malul mării și al râurilor. Frumoasă era bătrâna țară. Sfetnici cu bărbi lungi și albe vegheau orânduirea țării. Cartea Vieții poporului cu sânge de traco-daci era scrisă cu osârdie de scribul cetății.

Într-o noapte de toamnă târzie, când bătrânul scrib aduna buchii cu buchii relatând povestea vrâncenilor, movilenilor, sihaștrilor, despre cum își jucau nunțile, cumetriile, cum țineau focul dragostei de neam și de moșie aprins în vatra țării, auzi un rânjet hâdos, al unei Cotoroaște, care fluieră printre dinți:

– Degeaba te strădui să aduni istoria, peste ani nimeni nu va avea nevoie de ea! Discordia și dezbinarea va domina acest neam!

Lumina opaițului se stinse, ploaia șfichiuia geamul, vântul gimea un „da-a-a“ lung și durut.

Bătrânul cronicar înspăimântat, strigă:

– Piei, Hârco! În numele pruncilor și al mumelor acestora. Te blestem! Cum îndrăznești să ponegrești ce-i sfânt pe pământ: frăția, vatra și sângele strămoșilor?!

– Ha-ha-ha! Bătrân naiv, după zidurile acestei cetăți e altă lume! Lumea avuției și a vieții ușoare zidită pe lacrimile orfanilor și ale sărmanilor.

– Cum îndrăznești?! Ieși afară, ori în fundul temniței vei zace!

– În temniță vei ajunge tu și întregul tău neam! Ani nenumărați mi-au trebuit ca să-mi fac visul realitate. Mi-am smuls pleata, mi-am mâncat unghiile și mi-am însângerat călcâiele până am reușit să împart cu stropul ura și dezlănarea între soiul acestui neam. Am izbutit! Setea de avuție e veșnic vie, dar mai cu seamă cea ușor căpătată.

– Pe semne, vorbești despre oameni din alt colț al pământului. Printre semenii mei nu există așa ceva. Îți ordon, pleacă! Îl anunț pe Măria Sa.

– Eu plec, nu din frică, ci din lipsă de timp. În noaptea asta prielnică, am de înștiințat și pe alți nesocotiți.

Și a dispărut, precum apăruse, lăsând în urmă o răceală scârboasă. Cronicarul a înghețat cu pana în mână și cu buzele murmurânde: „Doamne miluiește, Doamne miluiește“. N-a povestit nimănui, spunându-și că a fost un vis urât și lung ca o noapte de toamnă târzie.

Timpul trecea, viața în cetate era ca de obicei, cu nașteri, nunți, întâlniri, petreceri, bătrâni, tineri și copii. După zidurile cetății același tumult.

Și asta până când se aduse sfoară din țară că împărăția este bântuită de balaurul cu șapte capete, care seamănă prăpăd și mistuie pământ și vietăți. Se ogoia doar când adormea, trezindu-se, iarăși făcea pârjol și prăpăd.

Scribul și-a dat seama că visul său rău nu-i decât realitate.

Ce era de făcut?

A îndrăznit sărmanul cronicar și i-a povestit împăratului cele întâmplate în noaptea de pomină. S-a întristat mult Măria Sa și atunci a trimis gonași prin împărăția sa să adune oaste, ca să-i dea de hac pacostei de balaur. La prima chemare s-au prezentat Buzdugan, Arcaș, Spătărel, Bucovel, Istru și Macovei, avându-l în frunte pe Roman, căpitan de plai. Au legat tovărășie voinicii cu jurământ să scoată țara din impas.

Grea le-a fost lupta, lungă și istovitoare. Voinicii mânuiau harnic paloșul, retezând capetele balaurului, dar hârca îl stropea cu apă vrăjită și acesta se revigora, iar capetele se lipeau ca noi, țâșnind vâpăi de foc peste tot ce-i stătea în cale.

Atunci Roman, căpitan de plai, grăi:

– Fraților, mare e puterea răului, dar mai mari sunt Binele și Lumina!

Fiecare să cerem ajutor de la Bunul Dumnezeu, să ne învrednicească de forță și curaj prin puterea apelor, dealurilor, vietăților locurilor de unde ne tragem, ca să ne facem o putere mare și comună!

Zis și făcut! Fiecare dintre ei s-au rugat cum au putut mai bine, așa încât pietrele s-au transformat în oșteni, apele în șerpure, păsările în săgeți, codrii în spadă...

Lupta era pe viață și pe moarte, balaurul cu șapte capete era susținut de Hârca Cotoroașă, corbi negri și șerpi veninoși.

Roman, căpitan de plai, împreună cu tovarășii săi primeau ajutoare de la cei invocați.

În cetate, scribul și curtenii înălțau rugă aprinse către cer: „Îndură-Te, Doamne, de osânditul popor”, umplând totodată traiste cu merinde și ploști cu apă pentru bravii luptători. Apa se trăgea din Izvorul Neamului, din inima munților și era dătătoare de viață, și adunătoare de dragoste.

Gonași înflăcărați transmiteau merindele ostașilor care, la rândul lor, îmbucau din mers, se spălau cu apa din Izvorul Neamului și continuau învigorăți lupta.

Lupta crâncenă, pe viață și pe moarte, au ținut plăieșii lui Roman, căpitan de plai, dar nu în zadar. Până la urmă capetele balaurului au căzut secerate, Cotoroașă și-a luat ostașii și, cu coada între picioare, s-au retras amenințând că se vor întoarce.

În sfârșit, pământul răsuflă ușurat, iar Soarele bucuros își trimite razele, ca o binecuvântare, peste plaiul lui Roman. Iar la cetate mare forfotă mai era. Se pregătea ospăț în cinstea neînfricaților ostași.

Am fost și eu la acel ospăț, am mâncat, m-am bucurat, ba chiar am și dansat o horă mare și frumoasă, jucată de la mic la mare.

Și doar bătrânul Scrib privea cu durere și zicea: „Ține-i Doamne, așa...”.

UNIȚI PENTRU FAMILIE

de *Victoria Zabolotnîi* (13 ani)

– Auzi ceva?

– Da, un sunet interesant, oare ce poate fi?

Părea că toate notele muzicale au luat-o razna, ba răsuna o horă, ba o doină, ba un scârțâit puternic...

Să mergem mai departe, poate acolo vom găsi ceea ce căutăm.

Ajungând în mijlocul pădurii, Ionuț și Maria au zărit o lumină puternică ce acoperea o poiană întreagă cu sclipici aurii, iar din adâncurile pământului izvorau cercuri de lumină purpurie, care se opreau în mâinile unei zâne, care rupea crenguțe de molid și se mișca ciudat în jurul unei găuri luminoase din pământ...

Și cât ai clipi din ochi, în mâinile zânei cu părul bălai, apăru o vioară. Instrumentul pe care îl căutam și, în sfârșit, l-am găsit.

...

Cică au fost odată doi frați, Maria și Ionuț.

Să vă relatez povestea lor. Iată cum a început totul. Într-o zi senină de primăvară, doi copii, soră și frate, se jucau în curtea casei. A venit tatăl lor vitreg și, obosit fiind după muncă, a intrat în casă fără să se mai salute, însă repede ieși afară supărat că-și găsisse tabloul recent pictat rupt și mâzgălit.

– Nu am făcut-o noi! spuse Maria cu lacrimi în ochi.

– Jur că nu sunt vinovat, zise Ionuț. L-am văzut pe Ștefan în atelier, cred că el a făcut-o!

– Cum îndrăzniți să spuneți minciuni, învinuindu-l pe fiul meu? E o minune de băiat, el nu ar face așa ceva niciodată!

După colțul casei, Ștefan chicotea și era mândru de sine. Planul lui reușise iar. „Oricum voi face tot posibilul să-i alung din casa mea, e numai a mea și a tatălui meu!”, își spuse el.

Noaptea aceea au fost pedepsiți rău de tot, fără mâncare și cu somnul afară. Zgribuliți de frig stăteau între copacii de tei din fața casei, privind pe geam cum fratele vitreg savura din bucatele delicioase, făcându-le semn ca să înțeleagă, cine e de fapt stăpânul casei și că ar fi tare bucuros ca ei să dispară.

Vă întrebați de ce îi ura fratele lor vitreg? El îi învinuia de moartea mamei sale.

Anume ea îi adăposti în casa lor pe când Ionuț avea 2 ani, iar Maria 5. Orfani fiind, i-a primit în familie cu multă dragoste și cu brațele deschise. Nu făcea diferența între ei și propriul fecior, Ștefan, de 6 ani.

Din păcate, peste 10 ani de zile, o boală grea a doborât-o pe cea care le alinase sufletele și făcea tot posibilul să mențină casa în armonie și dragoste. A murit. Au pierdut-o și cu ea a plecat toată bucuria lor. Tatăl nu se putea împăca cu pierderea ei, iar Ștefan nu înceta să îi tachineze și să le facă tot felul de farse, ca să le demonstreze pe cât de netrebnici îi erau cei doi frați și cât de grijuliu este el.

– Maria, am obosit, mi-e frig și mi-e foame, acoperindu-se cu o pătură veche, spuse Ionuț.

– Frățioare, mai e încă un pic și se face dimineață. Sunt sigură că mâine totul se va rezolva și, cu lacrimi ascunse, l-a îmbrățișat. Privi la cer. Deodată zări o stea căzătoare. Nu era una simplă care cădea în fiecare seară și copiii își puneau aceeași dorință – să-și găsească rostul în viață, ci era una mai specială, cu raze de culoare purpurie, atât de strălucitoare, părea că se îndreaptă spre casa lor.

– Maria, Maria, privește, acea lumină nu seamănă cu o stea, e altceva!

– Da, Ionuț, am observat-o și eu, nu pot să-mi dau seama ce e?

Cu cât mai mult se apropia, lumina devenea tot mai puternică, încât copiii închiseră ochii.

– Deschideți ochii, dragii mei, sunt eu, mama voastră!

Copiii, nedumeriți, au deschis ochii și într-adevăr era mama lor, cu chip luminos și blând. Ah, cât de mult le lipsea. Au alergat s-o îmbrățișeze și părea că totul era ca mai înainte.

– Scumpii mei, am simțit lacrimile voastre vărsate în fiecare seară. Știu bine că fiul meu Ștefan vă face zilele grele și nu mai sunteți prieteni, dar eu știu cine e de vină. După moartea mea un Vrăjitor Rău i-a umplut inima cu răutate și pe zi ce trece el va deveni tot mai arogant și se va depărta de toți aceia pe care îi iubește. Numai voi puteți să-l salvați.

– Cum putem să-l ajutăm? Am încercat de-atâtea ori să vorbim cu el, dar niciun rezultat, spuse Maria.

– Există o soluție. În Pădurea Fermecată trebuie să o găsiți pe Zâna Muzicii care vă va da o vioară, nu una simplă, ci una magică. Cine va cânta la ea, i se vor îndeplini 4 dorințe. Numai așa puteți să vă ajutați frațele și, împreună, să începeți o viață mai bună.

– Dacă există așa ceva, propun să pornim chiar acum la drum, spuse Ionuț.

– Ai dreptate, cu cât mai repede vom găsi vioara, cu atât mai repede vom putea schimba lucrurile, spuse Maria.

– Știu că mă pot baza pe voi, aveți grijă, căci nu va fi chiar așa de ușor, drumul este lung, iar Vrăjitorul cel Rău va încerca mereu să vă pună piedici, pentru că el seamănă numai ură, invidie și răutate, astfel vrea să stăpânească lumea. Mult curaj, acum trebuie să plec, vă iubesc și cu nădejde vă las un nai. Atunci când veți fi în pericol, cântați la el și vă va ajuta să ieșiți din orice situație grea.

Sus pe cer lumina dispăru împreună cu mama lor.

Copiii au pornit spre Pădurea Fermecată.

Se lumina de ziuă când bieții frați au ajuns la un izvor. Însetați și obosiți, s-au așezat pe o piatră să se odihnească. Deodată apăru printre firele de iarbă, un șarpe care le vorbi:

– Sss... sunteți copiii care caută Pădurea Fermecată?

– Da, tu știi unde se află? a întrebat Ionuț.

– Șșșștiu!

– Poți să ne arăți calea spre pădure? întrebă curioasă Maria.

– Vă spun numai dacă-mi aduceți un ou de prepeliță, zâmbi șarpele, ouăle acestea îmi fac vocea mai rafinată.

– Maria, hai să ne grăbim să găsim oul! Tu, șarpe, să ne aștepti aici, noi vom reveni imediat.

Copiii căutau prin lanurile de grâu cuiburi de prepeliță, dar nici pomină de ouă. Au cercetat și tufișurile din preajmă. La un moment dat au zărit o coțofană. Copiii au alergat spre ea să întrebe de unde pot lua niște ouă piestrițate. Mare le-a fost mirarea când au aflat că toate prepelițele au fost mâncate de un șarpe rău. Atunci și-au dat seama că șarpele pe care l-au întâlnit ei mai devreme i-a amăgit.

– Ce să facem acum? a întrebat Ionuț.

– Dacă el ne-a păcălit, și noi îl vom păcăli! zise Maria.

Când șarpele văzu că copiii se apropie cu un ou în palmă, nedumerit i-a întrebat:

– Ssstraniu, unde ați găsit acest ou? Parcă le mâncasem pe toate, cu tot cu duduile cu pene, spuse șarpele în șoaptă.

– Ți-am adus oul, acum spune-ne, care este drumul spre Pădurea Fermecată?

– Mai întâi voi mânca oul, apoi vă zic ce v-am promis.

– Ba nu! strigară ambii copii.

– Bine, bine! După livada cu mere, veți da de un râu, acolo, de pe stâncile înalte de piatră, o să vedeți Pădurea Fermecată. Acum cred că merit să savurez din acest ou delicios!

Ionuț i-a întins oul, iar șarpele înfometat îl înghițișe îndată, și...surpriză! în loc de ou, avea o piatră în gât. Deodată șarpele dispăru, lăsând în urmă

un val de praf negru. Copiii și-au continuat drumul. Abia spre seară au ajuns în livada cu mere. Ce foame le era! În sfârșit, găsiseră și ei ceva de-ale gurii. Maria a cules o poală de mere și s-au așezat să mănânce. De oboseală Ionuț adormi îndată. Maria privi stelele și cu încredere că de sus mama îi ocrotește, adormi și ea, îmbrățișându-și fratele.

Razele soarelui jucăuș i-a trezit pe copii.

– Bună dimineța, surioară, să pornim la drum!

Azi e ziua cea mare, frățioare, să ne grăbim, trebuie să ajungem la râu!

Au mers ei tot au mers, până au ajuns pe malul râului. Râul era adânc, n-aveau cale de trecere.

– Dacă ar fi fost un pod, oftă Ionuț urmărind albia râului. Trebuie să existe o soluție, poate construim o plută?

Copiii adunară niște bușteni, îi legară cu fâșii rupte din hainele lor. Când s-au asigurat că totul e bine, s-au urcat pe plută îndreptându-se spre celălalt mal. Când au ajuns în mijlocul râului, din apă a ieșit o broască mare, râioasă și atât de urâtă încât aveai impresia că ți se întoarce stomacul pe dos.

– Cine a îndrăznit să-mi strice somnul? întrebă furioasă broasca.

– Ne cerem scuze, nu am avut nici o intenție rea, eu sunt Maria, iar el e fratele meu, Ionuț. Venim de pe un plai mioritic. Căutăm Pădurea Fermecată.

– Nimeni n-a ajuns acolo până acum, am avut eu grijă de asta și nici voi nu veți trece de mine, Oac-Oac!

– Mi-e frică, Maria! Ce-i de făcut?

– Știu! Naiul ne va ajuta! Hai, frățioare, cântă la nai!

Ionuț luă naiul și cu toate că niciodată nu mai cântase la vreun instrument muzical, îndată îngână o melodie. Broasca a început să sară, să țipe, nu putea suporta acest sunet și se scufundă în adâncul râului, iar valurile imense au împins pluta până pe celălalt mal.

După aceea au urcat pe stânca înaltă și au zărit Pădurea Fermecată. Mergând încet pe o cărare, copiii au auzit niște sunete.

Vă amintiți despre sunetele de la care am pornit această istorioară?

Zâna Muzicii, întinzându-le vioara, le-a zis:

– Demult vă aștept. Iată ceea ce căutați. Această vioară vă va îndeplini 4 dorințe, dar fiți cu băgare de seamă, gândiți-vă la cele mai utile și necesare lucruri, spuse Zâna Muzicii, apoi dispăru.

Copiii, nedumeriți, dar mulțumiți că în sfârșit pot să se întoarcă în familie, au luat vioara și au pornit alergând spre casă. Pluta îi aștepta pe mal, dar pe ea era și Broasca cea râioasă care le-a zis:

– Acum precis nu mai ajungeți acasă, am imunitate și nu mi-e frică de naiul vostru. Dați-mi vioara mie, apoi vă las să treceți!

Maria a șoptit ceva spre strunele viorii și pe loc Broasca s-a transformat într-un pod imens peste râu.

– Acum măcar vei fi de folos, decât să sperii lumea, spuse Ionuț. Au mai rămas încă trei dorințe, să ne continuăm drumul.

Când au ajuns în livadă, au observat cum crengile copacilor erau atât de încâlcite încât nu aveai cum să treci în partea cealaltă. Aici le-a fost de folos cea dea doua dorință.

În sfârșit au ajuns acasă. În prag a ieșit Ștefan furios și a început să strige și să-i gonească din ograda lui.

Maria speriată se rugă la vioară:

– Dragă Vioară, îmi vreau fratele cel bun și iubitor înapoi, te rog mult să ne ajuți!

Sclipiri aurii apărură și, minune! fratele a alergat să-i îmbrățișeze, din casă veni și tatăl necăjit și regretând fapta lui. Ionuț privi spre cer și de bucurie strigă:

– Mamă, ne-a reușit, mulțumim!

– Apropo, mai avem o dorință, spuse Maria, ce ziceți dacă o întoarcem pe mama?

Fata șopti bucuroasă dorința și deodată arcușul viorii atinse strunele, naiul lui Ionuț s-a înălțat în aer și a început să răsunе dulcea melodie românească „Ciocârlia”. Pe razele soarelui, coborî mama și luându-se de mână și-au promis unul altuia că vor rămâne uniți și devotați familiei pentru totdeauna.

ÎN VREMEA MARII UNIRI...

de *Andreea Chicu* (13 ani)

Intrând în biblioteca, intrăm în lumea cărților. Iată destinația finală și depoul trenului cunoștințelor. Ioana se uita în jur și nu știa ce să aleagă, „Fiecare carte ascunde un secret pe care îl descoperi treptat, citind-o. Orice carte este unică, iar noi, fie le acceptăm, fie le respingem. Ele însă rămân mereu deschise pentru noi”, reflecta ea.

După ce răsfoi mai multe cărți, Ioana făcu alegerea. Fata luă de pe raft cartea „101 Basme Românești”. Deschizând-o, ea pătrunse în lumea magică a povestirilor ai căror autori erau copiii... Răsfoind cartea, Ioana observă că toți copiii vorbeau despre curaj, speranță, și alte virtuți pe care le posedau eroii.

De obicei, basmele sunt scrise de adulți. Aceste povestiri, însă, erau mai neobișnuite pentru că zugrăveau lumea așa cum o vedeau copiii, cu eroi și personaje negative, cu părți frumoase și unele nu chiar.

Ioana, în adâncul sufletului ei, nutrea dorința de a deveni scriitoare. Ea se documenta cu privire la anumite subiecte care o interesau în mod deosebit, cum ar fi domnia lui Mihai Viteazul sau Unirea din anul 1918. Mereu își făcea notițe în carnetul ei cu spirală, unde schița unele idei pentru un viitor roman.

Dintotdeauna își dorise să poată călători în timp pentru a fi martorul ocular al celor mai importante evenimente istorice, cum ar fi războiul Troian, căderea Bastiliei, Unirea de la Alba-Iulia din anul 1918. Ioana citise multe cărți despre călătoriile în timp și, în viziunea ei, acestea erau posibile.

Peste câteva zile, după ce Ioana deschise pentru prima oară cartea „101 Basme Românești”, aceasta găsi în bibliotecă o carte ale cărei pagini vibrau la un interval de câteva minute. Ioana luă cartea în mână și începu să dea paginile una după alta, cu multă atenție. Îi atrase în mod special privirea o imagine a Adunării Naționale de la Alba-Iulia. Fata o contemplă dusă pe gânduri. Dintr-odată, se întâmplă ceva cu totul neașteptat. Ioana se trezi acolo, în anul 1918, în vuietul mulțimii ce scanda: Unire! Ea îl recunoscuse pe renumitul stegar al României, Ion Arion. Nevenindu-i să creadă, fata ținea strâns în mână cartea de istorie care o adusese acolo.

Ioana era foarte bucuroasă că i se îndeplinise visul de a călători în timp. Începu să ia notițe în caiet, dar își dădu seama că cel mai important lucru

era să vadă atent totul cu proprii ei ochi. Peste puțin timp, votanții Unirii ieșiseră din sala unde se hotărî Unirea și scandară: „S-a înfăptuit Unirea provinciilor istorice românești!”

După ce mulțimea se risipi, Ioana făcu cunoștință cu cei care au votat Marea Unire. Ei au primit-o ca pe o nepoată din viitor, i-au pus pe masă mămăligă, sarmale și alte bucate tradiționale românești. Ea le fu foarte recunoscătoare. Se bucură de fiecare clipă petrecută împreună cu ei. Acești revoluționari i-au schimbat definitiv părerea: „schimbarea pornește de la tine”, „imposibilul poate deveni posibil” constata, plină de entuziasm, Ioana.

În cursul aceleiași seri, cartea a readus-o acasă, printre oamenii veacului ei. Călătoria în timp a schimbat-o pe Ioana, i-a dat încredere și forțe nebănuite. Ea a înțeles că trebuie să poarte de grijă celor din jurul ei, colegilor și prietenilor, să-i îndemne să înceapă schimbarea în lume pornind de la ei înșiși.

Ioana a creat o bibliotecă pentru prietenii și colegii ei de clasă, transformând biblioteca ei personală într-una publică, cu fișe de împrumut și sancționări dacă distrugeai cărțile. Aceasta accepta donații, mulțumind celor care se alăturau ideii ei.

La ora de istorie, când au studiat despre Marea Unire de la 1918, Ioana le-a povestit colegilor săi aceasta întâmplare a sa neobișnuită. Nimeni nu a crezut-o, spunând că, probabil, a adormit în timp ce citea povestirea ei preferată și a avut un vis. O singură persoană i-a dat crezare și aceea a fost prietena ei cea mai bună.

După ce a absolvit școala, Ioana a făcut studii în pedagogie. Ea predă matematică și fizica elevilor care aveau dificultăți la aceste materii. În timpul liber, Ioana scria romane, care erau foarte bine primite de public. În calitate de autoare, este cunoscută sub un alt nume. Ea scrie în special pentru proprii ei copii, cât și pentru pici și adolescenți din lumea întreagă.

MEDALIONUL

de *Andreea Lazu* (13 ani)

Deseori merg la bunici, pentru că îmi place atmosfera de sat. De fiecare dată când vin, știu că mă așteaptă o masă copioasă, deoarece bunica este o bucătăreasă desăvârșită. Pe masă nu lipsesc mămăliga cu tocăniță de pui, sarmalele, plăcintele, tăiței de casă și multe alte bunătăți pregătite de ea.

De asemenea, îmi place că bunicul mă lasă să fac împreună cu el farfurii decorative și ulcioare, el fiind olar. Mereu picta toate vasele sale cu elemente tradiționale, fiindcă se mândrea cu țara lui. Deseori îl auzeam spunând cât se bucură că trăiește pe meleagurile acestea. Întotdeauna îl întrebam de ce și atunci venea timpul poveștilor pentru mine. Nu îmi plăcea faptul că toate erau despre poporul roman. Îmi plăcea foarte mult felul în care bunicul le povestea. S-a întâmplat același lucru și de data aceasta.

– De ce îți iubești așa de mult țara, bunele?

– Ca să înțelegi mai bine, dragă Andreea, am să îți spun o poveste. Bine?

– Da, desigur.

În amurgul senin al unei zile de vară, pe malul unui lac, sub ramurile parfumate ale unui tei, se odihnea un tânăr, pe care-l chema Mihai. Tot ce vedea în jurul lui, apa albăstrie cu nuferii în floare, dealurile, soarele strălucind ca o uriașă bilă de foc, păsările care-și grăbeau zborul spre cuiburi, bolta cerului azuriu nu-l încântau deloc. Se întreba de ce tatăl său își iubea așa de mult țara, în timp ce el își dorea să plece cât mai repede în altă parte. Se gândea să își găsească o fată cu care să se căsătorească și să fugă cu ea în lume.

Se duse la tatăl său și îi spuse ce planuri are. Tatăl nu zise nimic. Doar îi dădu un medalion de lemn pe care îl făcuse la rugămintea mamei băiatului, încă de când aceasta era pe patul de moarte. Avea forma unei spirale. Tatăl îl rugă să-l poarte mereu cu el, astfel încât, oricât de departe s-ar fi dus, mereu să-și amintească de părinți și de locul de unde venea. Tânărul luă medalionul și plecă grăbit.

De când se duse, niciodată nu se întoarse ca măcar să-și viziteze tatăl. Dar nici nu se aștepta ca peste hotarele țării lui să fie mai rău decât acasă. Mulți străini îl tratau fără respect, fără să arate măcar un pic de ospitalitate. Își aminti de oamenii din țara lui, care erau foarte prietenoși, iar frumusețea

de acasă nu se compara cu cea de acolo. Mâncărurile aveau un gust ciudat și nu se putea obișnui cu ele. Ce-și mai dorea el o măămăligă...

Trăise mult timp departe împreună cu familia sa, până când îi veni o scrisoare în care era anunțat că tatăl său murise. Mihai era devastat. Simțea cum îl muștră conștiința, pentru că nu-i fusese alături părintelui nici măcar în ultimele clipe ale vieții acestuia. Reveni imediat acasă la înmormântarea tatălui.

Mai târziu, Mihai se odihni sub același tei sub care stătuse cu mulți ani în urmă. Cercetă medalionul, amintindu-și de ultimele cuvinte pe care le auzise din partea tatălui. Întoarse medalionul pe partea cealaltă și observă un text pe care nu-l mai văzuse până atunci. Pe medalion erau scrise următoarele cuvinte: „Ești legat de-acest pământ prin tot ce-a fost înaintea ta, prin tot ce va veni după tine, prin trecut și prin viitor, prin mormintele strămoșilor și prin leagănele urmașilor! Laudă-ți patria și mândrește-te cu ea! Nu uita de ea!“. În momentul acela, Mihai își înțelese greșelile, dar știa că era prea târziu. O lacrimă i se scurse de pe obraz și căzu pe medalion. Acesta străluci și se înălță în aer, tot mai sus și mai sus... Cu un sunet puternic, căzu în râu și fu purtat de ape. Mihai se uită după el cu tristețe, dar știa că trebuie să accepte faptul că nu meritase să îl aibă, încheie bunicul povestea.

Cuvintele scrise pe medalion m-au făcut să înțeleg cât de important este să-ți iubești patria! Și trebuie să știm cu toții că niciunde nu-i mai bine ca în propria-ți țară! Cred că ar trebui să te gândești mai mult la sensul lor, Andreea, pentru a le înțelege.

– Mulțumesc, bunele, de poveste, dar nu e posibil ca întâmplarea să fie adevărată! Un medalion nu se poate înălța în aer și nu poate străluci după ce a căzut pe el o lacrimă.

– Orice poveste are un strop de adevăr, Andreea!

Zice aceasta de fiecare dată, știu acest lucru, dar niciodată nu îl ascult, deoarece știu că sunt doar basme. Dar astăzi a fost ceva diferit. Pe când mă plimbam pe malul râului din apropiere, am observat o vrăbiuță ce se zbătea puternic lângă trunchiul unui tei, fiindcă se încâlcoise într-o sfoară. Am ajutat-o să iasă din strânsoare. M-am uitat cum zboară până nu se mai vedea deloc, iar apoi mi-am aruncat privirea pe pământ. N-am văzut doar o sfoară, ci și o bucată rotundă de lemn în formă de spirală legată de această sfoară. Obiectul mi se părea cunoscut, dar încă nu știam de unde. L-am cercetat atent, iar când l-am întors pe spate, am observat un text. După ce l-am citit, mi-am adus aminte de ce mi se părea cunoscut. Era medalionul din povestea bunicului! În momentul acela, multe lucruri mi se învârtteau în minte, dar o întrebare mă frământa cel mai mult: „Oare povestea era adevărată?”

SPERANȚA

de *Anastasia Lungu* (10 ani)

Demult, demult, într-un ținut îndepărtat, oamenii erau buni și nu știau ce se întâmplă dincolo de porțile bunătații. Se ajutau unul pe altul și protejau natura. În miez de zi, totul era scufundat în sunetul muncitorilor. Pe atunci trăia un cuplu, Ștefan și Maria. Se înțelegeau de minune. Ștefan era liniștit ca Dunărea, era cinstit și sincer. Maria era neliniștită ca un râu de munte din cauza unei boli incurabile.

Într-o zi, se întâmplă ceva ciudat. Vântul începu să sufle din ce în ce mai tare. Oamenii au prins de știre că se deschise cutia Pandorei. Relele ce se aflau acolo au pătruns în rândul oamenilor. Oamenii au devenit răi și cruzi din cauza invidiei, răutății, lăcomiei și minciunii. Câmpul cu ochii albaștri a devenit urât și mizerabil, iar soarele cu săgeți de aur a plecat într-o vacanță mare.

În cufăr, însă, se afla și Speranța... Speranța a căutat multă vreme o familie neatinsă de negrul durerii și urii. I-a întâlnit pe Ștefan și Maria. Ei ședeau închiși în casă, pentru a se feri de fumul greu. Speranța bătu la ușa casei lor.

- Cine ești? întrebă Ștefan
- Sunt Speranța, am venit să vă apăr...
- Nu, fugi, aici e răul! strigă Maria.
- Și eu sunt din cutia Pandorei.
- O să ne ajuți să distrugem răul?
- Desigur!

Cei trei au hotărât să pornească împreună într-o călătorie împotriva răului. Oamenii erau în mare pericol. Exista riscul ca Pământul să fie distrus în întregime. De aceea Ștefan, Maria și Speranța, care se transformase într-o fată frumoasă ca o floare strălucitoare pe nume Sandi, făcură echipă. Sandi le dădu câte un dar fiecăruia. Lui Ștefan, pentru că era calm, i-a dat apa, iar Mariei, puterea de a mișca lucruri.

Mergeau pe drumurile fumurii și se uitau spre cerul cu nori din metal. Ei au încercat să îi facă pe oameni să-și aducă aminte de cum fusese în trecut, dar totul era în zadar. Într-o zi, își puseră în plan să găsească cutia și să o închidă. Au pornit într-acolo. După ce merseră o bucată de vreme, cei trei au văzut o rază de lumină. Urmând-o, aceasta i-a condus spre o peșteră. Intrând în peșteră, în fața lor se contură o siluetă. Era un flăcău frumos, rupt din soare. Ștefan prinse curaj și îl întrebă:

- Ce cauți aici, și cine ești?
 - Sunt Făt-Frumos și am venit s-o salvez pe sora mea Speranța!
- Sandi se ridică bucuroasa și îl îmbrățișă.
- Sora mea ! spuse Făt- Frumos.

După ce frații se bucurară să se revadă, toți patru porniră împreună în căutarea cutiei Pandorei. Înaintaseră spre inima peșterii. În beznă, se auzi un sunet straniu. Pereții păreau a se zgudui de frică. În umbră era reflectată o creatură groaznică. Aceasta începu să sufle foc. Ștefan, Maria, Sandi și Făt-Frumos au putut distinge un balaur cu cinci capete. Toți și-au pregătit armele. Cel mai curajos se dovedi Făt-Frumos. Acesta și-a îndreptat sabia

grea spre balaur, tăindu-i un cap. Ștefan a încercat să stingă focul din gura balaurului. Sandi a început să-i distragă atenția cu niște steluțe orbitoare. Balaurul a adormit urmărind stelele. Trecând pe lângă el, eroii noștri și-au continuat drumul. După un timp, aceștia au început să sufere de foame. De parcă ar fi fost auziți de cineva din cer, au găsit o bucată de pâine, apoi alta, apoi încă una. Toate aceste bucăți de pâine duceau spre un pat cu perdelețe de catifea. Când au dat perdeaua la o parte, au văzut o femeie adormită. Pe pat era scris cu litere de aur că numai vrăjitoarea poate desface vraja și poate trezi femeia din somn.

Dintr-odată, se auzi o voce de femeie:

– Ce căutați aici, prichindeilor?

Din colț se ivi o bătrână. Fața îi era plină de zbârcituri. Ochii îi erau scăldați în lacrimi reci. Era îmbrăcată într-o haină roșie strălucitoare. La gât avea agățate un lanț de aur și unul din bănuți de argint. Părul îi era negru.

– Noi am venit să închidem cutia Pandorei. Dar tu cine ești? Și, spune-ne, cum să ajungem la ea?

– Ha-ha-ha-ha. Eu, eu sunt Pandora, zise bătrâna.

– Ce? Pandora! exclamă Sandi bucuroasă. Tu ne poți ajuta.

– Te rugăm să desfaci vraja fetei. Spune-ne ce vrei în schimb, spuse Maria.

– Voi face asta, doar dacă îmi veți da licoarea tinereții veșnice.

– E în puterile mele, zise Sandi. Haide cu noi în lumea oamenilor să închidem cutia și vei redeveni o femeie tânără și frumoasă.

Rostind o vrajă doar de ea știută, bătrâna vrăjitoare o trezi pe fata adormită. Aceasta văzu din nou lumina zilei și un zâmbet palid i se contură pe buze. Dar era prea slăbită ca să poată merge. Maria o luă în brațele ei. Făt-Frumos își dădu seama că pentru a înainta în interiorul peșterii trebuiau să treacă de un perete care putea fi dat la o parte numai cu ajutorul unui cod. Făt-Frumos își dădu lesne seama că codul era „o lume mai bună”.

Dând la o parte peretele, eroii noștri își făcură drum mai departe. Dar, la un moment dat, Mariei i se făcu rău și căzu jos, fără putere. Ea simți că i se apropie sfârșitul și îi spuse lui Ștefan:

– Să te însori cu o fată mai frumoasă.

Apoi își dădu sufletul.

Ștefan, trist și îndurerat, a ales-o pe fata adormită, numită Cosin. Trebuia să meargă mai departe ca să ajungă la cutia Pandorei și să curme răul din lume. La un moment dat, Ștefan, Cosin, Făt-Frumos, Sandi au observat o lumină în direcția pe care le-o indică bătrâna. Când s-au apropiat, au zărit

o cutie. Era cutia Pandorei! Cei patru și-au unit forțele și au închis cu putere sursa nenorocirilor din lume.

Au ieșit din peșteră. Afară era numai lumină, păsările ciripeau, valurile mării se izbeau de stânci și lumea redeveni mai bună .

De atunci, toți au trăit în pace și liniște biruind răutatea.

O CĂLĂTORIE ÎN EGIPTUL ANTIC

de *David Ciprian Chicu* (11 ani)

Într-o zi de vara, Adrian veni în vacanță în țara natală, România. El a ales ca loc de cazare un conac din munții Carpați, zona numindu-se Cheile Bicazului. Pe drum, în timp ce se deplasa cu căruța, văzu ceva ciudat: O peștera, din care ieșea un licăr de lumină albăstruie. Plin de interes, Adrian hotărî să se ducă să o viziteze a doua zi. Dimineață, după micul dejun, se duse să vadă peștera. Adrian urcă pe o poteca, ajunsese la ea și intră. În peșteră, fu uimit să vadă în fața ochilor lui: un portal. Adrian, din precauție, se apropie încet de portal și încercă să intre în el. Când deschise ochii, văzu că se află în alta parte.

Se afla în deșert. În zare, Adrian observă un nor de nisip. La început crezu că e vântul, dar pe urmă, își dădu seama că e o mașină. Când aceasta ajunsese aproape de el, cineva coborî din mașină.

- Bună, cum te cheamă, băiatule?
- Bună ziua, zise el timid, pe mine mă cheamă Adrian.
- Adrian, eu sunt Cristian.
- Domnule Cristian, nu știți cum să ajung acasă? Eu am ajuns aici intrând printr-un portal...
- Te felicit, ai întâlnit omul care trebuie. Eu am o piatră pe care trebuie să o duci la una dintre piramide.
- Când îmi dați piatra?
- Ți-o dau acum. La piramidă, te voi conduce eu.
- Domnule Cristian, am o întrebare. În ce țară suntem?

- În Egiptul Antic.
- Încă o întrebare. De unde știți limba mea?
- Păi, tot Egiptul vorbește în limba română.

Domnul Cristian îl luă pe Adrian în mașină și îl duse la piramidă. Înainte de a se despărți, domnul Cristian îi spuse:

– Adrian, să ai grijă la capcane, că ele sunt multe. Și mai e ceva, în ghiozdanul tău sunt lucruri de care s-ar putea să ai nevoie.

– Mulțumesc. Voi avea grijă.

Adrian intră în piramidă. Înăuntru era întuneric de îți băgai degetele în ochi. Văzând aceasta, Adrian scotoci prin ghiozdan și scoase de acolo o lanternă. Îndată cum o aprinse, văzu că pereții piramidei erau plini de pânze de păianjeni. Deodată, îi atrase atenția ceva ce era scris pe un perete. Adrian citi și află că acesta era mormântul lui Tutankhamon. Tutankhamon fusese un faraon al Egiptului. Adrian învățase la istorie despre el. Băiatul înaintă încet. Lovi din greșeală o pietricică și, dintr-odată, din pereți se iviră niște lame ascuțite, care, la un interval de câteva secunde, se retrăgeau în pereți. Adrian se gândi mult cum să se ferească de lame și, la un moment dat, văzu ceva desenat pe podea. Erau niște linii albe. Aruncă niște pietricele și observă că, dacă pietricelele cădeau pe liniile albe, lamele ieșeau din pereți, iar dacă nu – acestea rămâneau ascunse. Încet, cu pași mărunți, el trecu de aceasta capcană.

Mai merse puțin și dădu peste o fantomă. Fantoma începu să vorbească:

- Bună, cum te cheamă?
- Bună, pe mine mă cheamă Adrian.

– Îmi pare bine, Adrian. Numele meu este Bogdan. Și eu, ca tine, am ajuns la mormântul lui Tutankhamon, dar nu am reușit să trec de toate capcanele. Am murit și acum sunt o fantomă. Ei bine, eu te pot feri de toate capcanele, în afară de ultima, de care nu am reușit să trec eu.

– Bine. Și mulțumesc, Bogdan. Să pornim!

– Mergi încet. Aici, dacă mergi repede, se deschide o prăpastie. Mergi încet și, cu cât înaintezi, tot mai încet. Mai departe, vei da peste o tablă de șah. Va trebui să muți regina în partea cealaltă a tablei de șah.

Adrian se descurcă de minune cu această sarcină. Acesta întrebă fantoma pe nume Bogdan:

– Mai sunt capcane de genul acesta?

– Nu, capcana aceasta era menită a-ți testa răbdarea. Următoarea capcană este o ghicitoare. Aceasta sună așa:

De ce cocoșul nu cântă „marți”?

Adrian se gândi puțin și își dădu seama care era răspunsul: pentru că el cântă „cucurigu”!

– Ce trebuie să fac dacă am găsit răspunsul? întrebă Adrian.

– Să îl strigi.

– Pentru că el cântă „cucurigu”! strigă Adrian de răsună în întreaga piramidă.

– Bravo, ai găsit răspunsul corect. Acum, că ai trecut de ultima capcană, eu te părăsesc. Aceasta a fost cea din urmă, ghicitoarea fiind întotdeauna diferită.

– Pa, Bogdan.

– Pa, Adrian.

Adrian intră în camera unde se afla sicriul lui Tutankhamon și observă că pe sicriu era o adâncitură unde probabil trebuia să stea piatra pe care i-o dăduse domnul Cristian. În momentul în care așeză piatra în adâncitură, în fața lui apărură portalul. Adrian pași în el și se trezi înăuntrul peșterii din Cheile Bicazului. Adrian coborî de pe munte.

– Domnule, puteți să-mi spuneți cât e ora? întrebă Adrian pe un necunoscut.

– 10:10, îi răspunse acesta.

În momentul acela, Adrian își dădu seama că, de la intrarea lui în peșteră, trecură doar câteva minute.

CĂLĂTORIE ÎN LUMEA BASMELOR

de *Felicia Dumbrăveanu* (14 ani)

A fost odată ca niciodată o femeie bătrână, veselă și înțeleaptă. Locuia la Borca, un sătuc situat pe malul Bistriței, nu departe de Ceahlău. Aceasta avea o dragoste aparte pentru basmele românești, dragoste pe care nu o putea compara cu nimic altceva. Doar iubirea ei pentru scumpul ei nepoțel înțelegea orice altceva. Maria era o fetiță istețată, cu părul negru ca pana corbului și o inimă mare ca imensitatea albastră. Fratele ei mai mic, Ion, avea 7 ani și iubea nespuse poveștile.

În fiecare seară, bunica, Maria și Ion se adunau în fața șemineului, unde deschideau cu un respect aproape sacru vechea carte cu basme moștenită de la străbunici. La lumina pâlpâitoare și roșie a focului, bunica începea să citească, pomenindu-i pe marii eroi ai basmelor cu vocea ei blândă și adâncă. Ochii negri și sclipitori ai copiilor sorbeau cu interes fiecare literă.

Erau pe la mijlocul poveștii, când bunica întrerupse șirul acesteia pentru a se duce la bucătărie să bea un pahar cu apă. Răbdători, nepoțtii o așteptau privind flăcările. Brusc, o scânteie sări din șemineu și ajunse pe podea, dar nu se stinse. Se mări și, sub ochii copiilor, se transformă treptat într-o ușă roșiatică, ce le șoptea acestora să intre. Un zgomot vag și misterios se auzea venind din paginile cărții. Sursa acestui zgomot era o cheie roșie, cu o formă neobișnuită, ce împrăștia lumină în toată camera. Curioși din fire, Maria și Ion nu stătură mult pe gânduri și introduseră cheia în broasca ușii.

În față li se ivi o lume nouă, un tărâm necunoscut, luminat de luna care dansa alături de soare. Aceștia porniră la drum, urmând poteca aurie ce se pierdea șerpuiind într-o pădure de smarald. Ajungând la capătul acesteia, observară un palat, în grădina căruia se înălța falnic un copac cu mere de aur ce reflectau lumina celestă, străpungând văzduhul cu raze fulgerătoare. Să fie acesta chiar castelul lui Prâslea cel voinic? Întrebă cu vocea tremurândă de emoție Maria.

– D-d-da... așa se pare, se bâlbâi cu uimire Ion.

– Ascultă! Ce se aude?

O melodie veselă răsuna vag, ajungând până la urechile ciulite ale copiilor. Urmând sunetele create măiestrit de instrumentele muzicale, Maria și Ion observară lăutarii și instrumentele acestora pe partea cealaltă a geamului colorat de sticlă al castelului.

– Mă întreb ce se întâmplă..., murmură Maria cu vocea plină de curiozitate.

– Există un singur mod de afla, răspunse Ion cu ochii scpărându-i de entuziasm.

Copiii înaintară timid spre interiorul palatului, trecând de porțile aurite, pline de nestemate verzi, roșii și galbene. Străjerii îi salutară cu căldură și le urară bun venit.

– Pofțiți la masă! îi îndemnă prietenos împăratul.

Maria și Ion se așezară cu sfială pe scaunele căptușite cu catifea de un roșu rubiniu. În fața lor, râdeau și se ospătau Făt-Frumos din lacrimă, Ileana Cosânzeana, Prâslea cel voinic și George cel viteaz. Din cele auzite, cei doi copii au înțeles că toți cei prezenți sărbătoreau victoria binelui împotriva răului, după o luptă de 100 de ani dintre cele două tărâmurii.

După ce s-au înfruptat din sarmalele aburinde, fructele fermecate și pâinea puhavă abia scoasă din cuptor, eroii au încins o horă mare, fiind acompaniați de muzica răsunătoare a lăutarilor. Maria și Ion râdeau și se veseleau alături de ceilalți invitați, gândindu-se la cât de norocoși erau că au ajuns aici. Petrecerea dură 3 zile și 3 nopți, iar, la sfârșit, cu toții se împrăștiară pe la casele lor. Copiii s-au apropiat de eroii lor preferați, mulțumindu-le pentru timpul petrecut împreună și le-au cerut ajutorul ca să se poată întoarce la bunica lor. Prâslea, cu un zâmbet larg împodobindu-i fața, îi întinse fiecăruia câte un măr de aur. În momentul în care buzele celor doi frațiori atinseră fructele, totul le deveni familiar. Șemineul cu focul încă arzând era la locul lui și cartea veche cu basme a bunicii stătea deschisă în fața lor. Suntem acasă! Merele de aur din mâinile lor împrăștiau împrejur o lumină dumnezeiască. Bunica intră în cameră cu paharul de apă, întrebând:

– Sunteți gata să continuăm povestea?

Fericiți și încă nedumeriți, nepoții încuviințară cu entuziasm. Îi vor povesti mai târziu bunicii despre călătoria lor magică în lumea basmelor, pe care nu o vor uita niciodată. O călătorie despre care le vor povesti mai târziu și nepoților lor...

PORTALUL ALBASTRU

de *Grigore Ciobanu* (12 ani)

Într-un cartier din București, locuia un băiat de o inteligență rară, pe nume Leo. Minte lui sclipitoare și imaginația neobișnuită îl făceau uneori greu de înțeles de către cei din jur. Era singur la părinți și era fericit în mijlocul celor care-l iubeau. Casa lui era una de domeniul fantasticului, fiind dotată cu cele mai noi tehnologii. Avea și câteva camere secrete pe care însuși Leo nu le descoperise încă. În anii 2100 se produse o mare schimbare în bine. Știința progresase uimitor, omenirea fiind la un pas de a face posibilă călătoria în timp.

Într-o zi ca oricare alta, Leo sosi acasă de la un meci de fotbal ce avuse loc la Bacău. După drumul lung pe care Leo trebui să îl parcurgă, acesta ajunsese acasă însetat și mort de oboseală. Urcă în camera lui, fără ca măcar să își salute mama, care trebăluia la bucatărie. Camera lui era plină de machete și reviste cu rachete, acestea fiind lucrurile care îl fascinau pe Leo cel mai mult. Era o seară fierbinte de iulie. Leo se întinse pe pat și încercă să adoarmă. Ce n-ar fi dat el în momentul acela în schimbul unei înghețate sau al unei căni cu apă.

Într-un final, adunându-și forțele, reuși să se ridice din pat și se îndreptă spre ușă. Leo vru să deschidă ușa, dar, în mod surprinzător, aceasta se dovedi de neclintit. Leo, puțin alertat, încercă să forțeze ușa, dar încăpățânarea acesteia îl ținea înăuntru.

– Zi-mi parola! spuse ușa.

Leo tresări și întrebă:

– Vorbești? Hmm... Bine. Care ar putea fi parola? Pește, castravete, muștar, tăiței, sarmale, piftie! Dar ușa nu se clinti, refuzând cu orice chip să-i permită accesul. Atunci... vis?

În mod miraculos, când Leo pronunță acest cuvânt, ușa se deschise. Acum băiatul putea să se ducă după cana cu apă mult-dorită. Tot ce-l despărțea de lichidul dătător de viață erau un hol, niște scări și o altă ușă, care, cu siguranță, avea și ea acum o parolă. De cealaltă parte a ușii, însă, Leo nu văzu, așa cum se așteptă, niciun hol. În fața ochilor lui apăru un portal albastru, lumina căruia îl amețea. Neliniștit, Leo închise ușa și se duse spre fereastră ca să vadă dacă curtea era la locul ei. În locul curții văzu stele, asteroizi, comete, toate, însă, nepărând să aparțină galaxiei noastre.

Leo fu foarte mirat de ceea ce se întâmplă și se plesni de câteva ori peste față, ca să se asigure că nu visează. Totul rămânea neschimbat, așa că Leo își zice: „Dacă nu pot ieși pe geam și nu sunt într-un vis, înseamnă că trebuie să ies pe ușă”. În gând i se păru cât se poate de logic și de simplu, dar, când deschise ușa, i se făcu frică. Speriat de necunoscut, își făcu curaj să intre în portal, nu fără a-și spune mai întâi rugăciunea. Când ajunsese de cealaltă parte a portalului, nu-i veni să creadă ce-i văd ochii.

În fața lui se afla un neant infinit. Mijind ochii, Leo putu întrezări în depărtare ceva ce părea a fi o casă. Se îndreptă spre ea, sperând că acolo va găsi ieșirea. Merse el cât merse, vreo 27 de zile și 27 de nopți (sau, cel puțin, așa i se păru lui Leo), până când ajunsese la casa misterioasă, ușa acesteia fiind larg deschisă. Leo intră și văzu înăuntru un rege înveșmântat în niște haine atât de strălucitoare încât nici nu te puteai uita la ele.

– Bună... se adresă Leo.

– O! Un supus! N-am mai văzut demult unul. Ce te aduce în castelul meu grandios? Întrebă regele.

– Am intrat printr-un portal care...

– Oh, portalul. Îmi pare rău, dar nu știu nicio cale de ieșire. Dar, dacă nu ai adăpost, te pot primi să stai aici cu mine și să mă slujești până la adânci bătrâneți în schimbul mâncării, apei și tot ce vă mai trebuie vouă, muritorilor. Mi se pare rezonabil, îl întrerupse regele.

– Dar eu vreau acasă! Îți mulțumesc pentru ospitalitate, dar chiar trebuie să găsesc o cale de ieșire.

– O, bine, cum vrei. Din păcate nu pot să te-ajut prea mult. Tot ce aş putea să-ți propun e să iei un lucru din cufărul acela cu nimicuri. Mie nu-mi mai folosesc, dar ție poate o să-ți fie de mai mult folos.

Leo se duse la cufăr. Când îl deschise, văzu acolo atât de multe obiecte folositoare, vechi, stricate sau reparate, încât ar fi vrut să le ia pe toate. Alese din sutele de obiecte o mică marionetă ce semăna leit cu Pinocchio. Aceasta era din lemn, avea un ochi de cristal și o mică antenă deasupra capului care arăta adorabil.

Își luă rămas-bun de la rege și plecă în căutarea portalului. Merse el cât merse, până când dădu de o pădure cu copaci cu frunze roșii. Văzu în depărtare un om cu pelerină neagră ce stătea la umbra unui tei, se îndreptă spre el și-l întrebă:

– Mă puteți ajuta?

– Dacă îmi stă în puteri, cu mare drag, tinere. Ce te aduce în Pădurea Tăcerii?

– Păi, m-am pierdut, intrând într-un portal albastru din camera mea...

– Aha! zise, plin de interes, omul cu pelerină neagră. Pentru că ești doar un copil și nu te cred în stare de intenții rele, te-aș ajuta cu cea mai mare plăcere. Dar, din nefericire, cârja mea s-a pierdut în lac și nu te pot însoți până la portal. Dar dacă ai putea...

– Cu siguranță, zise Leo cu un pic de tremur în voce. Unde e lacul?

– În partea aceea, îi arătă omul cu pelerină neagră. Urmează cursul râului și vei ajunge la el. Lacul nu e adânc, dar, ține minte, trebuie să stai departe de malul celălalt.

Leo mulțumi, se îndreptă spre râu și o luă la vale. Pe drum, acesta observă că Pinocchio-ul său începu să strălucească. Acesta strălucea din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia de lac. „O fi avut vreo legătură cu cârja?” se întrebă Leo. Ajuns la lac, observă ceva luminos la fundul lui. Plonjă în apă și luă în mână ceva ce părea a fi o cheie. O băgă în buzunar, gândindu-se că poate îi va sluji mai târziu. Abia acum observă că încă mai

purta pijamalele sale, ce se udaseră. Găsi într-un final cârja, care era bine acoperită de pământul moale.

După ce urcă dealul, Leo îi arată cârja omului cu pelerină neagră, iar acesta îi spuse:

– Fiindcă sunt un om de cuvânt, îți voi arăta calea spre portal.

Omul cu pelerină neagră îl însoți pe Leo spre dealul unde se află portalul, însă, spre surprinderea lui, acesta trebuia deschis cu o cheie.

– O, nu, portalul e stins! De-am avea cheia cu care să-l deschidem...

– O am eu chiar aici! spuse Leo, înțelegând acum rostul cheii găsite.

Cu ajutorul cheii, Leo putu pătrunde în portal. Fericit și recunoscător, acesta îi mulțumi omului cu pelerină neagră.

După ce păși în portal, Leo se trezi înapoi în patul din camera lui. Se întrebă dacă totul fusese doar un vis. Ceva îl înțepa în spate. Când luă obiectul în mână, Leo văzu că nu era nimic altceva decât un Pinocchio cu ochi de cristal.

MOARA LUI NEAGOE

de *Iuliana Belibov* (13 ani)

Am ajuns acasă, acasă în satul Rășinari, unde mă aștepta mama cu masa întinsă și cu multe lacrimi de fericire. Cu această ocazie, n-am stat o clipă, am cutreierat meleagurile care mi-au încântat cei mai frumoși ani ai copilăriei, trezindu-mi în suflet numai amintiri frumoase. De Nea Vasile însă îmi era cel mai dor. Era un povestitor minunat. Până și acum îmi amintesc nopțile lungi și friguroase de iarnă, când, la gura sobei, el ne depăna povești nesfârșite, culese din străbuni. Încă mai port în suflet zilele însorite și frumoase de vară, când, la umbra unui stejar bătrân, noi, copiii, așezați pe o bancă din lemn și strânși în jurul lui Nea Vasile, ascultam cu atenție legendele neamului românesc, eroii fiind Ștefan cel Mare, Decebal, Basarab I, Ioan Vodă, Traian, Mihai Viteazul, Mircea Vodă cel Bătrân sau Vlad Țepeș. Așa că am trecut și pe la el. L-am regăsit la fel cum îl știam.

Parcă timpul nu trecuse peste el. Stătea pe prispă, savurând o ceașcă cu cafea. M-a primit cu bucurie, așa cum o făcea mereu. În apropierea casei lui se afla o moară veche, a cărei poveste Nea Vasile o știa pe de rost:

„A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, într-un sătuc îndepărtat (unde foamea era stăpână) un fiu de negustor, pe nume Neagoe. Era înalt, spătos, voinic, înțelept, frumos, dar sărac. Muncea departe de casă, pe pământul unui baron. Câștiga doar câteva monede de argint, în ciuda faptului că lucra zi și noapte. Avea o familie mare și frumoasă. Împreună cu nevasta sa, creșteau patru fiice. Toți trăiau într-o căsuță mică și săracăcioasă, construită din lemn. Dar cele patru surori nu le ceruseră niciodată părinților nimic din ce aceștia nu le puteau oferi. Uneori, Neagoe îl mai ajuta și pe tatăl său, care stătea la pat, sleit de puteri. Neagoe își dorea foarte mult să construiască o moară, pentru măcinarea cerealelor și unde să se mai coacă și pâine caldă din făina abia mărunțită. Locuitorii aceluia sătuc erau nevoiți să străbată păduri, câmpii, munți și râuri, ca să ajungă tocmai în satul vecin, la moara lui moș Nichifor, singura moară din împrejurime.

Și, cum nu avea bani, speranța că dorința lui se va împlini devenea din ce în ce mai mică pe zi ce trece. Într-o zi, dis-de-diminează, Neagoe se întâlnește cu Sfânta Duminică:

– Sărut mâna, mătușică! Ce te-aduce pe aici? întrebă surprins plăcut Neagoe.

– Bună ziua, voinicule! Iată rogu-te să mă ajuți să duc până acasă aceste coșuri cu mere grele, iar eu, drept răsplată, te voi ajuta.

Neagoe acceptă fără să stea pe gânduri. Într-un final, ajunseră pe deal, dincolo de Apa Sâmbetei, acolo unde locuia Sfânta Duminică, într-o căsuță mică, tupilată între tufișuri. Aceasta îi mulțumi și îi spuse:

– A venit timpul să te răsplătesc, minunate crăișor! Mergi zvonul că vrei să construiești o moară?

– Așa e, măicuță. Dar nu mă lasă buzunarul.

– De vrei să ai o moară, va trebui să-mi aduci, din pădurea cea de dincolo, doi saci, unul cu grâu, iar altul cu porumb, iar apoi să pui câteva boabe din fiecare în pământ. Ține minte: Până mâine la apus. Nu-ți va fi atât de ușor. Vei avea nevoie de putere, de mult curaj și înțelepciune. Cu oricine te-ai întâlni, să-i spui că eu te-am trimis. Un singur sfat îți voi da: „Să nu ai încredere în nimeni”. De unde dai, Milostivul Dumnezeu să-ți deie!

Zis și făcut. Neagoe, își luă cele trebuitoare, sărută mâna tătâne-său și luându-și rămas bun de la ai săi, porni cu noaptea-n cap la drum. Eh, și merse el ce merse, după cum îl purtară pașii peste dealuri și câmpii nesfârșite, și peste ape repezi, până când ajunse în pădurea despre care vorbea Sfânta Duminică. După o bucată de timp, hoinărind prin pădure, întâlni un bătrân. Avea spatele gârbovit, se ținea într-un baston și barba îi ajungea până la pământ:

– Tu cine ești și ce cauți în pădurea mea, tinere? întrebă bătrânul.

– M-a trimis Sfânta Duminică! Vin din depărtare și uite că m-am rătăcit. Nici nu știu pe unde să o mai apuc.

– Și ce cauți?

– Caut doi saci, unul cu grâu, iar altul cu porumb. Poate mă poți ajuta?

– Poate! răspunse viclenește bătrânul. Pentru asta va trebui să-mi răspunzi la o ghicitoare.

– O să-mi încerc norocul, oricum nu am de ales.

– Ești pregătit?

Bătrânul își drese glasul și rosti:

– Ce instrument poți auzi, dar nu poți vedea sau atinge?

– E o păcăleală, moșule. Nu există așa instrument. Vrei să mă duci de nas!

Se făcea seara, iar Neagoe își aminti că trebuia să se întoarcă până la apus. Deodată, auzi ciripitul unei păsări. Era un ciripit maiestuos, ca și cum cineva ar fi cântat o doină și îndată îi veni răspunsul:

– Vocea! Nu poți să o vezi sau să o atingi, dar atunci când cânti toată lumea o poate auzi.

Răspunsul era corect, așa că moșul nu avu încotro și îi dădu lui Neagoe sacii. Într-un final, Neagoe ajunse acasă, ostenit și înfometat. Îi duse sacii, din care luă câteva boabe, Sfintei Duminici. Aceasta îi mulțumi și îl binecuvântă. Apoi, Neagoe puse boabele în pământ. Dimineață nu-i veni a crede ochilor: O moară!!”

Noaptea, târziu, atunci când Nea Vasile a terminat povestea, am pornit spre casă, îngândurat și fericit că m-am reîntâlnit cu Nea Vasile. A fost minunat să-l ascult din nou după atâția ani!

AVENTURA BALERINEI

de *Mihaela Mămăligă* (8 ani)

Toată povestea mea a început într-o vacanță, la mare. Eram în Constanța împreună cu familia. Într-o zi am mers să explorăm împrejurimile. Ghidul ne-a arătat o statuie a unei balerine. M-am întrebat în gândul meu „Oare ce caută pe mare o statuie a unei dansatoare?”

Am ajuns seara la hotel. Era ora de culcare, dar nu puteam să dorm pentru că mă gândeam încontinuu la misterioasa fată. Când am închis ochii, brusc am ajuns într-un orașel ciudat. Locul parcă mi se părea cunoscut. Din senin, am văzut o balerină care plângea la marginea mării. M-am apropiat curioasă de ea.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu îngrijorată.

– Iubitul meu a plecat pe mare și nu știu dacă se mai întoarce! îmi răspunse ea întristată.

– Nu mai plânge, te voi ajuta! Măine în zori vom porni cu o barcă în căutarea lui.

– Mulțumesc, mulțumesc!

– Cum te cheamă? am zis eu.

– Îmi poți spune Bendis! a exclamat ea.

Dimineața, am pornit în larg. După o zi de căutări, am dat de o insulă. Avea atâtea flori, atâția palmieri și atâtea râuri cu apă cristalină! După ce am coborât din barcă, Bendis a plecat după mâncare, iar pe mine m-a rugat să caut niște lemne pentru adăpost. M-am dus să iau un ulcior cu apă și am observat o siluetă în mare.

– Cine e acolo?

– Salut! a spus ființa.

– Cine a spus asta? am întrebat eu speriată.

– Sunt o sirenă din regatul Oceania!

– O sirenă? Credeam că sirenele există doar în povești! am zis eu șocată. Deci tu stai mereu pe aici?

- Da! Dar de ce întrebî? Cauți pe cineva?
- Spune-mi, te rog, ai văzut un băiat care a trecut pe aici?
- Desigur, am văzut o corabie de pirați care au ajutat un naufragiat.
- Minunat!
- Cu cine vorbești? Mă întrebă Bendis.

După ce i-am făcut cunoștință balerinei cu sirena, sirena ne-a arătat direcția în care s-au îndreptat pirații și am pornit iar la drum. După o oră de mers, am ajuns la o peșteră. În grotă erau șapte pirați speriați adunați la un foc.

- Ce s-a întâmplat? a întreat Bendis
- *Maimuțele ne-au atacat,*
Și comoara ne-au luat,
Căpitanul ne-a fost prins,
Și ni s-a spulberat un vis! au cântat pirații.

- Cine era liderul vostru?
- Un străin pe nume Ianus!
- El e! spuse bucuroasă balerina.
- Pirați, puteți veni cu noi! am spus eu încântată.
- Venim, venim! răspuseră pirații cu multă bună dispoziție.

Am pornit spre Piramida Regelui Maimuță. După ce am trecut de nisipurile mișcătoare și de șerpii veninoși, am ajuns la casa inamicului. Era foarte mare! Ne-am apropiat încet.

– Hai să facem o diversiune! Noi mergem, iar voi, piraților, plecați în fața gardienilor ca să le distrageți atenția pentru a putea intra, propuse Bendis.

Am respectat planul. Am reușit să intrăm în castel. Nu era nimeni. Am urcat pe scări și am intrat într-o cameră ai cărei pereți erau plini cu inscripții ciudate.

- Cum mai ieșim de aici? a întreat Bendis.

– Stați puțin, am eu o oglindă de la sirena Smaralda din Oceania. Hai să o încercăm! am propus eu. Oglindă-oglinjoară, arată-mi ce scrie pe acest perete de îndată!

Ca din senin, a apărut pe sticlă un text „Poți să ieși din cameră doar dacă răspunzi la această ghicitoare: Care este simbolul faraonului Ramses?”.

- Ce înseamnă asta? am întreat eu nedumerită.
- Cred că știu, spuse balerina. Dacă nu mă înșel, simbolul faraonului este o maimuță cu o coroană.
- Acesta e răspunsul! Și acum ce facem?

Deodată, oglinda se transformă în ceva ce seamăna cu un portal. Acolo se afla camera tronului unde locuia Regele Maimuță. Acesta a chemat gărzile și ne-a aruncat în închisoarea piramidei. Bendis era foarte supărată, dar eu am găsit o soluție. Cu agrafa mea de păr am deschis ușa. Balerina a fost foarte uimită. Am ieșit din temniță. La ușa închisorii era un paznic, dar, din fericire, acesta dormea.

Am intrat în camera tronului. Regele ne aștepta cu armata lui de maimuțe. Eu eram foarte speriată. Bendis, enervată, a rostit o incantație și s-a transformat într-o fată cu puteri invincibile.

Regele Maimuță ne-a dat voie să îl luăm pe Ianus. Balerina a cerut să fie eliberați toți captivii și el să-i hrănească și să aibă grijă de ei. Cei doi au fost foarte fericiți că s-au văzut. Mi-am luat rămas bun de la pirați.

– Fetiță, ai fost foarte curajoasă, îmi spuseră pirații.

– Nu am fost singură, am spus eu uitându-mă la Bendis.

Ne-am dus spre insula sirenei.

– Sper că o să mai vii pe aici, a zis Smaralda.

– Da, o să mai vin, cu siguranță, am răspuns eu.

Am ajuns înapoi în Constanța.

– Mihaela, îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut, spuse balerina.

– N-ai de ce, i-am zis eu.

Am simțit o mână caldă. Când am deschis ochii, am văzut-o pe mama încercând să mă trezească. Sora mea Nicoleta mi-a zis că brățara mea a căzut sub pat. M-am uitat și am văzut o pereche de balerini care arătau exact ca cei ai balerinei. I-am încălțat și, deodată, am început să dansez perfect balet! A fost cea mai tare aventură. Sigur nu o voi uita niciodată.

RĂPITĂ DE VRĂJITOARE

de Paula Lazu (10 ani)

A fost odată ca niciodată o familie frumoasă și fericită: doi părinți și fiica lor, Lia. Lia avea șase ani. Ochii îi erau albaștri, iar părul nespus de frumos. Liei îi plăcea foarte mult să tragă cu arcul.

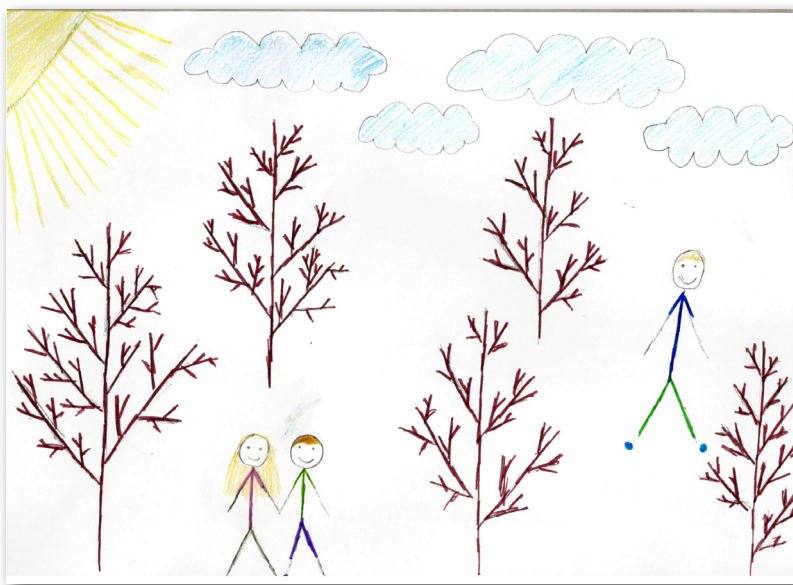
În timp ce părinții și rudele ei sărbătoreau ziua de naștere a bunicii cu mămăligă, zeamă, sarmale, tăiței, colțunași și multe alte bucate gustoase, ea se juca cu arcul. La un moment dat, o săgeată nimerise în pădure. Lia nu avea voie în pădure. Legende spuneau că acolo trăiește o vrăjitoare care fura copii. Lia nu dădea crezare acestor zvonuri. În viziunea ei, acestea erau doar povești de speriat copiii. Așa că fata hotărî să intre în pădure. În pădure era foarte înfricoșător: se auzeau urlete, orăcăieli, lătrături de câine și mai și mirosea extrem de urât. Lia nu se temea.

În timp ce Lia își căuta săgeata, vrăjitoarea o pândea de sus. Când Lia o văzu, aceasta o apucă cu mâinile ei puternice și se îndreptă zburând pe mătură spre casa ei. Fata început să se teamă îngrozitor de mult. Inima îi bătea repede și puternic. Putea să o mănânce sau să o arunce de pe balcon și încă la ce năzdrăvănii o mai putea supune, gândea sărmana Lia. Dar vrăjitoarea hotărî să o folosească drept slugă. Așadar, aceasta o puse să-i spele vasele, să-i pregătească micul dejun, prânzul și cina, să spele hainele, să le calce și multe altele. Vrăjitoarea mai avea un prizonier: un băiat de opt ani, pe nume Mihai. Lia și Mihai s-au împrietenit foarte repede, ei fiind aproape de aceeași vârstă. Împărțeau totul și aveau grijă unul de celălalt.

Trecu un an de când Lia era prizonieră în casa vrăjitoarei. În acest timp, Lia și Mihai încercaseră în mai multe rânduri să scape, vrăjitoarea însă avea paznici- niște monștri îngrozitori, mulți și puternici, pe care nimeni nu îi putea doborî. Mai mult decât atât, patul Liei și al lui Mihai se aflau chiar în camera vrăjitoarei, aceștia neputând să facă măcar un pas fără a fi auziți sau văzuți. Lia și Mihai însă nu voiau să se dea bătăuți, hotărând cu orice chip să scape din casa vrăjitoarei.

Într-o zi, se întâmplă ceva ciudat. Peste pădure dădu o ploaie, în urma căreia, vrăjitoarea și paznicii săi adormiră. Lia și Mihai se gândiseră că acesta era un semn de Sus. Reușiră să iasă tiptil din cocioabă, fără să fie văzuți de paznicii și vrăjitoarea care erau cufundați într-un somn profund. Alergară prin pădure și, dintr-odată, Lia își zări tatăl, care o căuta în fiecare

noapte. Acesta, văzând-o, îi spuse: Draga mea, ce mult mi-a fost dor de tine! Eu și mama ta ne-am făcut foarte multe griji pentru tine. Am anunțat chiar și poliția despre dispariția ta. Doamne, te-ai făcut atât de mare! Haide mai repede acasă!

– Stai, tată! Vreau să îți fac cunoștință cu Mihai! El a fost prins de vrăjitoare încă de când avea patru ani. Fără el nu reușeam să scap de acea bătrână malefică. Este un băiat foarte curajos.

– Mulțumesc, Lia! Și tu ai fost foarte curajoasă și ingenioasă. Să știi că ești o fată de nota zece.

– Îți mulțumesc! Uite, tată, poliția!

– Tatăl Liei i se adresă lui Mihai:

– Dar tu ai unde să stai? Ai mamă? Ai tată?

– Nu, știu sigur că nu am părinți. Sunt un copil de la orfelinat.

– Tati, poate Mihai să trăiască cu noi? Te rog, te rog, te rog, te rog, te rooooooog!

– Trebuie să o întrebăm pe mama ta.

– Dar tu îi dai voie?

– Hmmm.... Da! Eu îi dau voie.

– Uraaaaa! Ești cel mai bun tată din tot universul! Îți mulțumesc!

– Hai, Mihai! Hai, Lia! Să mergem acasă să mâncăm ceva și să vă odihniți!

– Mulțumesc că îmi dați voie să rămân la voi! Credeam că o să stau toată viața la vrăjitoarea aceea groaznică. Pe Lia o puneam să facă de mâncare, să spele vasele și să măture, iar pe mine mă puneam să aduc saci grei în cocioaba ei. Mâncam doar o dată pe zi. Era foarte greu. Bine că acum am unde locui.

– Vai de mine! Haide acasă să îmi povestiți mai multe. Cred că mama ta, Lia, mă caută.

Lia se juca toată ziua cu Mihai. Ea l-a învățat pe Mihai să tragă cu arcul și el deprinse foarte repede acest meșteșug. Se întreceau mereu cine aruncă mai departe. Când Lia câștiga, când Mihai, însă nu se supărau și rămâneau prieteni de fiecare dată. Câteodată, Lia îi spunea lui Mihai „frățioare”, și el îi spunea ei „surioară”. Alergau împreună, se jucau împreună, mâncau împreună, făceau totul împreună. După nu prea mult timp părinții îl considerau pe Mihai drept copilul lor! Au stat mereu împreună ca o familie și au trăit fericiți pentru tot restul vieții!!!

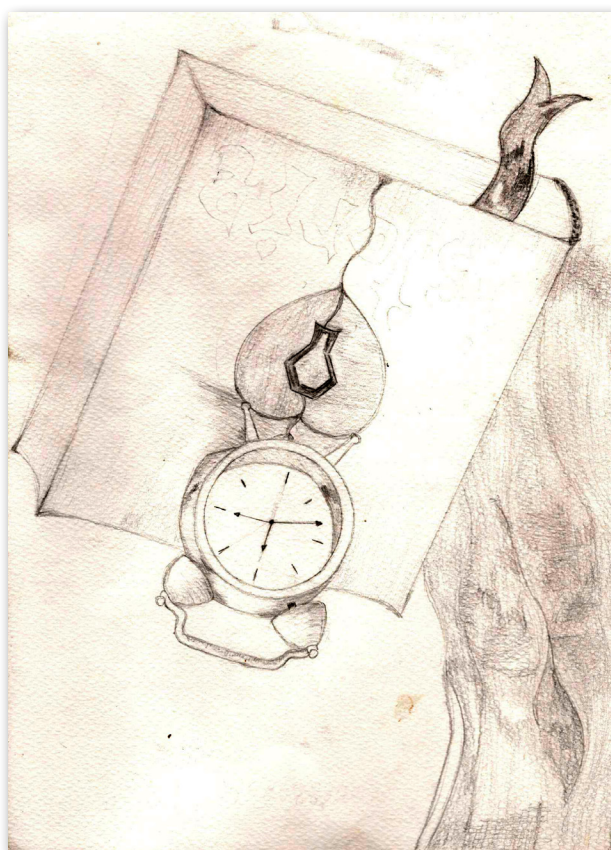
CARTEA FERMECATĂ

de *Sofia Drozdov* (10 ani)

Era o noapte furtunoasă. Atmosfera era înfricoșătoare. Tunetele și fulgerele răsunau zgomotos în camera Sofiei. Aceasta însă era prea cufundată în gânduri pentru a mai observa catastrofa de afară. În mintea ei gravita o avalanșă de idei. Se frământa încercând să găsească soluția. La un moment dat, aceasta se ridică în capul oaselor. Trupul îi era prea extenuat pentru a se scula, așa că, forțându-se, își ridică brațul și stinse lumina. În adâncul sufletului știa răspunsul, dar frica o dominase și de această dată.

În bibliotecă era beznă. Din când în când se auzea câte un scârțâit dinspre rafturile șubrede de lemn. Sofia stătea așezată la o masă, încercând să citească la lumina lumânării. Când lumânarea se stinse, totul fu înghițit de întuneric. Sofia se ridică pentru a găsi ieșirea. Mergea cu pași înceteți și

grei ca să nu se împiedice. Încă nu cunoștea atât de bine biblioteca și îi era frică să nu se rătăcească. Cu fiecare pas pe care îl făcea, o cuprindea un fior rece ce-i străpungea sufletul. La un moment dat, se împiedică de ceva și se lovi cu capul de o ușă. Sperând că aceasta dă spre exterior, trase de mânerul ușii. Se trezi într-o încăpăre la fel de întunecată și sumbră. Podeau era făcută din lemn ce scârțâia sub picioarele ei. Întinse o mână și dădu de o carte. O carte mare și grea. Își aminti că avea un chibrit în buzunar, scotoci în el, dădu de chibrit și îl aprinse. Brusc, camera se luminează. În sfârșit, Sofia putea înțelege unde se află. Spațiul din jurul ei era îngust, cu un raft pe peretele lateral, unde se afla cartea. Cu litere aurii pronunțate, pe copertă lucea titlul „Decebal”. Fata luă cartea de pe raft, o așeză cu grijă pe brațe, o deschise și începu să o răsfoiască. Deodată, scoase un suspin sugrumat și scăpă cartea din mână. I se păru că printre pagini se mișcă ceva. Luă cu grijă cartea de jos și începu să răsfoiască mai departe filă cu filă. Se opri la o ilustrație aparent familiară, dar până să-și dea seama ce este, fu absorbită în carte.

Sofia era convinsă că murise. Probabil că murise în urma căderii, pentru că, oriunde ar fi fost, nu se mai simțise niciodată atât de relaxată. Când ochii i se deschiseseră, plăcerea luă sfârșit. Citise recent despre locul în care se afla acum, și, din câte înțelese, nu era chiar cel mai minunat loc din lume. Se afla în pădurea de Nord a Sarmizegetusei, un loc foarte periculos, în care se ascundeau troli și elfi malefici. Deși iubea aventura, Sofia simți că de data aceasta era mult prea periculos. Se cutremura la gândul că nu știa cum să scape. Încercând să-și învingă frica, decise să meargă înainte, cu speranța că va găsi o cale de a ieși din pădure. Merse câțiva pași, apoi, brusc, se opri. I se păru că se mișcă ceva în spatele tufișurilor. Se întoarse, și deodată se trezi smucită în sus și rămase suspendată în aer. Ajutor! țipă Sofia. Să mă ajute cineva!

Din nefericire pentru ea, strigătul îi fu auzit de altcineva decât și-ar fi dorit. Două siluete țâșniră din pădure venind glonț spre ea. O creatură era înaltă și slabă, pe când cealaltă era scundă și rotofeie. Acum putea să-și dea seama: erau doi troli.

– Hei, Murătură, cred că am prins ceva!

– Uf, era și timpul.

– Hei, dați-mi drumul! strigă Sofia.

Trolii nici că o băgară în seamă. În schimb, scoaseră un sac mare din spatele unui tufiș, coborâră plasa și o azvârliră pe Sofia în el. O târâră așa tot drumul.

Când cei doi troli au desfăcut sacul, fata se trezi într-o celulă de piatră. Era exact cum citise: trolii răpeau oameni pentru a-i transforma în sclavi. Toți ceilalți robi se holbau la Sofia printre zăbrele. O priveau cu părere de rău, le era milă de biata fată pentru că urma să trăiască pe propria sa piele tot ceea ce înduraseră ei de când se aflau acolo.

– Știe careva cum se poate ieși de aici? întrebă Sofia, dar nu reacționă nimeni, ca și cum fuseseră învățați să nu mai vorbească. Până și copiii tăceau.

– Cum de mi se întâmplă așa ceva? spuse fata. Scutură cât de tare putu zăbrelele, dar nici măcar nu se clintiră.

– Degeaba încerci, se auzi o voce din spatele fetei. Gratiile acelea sunt din piatră.

Întorcându-se, Sofia dădu cu ochii de prizonierul din celula învecinată. În cotlonul cel mai întunecat din celulă, era ghemuit un băiat slăbănog, cu păr blond și ochi albaștri, îmbrăcat în haine zdrențuite. Sofia îl recunoscă imediat. Era Decebal. Citise despre el.

Decebal o întrebă cum a ajuns acolo. Fata îi relată toate peripeziile prin care a trecut, îi vorbeşte despre cum a fost absorbită în carte şi despre cum au răpit-o trolii. I-a mai spus că trebuie să ajungă acasă cât mai repede cu putinţă. Atunci Decebal îi povesteşte cum ajunsese el aici. De ceva timp se afla în această celulă şi încă nu găsisese calea de scăpare. Atunci, Sofia îşi aminti de povestea „Spărgătorul de nuci” şi de existenţa unor pasaje ascunse. Se gândi că, probabil, acestea existau şi aici. Începu să cerceteze celula şi găsi o piatră pe care era pictat acelaşi simbol văzut în carte, înainte ca aceasta să o absoarbă. Împinse cărămida şi peretele se sfărâma dezvăluind un tunel. În sfârşit, Sofia putea să evadeze. Dar nu voia să-i lase pe ceilalţi prizonieri aici. Până să se gândească la o cale de a-i salva, piciorul îi alunecă şi căzu în tunel. O muştră conştiinţa că, din cauza ei, ceilalţi trebuiau să îndure răutatea trolilor. Şi apoi, nici nu ştia unde duce acel tunel, poate o ducea într-un loc şi mai înfiorător. Când ajunse la capătul tunelului, nu putea desluşi nimic. Era întuneric şi linişte. Nu ştia cum, dar avea impresia că ajunsese din nou în bibliotecă. Aşa era. Putea vedea forma cărţii. Luă carte şi o răfoi din nou. Nu mai văzu acel simbol, dar observă că titlul şi finalul îi erau schimbate. Acum cartea se numea „Pădurea trolilor”, iar în finalul poveştii prizonierii trolilor scăpaseră, alunecând printr-un tunel.

Deci, reuşiseră! Acum Sofia nu se mai simţea atât de vinovată. Putea să se întorcă acasă la viaţa ei obişnuită, dar trebuia să fie atentă să nu-şi mai lase prietenii la nevoie.

PLAIUL NATAL

de Tudor Dumbrăveanu (12 ani)

A fost odată ca niciodată un băiat pe nume Ionel. El se născuse într-o familie foarte săracă, din România. Casa părinţilor lui era dărăpănată, iar atunci când ploua, stropii pătrundeau prin acoperişul găurit. Pentru a-şi face rost de hrana de zi cu zi, acesta era nevoit să muncească toată ziua pe câmp, indiferent de vremea de-afară. Ionel era foarte nemulţumit de existenţa lui

zilnică și ura țara în care trăia. Cea mai mare dorință a băiatului era să devină putred de bogat și să-și părăsească patria.

Într-o zi, el a leșinat din pricina arșiței, adâncindu-se într-un vis. Se făcea că Ionel era fiul adoptat al unui rege bogat, care trăia într-un castel uriaș, pe un tărâm îndepărtat. Ionel avea tot ce își dorea, chiar mai mult decât atât.

Castelul se înălța maiestuos în mijlocul unei păduri apărută de o sută unu de străjeri. Douăzeci și două de turnuri de piatră cucereau înălțimile regatului. În interiorul castelului se aflau nenumărate camere: dormitoare, biblioteci, săli cu arme și multe altele. Sute de bucătari lucrau în cele zece bucătării uriașe ale castelului.

În vis îi apărură un tărâm magic, România, dar băiatul nu știa unde anume se afla acesta.

Cea mai mare cameră din castel îi aparținea lui Ionel. Pereții acesteia erau acoperiți cu tot felul de hărți. România însă, nu se găsea pe niciuna dintre ele. Băiatul mai avea și sute de rafturi pline cu cărți, însă nicăieri nu era menționat tărâmul căutat de el. Ionel nu-și putea lua gândul de la acest tărâm mult-visat. Acesta i se arăta ca un adevărat colț de rai, în care oamenii nu erau separați unii de alții, toți fiind considerați egali. Un loc în care toți se ajutau reciproc și unde domnea pacea și armonia. Nu era un tărâm bogat, dar Ionel simțea că anume acolo era acasă, simțea că aparține aceluia tărâm, că acolo oamenii îi sunt frați. Ionel și-ar fi dorit nespuse de mult să trăiască în România cea din visele lui, plictisindu-se enorm de viața sa, în ciuda faptului că avea tot ce își dorea. Acolo unde se afla acum nu era împlinit sufletește. În regatul acela, bogat și fără margini, era un străin.

De ziua sa de naștere, când împlini doisprezece ani, tatăl adoptiv al lui Ionel, regele, își întrebă fiul:

– Ce dar îți dorești în acest an?

– Dragă tată, te rog să faci un anunț în tot regatul: Cel care cunoaște ceva despre tărâmul numit România va fi invitat la castel să ne spună ce știe și va primi drept răsplătă 101 galbeni.

Mulți au venit la castel pentru a încasa galbenii, însă toți s-au întors cu mâna goală, fiind depistați drept mincinoși. Despre România nu se știa nimic...

Ionel era foarte dezamăgit. Regele încercă să-l consoleze, propunându-i multe alte daruri. Băiatul, însă, le respinge pe toate.

Deodată, Ionel se trezi din visare. Acesta era culcat pe spate în câmpul în care lucra, în țara lui natală. Ce minune! Ionel respiră ușurat, bucurându-se că a evadat din acel vis îngrozitor unde nu avea o patrie.

Un iepure fermecat se apropie de băiat și îi spuse:

– Eu ți-am trimis acel vis!

– De ce?

– Ca să realizezi cât de norocos ești că te-ai născut aici și pentru simplul fapt că ai o patrie!

– Acum, după acest vis groaznic, regret într-adevăr lipsa mea de recunoștință. Îmi pare rău că nu am apreciat până în acest moment cât de important este să ai o țară a ta, toate bogățiile din lume neputând înlocui acest sentiment. Urcă-te la mine-n spinare! Îi zise iepurele.

– Păi...

– Știu la ce te referi. Dar urcă-te! Vei vedea!

În momentul în care Ionel se așază pe spinarea iepurelui, acesta se prefăcu într-un armăsar mare și puternic! În câteva clipe, armăsarul și băiatul erau pe vârful unui munte din apropiere. În fața lor se întindea un peisaj minunat. Armăsarul prinse glas și spuse:

– Aceasta este minunata noastră patrie! Trebuie să fim extrem de fericiți că ne-am născut aici!

După acea întâmplare, Ionel a început să-și iubească țara, devenind un mare patriot.

*Și încălecai p-o lingură scurtă,
să trăiască cine ascultă.*

ILEANA COSÂNZEANA ȘI ZÂNELE DIN PĂDUREA LUMINOASĂ

de Ana Sajin (10 ani)

A fost o dată o prințesă pe care o chema Ileana Cosânzeana. Ea era foarte frumoasă, inteligentă, bună la suflet, curajoasă și iubea foarte mult natura. Într-o seară, în timp ce făcea o plimbare prin grădina sa, ea a observat în pădurea din apropiere o lumină puternică. A alergat iute la tatăl său, împăratul, adresându-i-se cu glas rugător:

– Tată, permite-mi, te rog, să merg în direcția luminii din depărtare pentru a vedea ce se întâmplă acolo.

Împăratul, cu mare greu i-a satisfăcut rugămintea fiicei sale și în curând Ileana, însoțită de câțiva curteni, porni spre pădure. Când a ajuns la locul respectiv, nu-i veni să creadă ochilor: în mijlocul pădurii, cântau și dansau, în jurul unui foc, patru copile frumoase. Ele erau îmbrăcate în rochii albe, strălucitoare, iar pe cap fiecare purta o coroniță de flori. Prințesa a rămas copleșită de cântecul fermecător al acestor fete. Peste un timp, ea a observat că nu departe de ele, așezată pe o piatră și foarte abătută, stătea și cea de-a

cincea fată, care era rece la cele ce se întâmplau alături de ea. Prințesa s-a apropiat și a întrebat-o:

– De ce stai singură și nu dansezi împreună cu prietenele tale?

Copila și-a întors capul într-o parte și nu a binevoit să răspundă la întrebare. Atunci, Ileana Cosânzeana a hotărât să le întrebe pe celelalte, copile care ar fi motivul izolării prietenei lor. Una dintre fete, mai îndrăzneță, a intrat în dialog cu necunoscuta și îi spuse următoarele:

– Noi suntem zânele din Padurea Luminoasă. Eu mă numesc Lăcrimioara, iar alături de mine sunt: Albăstreaua, Argințica, Garofița și... Levănțica, acea care s-a separat de noi, deoarece Baba Cloanța a blestemat-o să aibă o voce răgușită, în dezacord cu notele muzicale, pentru că nu a dorit să-i împodobească casa.

– Dar de ce vă aflați aici?

– Pentru că ne-am consolidat, prin cântec și dans însoțind-o pe sora noastră, Levănțica, ce a fost alungată din palatul de dincolo de această pădure până nu va putea rupe vraja, recăpătându-și talentul de a cânta. Doar în acest caz vom putea reveni la moșia noastră.

Prințesa s-a apropiat de Levănțica și i-a spus:

– Te pot ajuta, dar trebuie să știi totul cu de-amănuntul. Numai tu mă poți iniția în cele întâmplate.

Levănțica, încurajată de vocea calmă a Ilenei Cosânzeana, a rostit cu voce domoală

– Eu trebuie să rup bagheta Babei Cloanța și atunci blestemul își va pierde puterea asupra mea.

– Dar unde trăiește Baba Cloanța?

– În peștera de pe vârful muntelui.

– Să mergem îndată la împărat, el ne va ajuta.

Ileana Cosânzeana și Levănțica și-au luat rămas bun de la zâne și au plecat în direcția palatului. Ascultându-le istorisirea, împăratul zise împăciuitor:

– Măine, împreună cu vrăjitorul regal, veți merge la Baba Cloanța și vă veți lupta cu ea.

Zis și făcut. În ziua următoare, toți trei au pornit în căutarea Babei Cloanța. Au mers cât au mers până când le-a ieșit în cale o bătrână înțeleaptă, care, așezată pe o piatră, le-a cerut apă ca să-și potolească setea. Era Sfânta Duminică, care i-a întrebat de unde și încotro țin calea.

– Noi mergem la peștera Babei Cloanța.

– E cam anevoios drumul, lăsați-mă să vă dau un sfat: Baba Cloanța este posesoarea a unei farfurii fermecate cu apă și în cazul în care cineva atinge apa, se face nevăzut, iar toate obiectele magice rămân în afară.

– Îți mulțumim foarte mult, Sfântă Duminică, vom ține cont de sfat.

Călătorii au pornit din nou la drum. Au mers cale lungă și iată că, în sfârșit, au ajuns la peșteră. Din interior răsuna un hohot malefic cutremurător. Ei habar nu aveau de faptul că Baba Cloanța era în așteptarea lor. S-a încins o luptă pe viață și pe moarte. Ileana Cosânzeana și-a îndreptat sabia fermecată spre bagheta Babei Cloanța, pe care aceasta o ținea strâns în mâna sa slabă și noduroasă, dar aceasta a reușit între timp să arunce asupra vizitatorilor o vrajă, după care, adormiți, i-a legat fedeleș cu o funie. La strigătele eroilor noștri, s-a trezit Regele Vegetației, care, în goană mare, le-a căutat pe celelalte patru zâne, anunțându-le despre pericolul ce îi păștea pe prizonieri.. Apropiindu-se pe furiș de locul cu pricina, zânele, împreună cu Regele Vegetației, au atacat-o pe Baba Cloanța, i-au smuls bagheta și au legat-o ca să nu fugă. Ileana Cosânzeana, amintindu-și de sfatul Sfintei Duminici, pe care au întâlnit-o în pădure, a căutat farfuria fermecată, s-a apropiat de Baba Cloanța și i-a atins mâinile de apa din acest tacâm. Baba Cloanța a dispărut fără urmă, iar prietenii noștri, liberi și încântați de cele întâmplate, au început să cânte și să danseze de bucurie. Doar Levănțica mai era tristă, pentru că nu-și recăpătase vocea. Ileana Cosânzeana, într-un ultim efort, a rupt bagheta Babei Cloanța și imediat, în toate împrejurimile a răsunat vocea catifelată a Levănșicăi. Întorși la palat, drumeții noștri s-au bucurat de toate onorurile și darurile posibile. Iar în semn de recunoștință pentru fapta sa, Ileana Cosânzeana a fost înzestrată cu cea mai frumoasă voce pe care o poate avea doar o artistă curajoasă care luptă pentru frumos. Împreună cu zânele, ea mergea periodic în pădure unde susțineau concerte frumoase. Au trăit foarte mulți ani, pentru că împărțeau această dragoste pentru cântec și dans lumii întregi. Cântecul și dansurile lor au ajuns până în zilele noastre. Acestea sunt cântecul nostru popular românesc și horele nemuritoare, precum nemuritoare sunt și basmele românești. Dacă cineva dintre voi cântă și dansează, să știți că sunteți urmașii acelor timpuri, responsabili de datina strămoșească.

*Aici, am încălecat pe o șa
și v-am încheiat povestea mea.*

ANIȘOARA, ZÂNĂ CULORILOR ȘI FORȚELE ÎNTUNERICULUI

de *Gloria Cojan* (9 ani)

A fost o dată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti. Într-o țară îndepărtată trăia o fetiță pe care o chema Anișoara.

Odată, în timp ce își petrecea timpul liber în grădină, brusc, în fața ochilor, printre firicelele de iarbă a zărit un licăr. S-a apropiat cu teamă de această luminiță, care, misterios, strălucea nestingherit. Dar când și-a concentrat privirea mai atent, nu-și putu crede ochilor: era o... zână, o zână mică și neajutorată din partea căreia, în toate părțile, iradiau raze în culorile curcubeului.

Anișoara, departe de gândul de a o speria, se aplecă încet deasupra micii creaturi. O luă în palmă, ca pe ceva foarte drag, și alergă în direcția casei sale.

Ajunsa în casă, îi meșteri un pat dintr-o coajă de nucă, pe care îl înzestră cu o salteluță și o păturică în culori tricolore, așa cum i-ar fi plăcut oricărei ființe iubitoare de tot ce e viu, cald și luminos, și o așeză cu grijă pe această zână în culcușul aranjat.

Timp îndelungat, fata se gândi cum o va numi și... deodată, se auzi un glăscior ca un clopoțel din partea unde era situat pătucul improvizat. Fata se apropie tiptil și privi înăuntru. Era vocea zânei care, speriată, se trezise și o fixă pe Anișoara cu privirea, întrebând-o nedumerită:

– Unde sunt și cum am ajuns aici?

Anișoara, binevoitoare, îi răspunse:

– Nu te speria, sunt persoana care îți dorește tot binele și mă numesc Anișoara. Iar locul unde te afli este casa mea. Bine ai sosit!

Zâna, măgulită de duioșenia fetei, prinse la curaj și îi povesti istoria ei până la momentul în care a găsit-o Anișoara. Ea îi spuse Anișoarei că o cheamă Zâna Culorilor și că este stăpâna tuturor culorilor vie din acest ținut. Într-o zi, când aceasta se plimba prin grădină, a fost atacată de culorile întunericului, care își luaseră chip de viespi și care tăbărâseră asupra ei ca să o nimicească cu toate culorile vie pe care le domina. Una dintre viespi a reușit să o înțepe în regiunea tâmplei și zâna, leșinată, a căzut fără simțire în iarba deasă. Roiul de viespi, crezând că ea a murit, și-a luat zborul spre Tărâmul Întunericului, crezând că a doborât Lumina cu tot spectrul ei de culori. Anișoara, care avea o aură a luminii, i-a transmis viață Zânei, care zăcea în iarba, și acum, ambele își împărtășeau bucuria revederii cu lumina. În timpul acestui dialog, la geam își făcu apariția Zâna Întunericului, supranumită încă și Zâna-Fără-Lumină, care hotărâse să verifice dacă supusele ei într-adevăr au avut dreptate când i-au raportat că s-au răfuit cu rivala ei, Lumina, și cu tot spectrul ei de culori. Dar mare i-a fost uluirea inamicei, când în față i se deschise o cu totul altă panoramă: Zâna Culorilor zâmbea întreagă-întreguță, nevătămată și conversa, fericită, iradiind bucurie.

Cu părul negru ca tăciunele, îmbrăcată în rochie lungă de culoare gri și grea ca plumbul, Zâna-Fără-Lumină s-a apropiat și s-a postat în spatele Zânei Culorilor, pentru a o ataca nestingherit, zicându-i înfuriată:

– Te voi distruge! Ești cel mai nesuferit dușman al meu și mă împiedici să mă desfășor!

Urmă o tăcere apăsătoare, după care Zâna Culorilor rosti cu amărăciune în glas:

– Vasăzică, tu erai răufăcătoarea... Intuiam eu că ești răutăcioasă, dar credeam că ai mai putea să te schimbi, însă adevărul e că „răutatea nu are de a face cu bunătatea”, dar nici cu lumina: nimic nu l-ar schimba spre bine pe omul înverșunat! De aceea, îți propun să ne încercăm puterile în luptă dreaptă! Cine va ieși învingătoare, va colora tot ținutul în culorile care îi aparțin!

Zis și făcut! Zâna-Fără-Lumină și-a adunat toată oastea, în frunte cu devotatele ei viespi. Zâna Culorilor, văzându-se în primejdie, își chemă și ea în ajutor toată energia sufletului ei bogată în culori vii, fermecătoare care orbeau tot ce este întuneric. Din această energie a răsărit bravul Făt-Frumos-Coloros care își puse în acțiune toate sulițele luminilor fremătătoare, ce ucidea întunericul din toate cele patru părți ale lumii.

În scurt timp, nimic nu se alesese din întunericul rebel. În locul armatei numeroase apăru o grădină plină cu flori de toate culorile, care zâmbeau și dăruiau fericire celor din jur. Din mijlocul acestor flori se înălțară Zâna Culorilor și Făt-Frumos. Ținându-se de mâini, ei se îndreptară fericiți spre palatul voinicului, unde în curând s-a jucat și nunta, care era una a culorilor.

A fost cea mai frumoasă nuntă cu participarea Luminii și a spectrului ei viu. Doar, unde și unde, mai apărea câte o culoare sumbră, care manifestase dorința de a se asocia celorlalte culori. Toți se întrebau prin ce mijloace rezistaseră și nu se lua nicio decizie întru susținerea lor. Atunci Anișoara, care luase parte activă și asistase la toată această schimbare de puteri, s-a apropiat de Zâna Culorilor și de Făt Frumos, împărțășind bucuria aflării împreună și a victoriei Luminii cu toate culorile ei vii. Totodată, ea le-a sugerat că cele câteva pete întunecate, ce își depăneau existența în apropierea împărăției nicum nu le mai poate afecta spațiul culorilor vii, ba dimpotrivă, urmând strict procedura de asociere, ar putea forma noi nuanțe ale Luminii, care ar îmbogăți-o. Fata și-a încheiat mesajul în felul următor:

– Atunci când Lumina este dominatoare, toate culorile – și cele vii, și cele sumbre – au dreptul la existență, pentru că au farmecul lor. Așa cum ne bucurăm de anotimpurile contradictorii reci și calde, trebuie să ne bucurăm și de culorile care le caracterizează.

Toți au fost de acord cu această propunere a Anișoarei. De atunci, această ambianță a culorilor ne împodobesc existența, Lumina fiind prioritară.

*Aici, cu ochii țintă pe o floare uscată,
v-am spus o poveste colorată.
Cine vrea, să o picteze îndată!*

VLĂDUȚ ÎN CĂLĂTORIE

de Alina Știrbu (11 ani)

Vlăduț e copilăș foarte isteț. Are ochii albaștri și părul castaniu. Ziua preferă să privească desene animate, iar noaptea îi place să asculte glasul dulce al mamei, care îi citește povești miraculoase. Această toamnă merge în clasa I.

Vara aceasta el a plecat la bunici. Aștepta atât de mult plecarea ca să se poată juca cu prietenii săi din sat și cu cățelușul din curtea bunicii – Bingo.

Într-o duminică plecase cu Bingo și bunelul său la pescuit. Până ce bunelul aranja undița, Vlăduț zări un gard înalt și colorat. În jurul acestui gard zburau mii de fluturași. Vlăduț s-a apropiat de gard să-l vadă mai bine, dar nu reuși deoarece l-a chemat bunelul. Vlăduț și-a promis că neapărat va afla ce se află după acest gard miraculos.

În noaptea de luni, când toți au adormit, Vlăduț se pregăti pentru călătorie. A luat ghiozdanul, o lanternă și mâncare. A ieșit afară și l-a chemat pe Bingo.

Mergând prin pădurea întunecată, sărmanul Vlăduț mai nu-și pierdu cunoștința de frică, dar, cu ajutorul luminii făcute de lanternă, a văzut multe plante și copaci noi.

Când ajunsese la acel gârduț, se sperie într-atât de parcă-i era inima puric.

La poartă îl aștepta doi ostași care i-au spus că îi permit să treacă dacă ghicește o ghicitoare:

*Are foi și nu e pom,
Îmi vorbește ca un om.
Și cu cât o îndrăgești
Tot mai mult o folosești.*

Vlăduț se uită la copac și la frunzele acestuia și presupuse că este „cartea”. Era corect și porțile s-au deschis. El se miră. Înăuntru era un podișor vechi și o cocioabă urâtă. În jurul acestui podișor erau fantome care îi încurcau pe drumeții care îndrăzneau să treacă podul. Văzând acestea micuțul încercă să treacă podul, dar fantelele îl încurcau și el cădea. Sărmanul de abia a reușit să treacă după mai multe încercări. Era plin de zgârieturi.

Văzând cocioaba urâtă, înțelese că este semi-deschisă. Când a intrat a văzut un tunel. Ca prin miracol nici n-a observat cu l-a trecut. Ieșind a văzut

o lume colorată. Acolo a văzut oameni îmbrăcați în costume naționale. Spre marea lui mirare a văzut și cocoș vorbitor și balauri care făceau show cu focul. Erau atenți să nu aprindă hăinuța nimănui. Erau și trei iezi care repetau frumos un cântec. La un moment își dădu seama că aceasta era Țara Basmelor Românești.

L-a atras o măsuță cu multe bomboane care nu erau în lumea reală. Aici o văzu pe Sfânta Duminică. Ei au început să vorbească despre sărbătorile creștine. Deodată și-a amintit că probabil a stat destul de mult pe acest tărâm și s-a mai gândit ca buneii ar putea să-și facă griji unde le-a dispărut nepotul.

Și-a luat rămas bun de la toți. Totuși Făt-Frumos a decis să-l conducă până acasă ca să nu treacă prin peripeții.

În drum Vlăduț l-a întrebat despre personajele văzute și poveștile citite. Nici nu au observat cum a ajuns acasă. Cum Vlăduț a pășit pragul casei, Făt-Frumos a dispărut brusc. Intrând încet în odaie l-a lăsat pe Bingo să iasă afară, iar el se îmbracă repede în pijama și adormi în patul său.

Când s-a sculat, bunica a început să facă plăcinte cu micul său secret. Secretul este iubirea pentru nepotel.

Iată ce călătorie a avut nepotelul în vacanță la buneii!

COLUMNA SUCCESULUI

de *Emilia Ciubotaru* (8 ani)

Era o după-amiază lenoasă de mai în Chișinău. Toate gândurile îmi erau îndreptate spre vacanța mare, aproape toate...

Am așteptat puțin la stație, venise troleibuzul 22 de care aveam nevoie. Am urcat grăbită. Erau destul de mulți pasageri la acea oră. Aveam leii pentru călătorie boții în mână, i-am întins automat taxatoarei. Mi-a zâmbit prietenește, schițându-mi și mie un zâmbet sfios. Știa că merg la dansuri. Vede zilnic cam aceiași oameni și cunoaște unde urcă și unde coboară fiecare. Nu știa și despre concursul de dans care urma să se desfășoare.

„O, ce minunat ar mai fi să danseze toți la fel de bine și să plece fericiți cu trofee acasă!”, o idee genială încerca să-mi potolească neliniștea.

Pe zi ce trecea, creștea intensitatea antrenamentului, creștea și profesionalismul meu în devenire, dar și emoțiile care uneori mă împiedicau. Rochia mea roz abia aștepta cu nerăbdare să iasă pe parchet în toată splendoarea sa.

Dansurile sunt o lume aparte! Toți știu asta: unii din experiența personală, alții din presupuneri, ceilalți din cele văzute. Chiar se zvonește precum că foști dansatori nu există, acea palpitație între dans și muzică o au toți. Am descoperit lumea dansurilor când aveam cinci ani. Odată prins ritmul muzicii timpul meu liber a început să fie ghidat de pașii de dans. Mai întâi pași mici și nesiguri, apoi din ce în ce mai expresivi și grațioși.

Iată și stația mea, cobor. Am aranjat pe umăr geanta cu echipamentul de dans și iute la concurs pe același traseu bine-cunoscut.

Urcând pe scări aveam o presimțire bizară. S-au deschis larg ușile. Era o lume fermecată, o lume impecabilă. Când m-am uitat în jur mi se tăiase răsuflarea de cele văzute. Sediului central al Clubului de Dans „Codreanca” acum era un palat de-a dreptul fermecător. O poiană imensă era în locul sălii de dans. Lianele, care cu măiestrie învolburau clădirea, erau peste tot, și nu mai aveau frunze verzi, dar se coloraseră în – albastru, galben, roșu.

În locul unde erau trofee, acum stătea Regina Florilor. Ea s-a închinat în fața mea cu mult fast. Avea un miros îmbătător. Rochia, pe care o purta, reflecta mătasea în diferite nuanțe. Avea o trenă lungă, care o făcea și mai elegantă. Se grăbi să-mi spună:

– Bună ziua, Maiestate! În sfârșit ați sosit! Demult vă așteptăm. Avem

o nenorocire...

– „Maiestate”, eu?!, m-am întors să văd poate se află cineva în spatele meu, cărei persoane i se adresează.

– Da-da, dvs.! Se întâmplă ceva inexplicabil, continuă Regina Florilor cu o voce dulce, dar răspicată exact ca vocea antrenorei mele. Am avut un concurs recent. Toate florile au dansat excelent. Am decis să-i premiem pe toți cu trofee. Păreau fericiți mai întâi – vocea ei a început să tremure. Apoi a dat un vânt urât pe la noi și a răpit spiritul colectivului, închizându-l într-un cufăr de aur pe o columnă înaltă. Atâta știm. Au început să se certe florile între ele că nu este corect, că cineva a muncit mai mult, că altul e mai talentat. Salvează-ne, Maiestate! La antrenamente nu vin, sunt nepăsători, orgolioși, invidioși, plângăcioși și neprietenoși. Ce ne facem, Maiestate? Mă întreba Regina Florilor și lacrimile i se prelungeau pe petale.

Nu știam ce să-i spun. Ce să zic? Chiar eu mi-am dorit asta, credeam cu certitudine că mă va face fericită și nu doar pe mine! Toți participanții Să plece cu trofee. Acum trebuie să salvez aceste spirite ale dansului?! Se uita la mine cu nădejde o poiană de flori. Nu îmi rămânea decât să dezleg misterul.

Urma să caut răspuns la câteva întrebări: Ce? Unde? Când? De ce? Cum?

Ce? Căutam un cufăr de aur din spusele Reginei Florilor. Nu văzusem niciodată un cufăr adevărat așa că asta mă tenta și mai tare.

Unde? Pe o columnă înaltă. Zâna Inteligenței mi-a zis cu voce blândă:

– Dacă doriți să aflați unde e columna trebuie să urcați pe treptele înțelepciuni.

Era simplu – ador să citesc! Am tot citit și totul s-a clarificat. Vedeam deslușit acea columnă.

Când? Ministerul Gestionării Timpului Potrivit și a Locului Potrivit au concluzionat că trebuie să dezleg misterul chiar aici și acum. În poiană era tot mai mare agitație.

De ce? De ce aș face o schimbare, când parcă totul mă aranjează? Sau de ce nu aș face-o? Aici nu găseam un răspuns.

„Gata, o să rămân în această poiană a dansului pe veci”, cât pe ce nu am izbucnit eu în plâns. „Dar Maiestățile nu plâng”, încercam eu să mă abțin. Deodată m-au cuprins și netezit cineva pe creștet. Erau florile gemene – Motivarea și Susținerea. Le știe toată lumea aici în regat, ele deschid orice ușă. M-am bucurat să le văd. Aveam nevoie acum de ele! M-au liniștit și m-au încurajat să descopăr ultimul mister.

Cum? Știu cum! Prin multă muncă, străduință și pasiune urcam acea columnă spre cufărul cu cheia succesului.

Misterul a fost dezlegat! Deodată am fost orbită de luminile reflectoarelor de pe platoul de dans și a pietrelor strălucitoare de pe rochii. Eram pe parchet, pregătită de dans. Am observat fețele părinților care încercau să ascundă, după un chip calm, tot amalgamul de emoții. Începu muzica mea preferată. M-am contopit cu ritmul ei. Rochia mea roz, din răsputeri, își arăta toată măiestria de dans.

Eram în finală. Savuram orice mișcare, simțeam fiecăritm de dans. Simțeam că trăiesc! Am depășit frica, am avut curaj și încredere în mine și asta m-a făcut puternică. Știam că data viitoare pot fi mai bună.

Mi-am cuprins colegii și m-am bucurat sincer de succesele lor. Aveam medalia binemeritată, o purtam mândră ca niciodată. Am înțeles că dacă realizez ceva trebuie să fac din plăcere și cu dăruire, de altfel își pierde sensul, în defavoarea timpului.

Eram așteptată la București. Urmează pregătirile pentru un nou concurs.

Din nou același traseu spre casă. Același troleibuz, lei boțiți în palmă și acel zâmbet. Taxatoarea deja știa de concurs, știau toți pasagerii din troleibuz despre el. Se uitau iscoditor la medalia mea. Ea ascundea în spatele ei multă muncă, perseverență și aplauze binemeritate.

CUPRINS

REȚEAUA DE BIBLIOTECI PUBLICE B.M.B. DIN BUCUREȘTI

<i>Povestea lui Ștefan</i> de Ilinca Ivanciu	7
<i>Regatul curcubeu</i> de Daria Ioana Zalangă	9
<i>Șoricioaica</i> de Gabriela Panait	11
<i>Criza Pringles-ului</i> de Mihai Panait	12
<i>Aventura celor două gemene</i> de Maya Raita	14
<i>Drumul spre casă</i> de Vanessa Cătăneț	16
<i>Portalul lecturii</i> de Maria Ambrușan	19
<i>Visul Elisabetei</i> de Maya Enache	22
<i>Talismanul magic</i> de Ania Bărăscu	23
<i>Floarea fericirii</i> de Ilinca Dragomir și Sophia Dragomir	25
<i>Limba dulce scoate șarpele din gaură</i> de Ștefan Matei Marinescu	26
<i>Scraw în vizită pe Terra</i> de Ciofu Lorenzo	27
<i>Regina</i> de Ciofu Alexandra	29
<i>Cei trei frați</i> de Dobrilă Raisa-Maria și Voicu Maria, Ciofu Lorenzo, Ciofu Alexandra, Defta Calin-Petru, Țuțuianu Ioana, Țuțuianu Maria și Penescu Ștefania	31
<i>Omul sărac și cerșetorul fudul</i> de Țuțuianu Maria	32
<i>Fiul cel înțelept</i> de Penescu Ștefania	33
<i>Dorian și dragonul impenetrabil</i> de Defta Călin-Petru	34
<i>Bătălia celor patru elemente</i> de Dobrilă Raisa Maria și Voicu Maria Daria, Defta Călin Petru, Ciofu Alexandra și Lorenzo	36

<i>Biblioteca „INTERZIS” de Aron Maria și Ghiță Isabella</i>	38
<i>Extraterestrul Dante</i> de Patricia Geangu	41
<i>Furtuna magică</i> de Piele Matei Andrei	43
<i>Pasărea magică</i> de Diana Țîrnovan	45
<i>Povestea albinelor fermecate</i> de Ingrid Verșescu, Patricia Geangu și Mara Bota	46
<i>Româncuța și calul Tüsher</i> de Andreea Teodora Matei	49
<i>Cangurul cel viteaz</i> de Ioniță Mara	54
<i>Cireșele reginei și prințesa Iolanda</i> de Dumitru David-Gabriel	55
<i>Povestea culorilor primare</i> de Maria Dincă	57
<i>Ursulețul cel isteț</i> de Alina-Alexandra Boboc	59
<i>Alice în Orașul Florilor</i> de Georgescu Elena	61
<i>Povestea Perlei</i> de Anghel Ema	62
<i>Armăsarul, dacii, cotoroașta și țăranul</i> de Marina Mitrea	63
<i>Un medic mai presus de ceilalți</i> de Bryan Mocanu	67
<i>Adevărata luptă</i> de Miruna Mateescu	69
<i>Pe țărmul mării</i> de Radu Bordeianu	70
<i>Doar un vis...</i> de Radu Stan	73
<i>Amuleta de smarald</i> de Enescu Emma Alexandra	75
<i>Taica Toma</i> de Raisa Rădună	76
<i>Taina vieții fără moarte</i> de Ionescu Mihai Alexandru	80
<i>Andra, prietena cărților</i> de Tache Antonia	83
<i>Cavalerul sărac</i> de Ispas Cristina	84
<i>Cei 12 cavaleri fără cap (cu cap de varză)</i> de Țăranu Matei Ștefan	85
<i>Floarea iubirii</i> de Răcuciu Sonia Ioana	86
<i>Gheorghică cel viteaz</i> de Dragomir Ștefan Iulian	87
<i>Iepurașul fermecat</i> de Oancea Maya Cristiana	88
<i>Ileana cea isteată</i> de Hana Giulia Maria	90

<i>Lumina și Întunericul</i> de Olteanu Karina Elena	92
<i>Neînfricatul Petru</i> de Călin David Mircea	93
<i>Mihai Viteazul pe tărâmul Pantalonilor Scurți</i> de Ivașcu Iustina-Steliana	95
<i>Minunea din luminiș</i> de Radu Gabriel Ioan	96
<i>Povestea copiilor iubitori de natură</i> de Mihai Negoci	97
<i>Prințesa lup</i> de Simion Cristea Teodora, Ivașcu Iustina Steliana, Persianu Andreea Roxana, Persianu Andreea Rodica și Ioniță Andrei Daniel	101
<i>Prințesa și cățelul</i> de Popescu Teodora	103
<i>Războiul gusturilor</i> de Sandu Irina	105
<i>Vulpea și iepurele – Cei mai buni prieteni?</i> de Niculae Eva Maria și Diculoiu Sara Maria	106
<i>Sărbătoarea Marii Uniri</i> de Ilinca Timnea	108
<i>Moștenirea</i> de Sandu Diana	110
<i>Lumea uitată</i> de Voiculescu Vlad Alexandru	111
<i>Capitolul 1</i> de Ana Mărieș	113
<i>Prietenia dintre cărți</i> de Pop Patricia și Pop Ioana	117
<i>În căutarea norocului...</i> de Cojocar Andra Ramona	119
<i>Prințesa Raz</i> de Bianca Alexandrescu	122
<i>Mircea cel Bătrân, împlânzitorul de zmei</i> de Andreea-Mihaela Dima	125
<i>Mihai Viteazul și Fântâna fermecată</i> de Matei-Tudor Istrate	126
<i>Ciliciușcă Vasii și misiunea sa</i> de Vasii Ana-Miruna, Vasii Iustin Horațiu și Vasii Alexandru Mircea	128
<i>Aventura lui Constantin</i> de Vîlcu Alexandru, Rogojinaru Dan-Andrei, Ștefănescu Izabela Maria, Nastasia Teodor Gabriel, Vasile David Constantin, Chițu-Vlad Anne Marie Daniela, Bodareu Luca și Bodareu Damian Ioan	131

<i>Binele învinge răul</i> de Bălașa Sabina	134
<i>Pădurea Întunecată</i> de Bordeianu Mihai-Marius	135
<i>Prințul Medi și prietenul prostuț</i> de Halvaei Amir Ali	138
<i>Bunătațea vine din inimă</i> de Vișan Ananda Teodora	139
<i>O poveste a neamului meu</i> de Petru Mihail Țîmpău și Ioan Cristian Țîmpău	141
<i>Jamuxi</i> de Voinea Rebeca Maria, Pohoățã Anisia Andreea, Mazilu Diana Andreea, Ionilete Eric Ștefan, Suditu Natalia Cătălina, Alexe Cristian Mihai, Simion Natalia Maria și Tudor Georgiana Daniela	143
<i>Aventura lui Andrei în Țara Rubin</i> de Țone Adelina, Ciucă Matei, Gheorghe Ana și Popescu Matei	147

REȚEAUA DE BIBLIOTECI PUBLICE B.P. HASDEU DIN CHIȘINĂU

<i>Povestea Mariei</i> de Adelina Cecoi	149
<i>Făt-Frumos și cei cinci pețitori</i> de Cezara Tulbure	151
<i>Cizmele fermecate</i> de Daniel Tușinschi	153
<i>Nicolai cel voinic</i> de Diomid Surdu	155
<i>Prințesa curajoasă</i> de Mădălina-Maria Revenco	157
<i>Trandafirul de argint</i> de Mihail Pilchin	158
<i>Amintirile lui moș Toader</i> de Radu-Ioan Revenco	161
<i>Curcubeul cu trei culori</i> de Uliia Țurcan	163
<i>Făt-Frumos și Balaurul din clasa noastră</i> de Vladislava Diacov	166
<i>Oamenii mării și zânele</i> de Vanessa Tcaci	167
<i>Pădurea Unirii</i> de Anghelina Bujor	170
<i>Basm modern</i> de Cornelia Haric	172
<i>Basmul Unirii</i> de Iuliana Iskra	175
<i>Uniți pentru familie</i> de Victoria Zabolotnîi	178
<i>În vremea Marii Uniri...</i> de Andreea Chicu	183

<i>Medalionul</i> de Andreea Lazu	185
<i>Speranța</i> de Anastasia Lungu	187
<i>O călătorie în Egiptul Antic</i> de David Ciprian Chicu	190
<i>Călătorie în lumea basmelor</i> de Felicia Dumbrăveanu	192
<i>Portalul albastru</i> de Grigore Ciobanu	194
<i>Moara lui Neagoe</i> de Iuliana Belibov	197
<i>Aventura balerinei</i> de Mihaela Mămăligă	200
<i>Răpită de vrăjitoare</i> de Paula Lazu	204
<i>Cartea fermecată</i> de Sofia Drozdov	206
<i>Plaiul natal</i> de Tudor Dumbrăveanu	209
<i>Ileana Cosânzeana și zânele din pădurea luminoasă</i> de Ana Sajin	212
<i>Anișoara, Zâna Culorilor și forțele întunericului</i> de Gloria Cojan	215
<i>Vlăduț în călătorie</i> de Alina Știrbu	218
<i>Columna succesului</i> de Emilia Ciubotaru	220

Biblioteca Metropolitană București
Str. Tache Ionescu 4, Sector 1, 010354, București
021 316.83.01
biblioteca@bibmet.ro
bibmet.ro
digibuc.ro

